

Thất Chứng Võ Khí 6 - Ly Biệt Câu

Contents

Thất Chứng Võ Khí 6 - Ly Biệt Câu	1
1. Mở Đầu	1
2. Không Thích Danh Mã, Không Phải Là Anh Hùng	2
3. Gan Cùng Minh	14
4. Cái Đêm Mưa Gió Bão Bùng	26
5. Móng Tay Đỏ Chói	40
6. Chín Trăm Thạch Gạo	52
7. Một Chỗ Ấm Nhiên Tiêu Hồn	64
8. Trước Và Sau Bình Minh	73
9. Ý Trời Như Dao	82
10. Cửu Hầu Phủ Sâu Thẳm Như Biển	91

Thất Chứng Võ Khí 6 - Ly Biệt Câu

Giới thiệu

KIẾM KHÔNG PHẢI LÀ KIẾM CẦU KHÔNG PHẢI LÀ CẦU TÔI đã biết kiếm là thứ vũ khí đúng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-chung-vo-khi-6-ly-biet-cau>

1. Mở Đầu

Tôi biết câu là một thứ vũ khí, đứng hàng thứ bảy trong thập bát ban binh khí, còn ly biệt câu thì sao ?

- Ly biệt câu cũng là một thứ vũ khí, cũng là câu.

- Đã là câu, tại sao còn gọi là ly biệt câu ?

- Bởi vì lưỡi câu này, câu dính phải vào thứ gì đều sẽ tạo ra sự chia cách. Nếu nó câu dính vào tay mình, bàn tay sẽ phải rời ra khỏi cổ tay; nếu nó câu dính vào chân, chân sẽ phải rời ra khỏi đùi.

- Nếu lưỡi câu này dính vào cổ họng tôi, tôi sẽ lập tức lìa khỏi thế giới này ?
- Đúng vậy.
- Tại sao ông sử dụng thứ vũ khí gì tàn độc thế ?
- Bởi vì tôi không muốn bị người khác bức tôi phải xa lìa người tôi yêu mến.
- Tôi hiểu ý của ông.
- Ông hiểu thật sao ?
- Ông dùng ly biệt câu, chỉ bắt quá vì muốn được tương tự.
- Đúng vậy.

Ly biệt.

Chỉ có biệt ly mới làm người ta lịm hồn sầu thảm.

2. Không Thích Danh Mã, Không Phải Là Anh Hùng

Nơi đây không có gì khác ngoài rượu ngon đầy bình, danh câu ngàn con, ông có rảnh rồi, xin lại tận hứng.

Đây là thiệp mời của Cầu tổng quản mã trường Quan Đông Lạc Nhật, đại biểu cho Kim đại lão bản giới tới, nhân dịp thịnh hội mua bán thú ngựa vào mùa xuân, lần đầu tiên Quan Đông Lạc Nhật đã tổ chức tại Quan nội, địa điểm là trang trại mùa hè của Hoa Khai Phú Quý Hoa Tứ Gia, một nhà cự phú ở Lạc Dương, nhật kỳ là rằm tháng ba.

Những tấm thiệp mời ấy cộng lại chỉ có mười tờ, đối tượng đáng cho Cầu tổng quản mời mọc không nhiều lắm.

Những người được mời dĩ nhiên đều là những tay đại hào trong giang hồ, những tay anh kiệt hùng cứ một phương. Không thích danh mã không phải là anh hùng.

Những người đến đều là anh hùng, đều đã từng cưỡi danh câu của Lạc Nhật mã trường.

... Chỉ cần có chỗ mặt trời lặn, là có danh câu của Lạc Nhật mã trường.

Đây là một câu nói hào hùng của chủ nhân mã trường, Kim đại lão bản, và cũng là sự thật.

Tháng ba, Lạc Dương, mùa xuân.

Trăng mười bảy vẫn còn tròn vạnh, đêm đã khuya, trong gió đượm đầy hương hoa.

Kiện mã trong chuồng khể hí lên, nhưng không còn tiếng người, ánh trăng từ ngoài cửa chiếu xiên vào, chiếu trên thân hình cao lớn khôi vĩ của Cầu Thiên Kiện thành ra một cái bóng dài ngoẵng.

Từ ngày mười lăm tới giờ, thành tích trong ba ngày rất là đáng kể, một số lớn kiện mã đã được Vương tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc mua với giá cao, nhưng y vẫn còn đang mãi chờ đợi hai vị khách đến giờ còn chưa lại.

Đáng lý ra y không nên kỳ vọng vào chuyện bọn họ lại.

Hà Sóc đại. hiệp oai chấn giang hồ là Vạn Quân Vũ, từ hai năm trước đã rửa tay gác kiếm, đến nay vẫn chưa bao giờ đạp chân ra khỏi cửa sơn trang một bước.

Thế tập nhất đẳng hầu coi phú quý công danh như xí thổ là Dịch Thanh Lân, bao nhiêu năm nay đã lãng tích thiên hạ, không chừng còn chưa nhận được thiệp mời của y.

Y hy vọng bọn họ lại, chỉ bắt quá vì y nghĩ rằng trong những con ngựa y đem từ Quan ngoại xa xôi vào, có một con ngựa hay chỉ có bọn họ mới nhận ra được.

Chỉ có người biết của mới trả giá cao.

Y không muốn ủy khúc con ngựa hay đó, lại càng không muốn đem nó về lại Quan đông.

Hiện tại đã là đêm khuya của ngày thứ hai. Đang lúc y bắt đầu cảm thấy thất vọng, ngoài sân bỗng có tiếng người vọng vào, Oai Trấn Hà Sóc đại hiệp hai ba năm nay chưa ra khỏi nhà một bước, đã cười khinh kị suốt đêm chạy lại Mẫu Đơn sơn trang.

oo Vạn Quân Vũ gia nhập giang hồ năm mười bốn tuổi, mười sáu tuổi giết người, mười chín tuổi dùng thanh đại phác đao cắt đầu tên đại đạo Phùng Hồ ở dưới chân núi Thái Hành, hai mươi ba tuổi đổi cây đao quen xài dùng thanh Ngự Lâm tử Kim đao, danh tiếng của y đã vang động giang hồ, chưa đến ba chục tuổi đã được người trong vũ lâm xưng tụng là Hà Sóc đại hiệp.

Y tuổi con chuột, năm nay chỉ mới bốn mươi sáu tuổi, tuổi tác còn nhỏ hơn người ta tưởng tượng nhiều.

Lần này y không đem thanh đao của y lại.

Bởi vì y đã chán ghét chuyện giang hồ, trước mặt chúng anh hùng hảo hán, y đã rửa tay phong đao, cái thanh Ngự Lâm tử kim đao từng trong tay y lâu năm đã được bọc lại bằng bao vải màu vàng, đặt trên chiếc giá bằng gỗ đàn, phía trước thần tượng của Quan Thánh gia.

Nhưng y đem theo ba thứ đao khác.

Sư huynh của y Vạn Thắng Đao Hứa Thông, đệ tử đặc ý của y Khoái Đao Phương Thành, và tử đảng của y Như Ý Đao Cao Phong.

Hạng người như y, nếu bên cạnh không có đao, cũng giống như không mặc áo quần vậy, nhất định không thể tùy tiện ra ngoài đường.

Nhưng y tin tưởng vào thanh đao trong tay ba người này.

Bất cứ người nào có bên cạnh mình ba thanh đao như thế này, y cũng đủ sức ứng phó được bất kỳ hoàn cảnh nào.

Tháng ba ở Lạc Dương, hoa nở rộ.

Ngọn đồi phía sau Mẫu Đơn sơn trang nở đầy mẫu đơn, dưới chân đồi người ta vừa lấy gỗ bao quanh lại thành một vòng sân rộng lớn, nơi nào cũng có ngựa tung nhảy hí vang.

Ngựa không biết thưởng thức mẫu đơn, mẫu đơn cũng không biết thưởng thức ngựa, nhưng cả hai đều đáng được cho người ta khâm thưởng.

Mẫu đơn đoan trang phú quý, mỹ lệ rộng rãi, như thực nữ con nhà danh môn; ngựa kiêu hãnh mạnh bạo, linh hoạt tuấn hùng, như hảo hán giang hồ.

Trên đồi dưới đồi đều đầy những người, có người đang khâm thưởng mẫu đơn phú quý diễm lệ, có người đang khâm thưởng ngựa kiêu hùng dũng mãnh, nhưng làm cho đa số mọi người cùng cảm thấy hứng thú nhất, vẫn là một người.

Vạn Quân Vũ hình như đối với chuyện gì cũng chẳng có vẻ gì là hứng thú, mắt y nửa nhắm nửa mở, người y tựa nghiêng vào một chiếc ghế đan bằng đẽng la mềm mại.

Y quá mệt mỏi.

Bất cứ ai trong một đêm liên tiếp thay ba loại khoái mã, đi hết chín trăm ba mươi ba dặm đường xong, cũng đều cảm thấy mệt mỏi.

Sư huynh của y, đệ tử của y, tử đảng của y lúc nào cũng ở bên cạnh, không rời nửa bước. Từng con từng con ngựa được đem lại cái chuồng gỗ trước mặt y, được người ta mua bằng giá cao, mắt y vẫn cứ lim dim.

Đợi đến lúc cuối cùng có con ngựa thật đặc biệt, một mình được đem lại chuồng gỗ, cặp mắt của y mới mở trừng ra.

Con ngựa này do chính tay Cầu tổng quản cầm cương lại, toàn thân đen tuyền như mực, chỉ có cái mõm là lấm tấm màu trắng như tuyết.

Trong đám người lập tức phát ra tiếng tụng thán, ai ai cũng thấy được đây là một con ngựa quý chọn trong ngàn con.

Cầu Hành Kiện vỗ nhè nhẹ trên đầu con ngựa, gương mặt lộ vẻ khoan khoái kiêu ngạo.

- Nó có tên là Thần Tiễn, Vạn đại hiệp là Bá Lạc thời nay, dĩ nhiên là nhìn ra được đây là một con ngựa quý.

Vạn Quân Vũ nằm lười biếng ra đó, lắc lắc đầu:

- Ta chẳng phải Bá Lạc, con ngựa này cũng chẳng phải ngựa quý.

Y nói:

- Chỉ nghe cái tên đã thấy không tốt rồi.

- Tại sao ?

Cầu Hành Kiện hỏi.

- Tiễn không đi được xa, không những vậy, trước thì nhanh nhưng sau thì chậm, hậu kinh nhất định không đủ.

Vạn Quân Vũ bỗng đổi đề tài:

- Hồi còn nhỏ ta có một người bạn, tác phong cũng giống in hệt như Cầu tổng quản. Có lần y mời ta ăn một con gà, mà không có chân.

Y bỗng nói đến chuyện bạn bè thời xa xưa và con gà không có chân ra, chẳng ai biết y đang có ý gì.

Cầu Hành Kiện cũng không hiểu, y nhin không nổi bèn hỏi:

- Gà tại sao không có chân ?

- Bởi vì hai chân của con gà đã bị y chặt mất đi để dành cho mình ăn.

Vạn Quân Vũ hững hờ đáp:

- Cầu tổng quản không phải cũng giống như y, đại khái là giấu mất những con ngựa hay lại cho mình.

Cầu Hành Kiện lập tức phủ nhận:

- Vạn đại hiệp nhân quang vô song. Tại hạ Ở trước mặt Vạn đại hiệp, làm sao dám làm chuyện đó ?

Ánh mắt của Vạn Quân Vũ bỗng lóe ra một tia sáng bén như đao:

- Nếu vậy tại sao Cầu tổng quản lại đem giấu con ngựa kia đi vậy ?

Cặp mắt của y dính vào một cái chuồng gỗ phía sau, trong đó người ta chọn còn thừa lại mấy con ngựa ốm, trong đó có một con lông màu vàng, thân hình ốm như cây cung, đứng một mình trong góc, ra dáng lười biếng không có lấy một tí sức lực, nhưng giữ một khoảng cách với những con ngựa khác, làm như chẳng thèm cùng hàng ngũ với chúng.

Cầu Hành Kiện chau mày lại:

- Vạn đại hiệp không lẽ đang nói đến con ngựa đó ?

- Chính là nó đấy.

Cầu Hành Kiện cười khở:

- Con ngựa đó là một tay bợm rượu, sao Vạn đại hiệp lại chọn trúng phải nó ?

Ánh mắt của Vạn Quân Vũ càng sáng rực:

- Bợm rượu ? Có phải nó phải uống tí rượu mới lên tinh thần được ?

- Đúng là như vậy.

Cầu Hành Kiện thở than:

- Nếu trong đồ ăn không có rượu, nó chẳng thèm ăn cả ngày.

- Tên nó là gì ?

- Nó tên là Lão Tửu.

Vạn Quân Vũ bỗng đứng bật thẳng người dậy, bước lớn lại, ánh mắt loang loáng, nhìn đăm đăm vào con ngựa, y bỗng ngẩng mặt lên trời cười lớn !

- Lão Tửu, hay ! Quá hay.

Y cười lớn nói:

- Lão Tửu mới có lão kinh, không những vậy, càng về sau càng có kinh. Ta dám cá, Thần Tiên nếu đua với nó năm trăm dặm, hai trăm dặm đầu Thần Tiên nhất định là dẫn đầu, nhưng đi hết đường, nó nhất định sẽ về trước Thần Tiên hai trăm dặm.

Y nhìn dính vào Cầu Hành Kiện:

- Người có dám cá với ta không ?

Cầu Hành Kiện yên lặng cả nửa ngày, bỗng nhiên y cũng cười lớn, vừa cười lớn vừa đưa ngón tay cái lên:

- Vạn đại hiệp quả thật có nhân lực, quả thật không có chuyện gì qua mắt được pháp nhãn của đại hiệp.

Trong đám người lại có tiếng tán thán nổi lên, không những bội phục nhân lực của Vạn Quân Vũ, đối với con ngựa óm o chẳng có tí nào dễ coi đó cũng đặc biệt chú ý trầm trồ. Thậm chí đã có người bắt đầu tranh giành muốn trả giá. Dù biết là tranh không được, tranh với Hà Sóc đại hiệp một trận, có bại cũng đã là một chuyện vinh quang rồi.

Giá cao nhất vừa gọi ra là chín ngàn năm trăm lượng. Đây đã là con số rất lớn rồi.

Vạn Quân Vũ chỉ chậm chậm thò ra ba ngón tay, Cầu tống quản lập tức lớn tiếng tuyên bố:

- Vạn đại hiệp ra giá ba vạn lượng, còn có ai ra giá cao hơn không ?

Không còn ai. Ai ai cũng câm miệng lại. Vạn Quân Vũ mặt mày hớn hở, đang tính tự mình bước vào chuồng dẫn ngựa ra, bỗng nghe có người nói:

- Ta ra giá ba vạn lẻ ba lượng.

Gương mặt của Vạn Quân Vũ lập tức sa sầm xuống, lẩm bẫm một mình:

- Ta đã biết cái tên tiểu tử ấy thế nào cũng lại phá đám.

Cầu Hành Kiện thì sung sướng ra mặt, cười lớn nói:

- Không ngờ Địch tiểu hầu cũng đến được kịp thời !

Đám người lập tức tẻ ra, mọi người ai ai cũng muốn xem cái phong thái của vị thiếu hiệp thế tập nhất đẳng hầu, đương kim thiên hạ đệ nhất phong lưu này.

oo Toàn thân y phục trắng tinh, không nhiễm bụi trần; gương mặt thanh tú trắng trẻo, lúc nào cũng ra dáng lãnh đạm như cười mà không phải cười; bên cạnh lúc nào cũng có một vị giai nhân tuyệt sắc phong tư trác ức, không những vậy, mỗi lần ra mặt, là mỗi vị giai nhân không giống nhau.

Đây chính là người xem công danh phú quý như bụi bặm, nhưng lại xem danh mã và mỹ nhân như tính mệnh, Địch Tiểu hầu gia Địch Thanh Lân.

Bất kỳ đi đến chỗ nào, y đều là người lôi cuốn sự chú ý và ngưỡng mộ của mọi người. Hôm nay cũng không phải ngoại lệ.

Hôm nay người đang tựa vào người y, là một mỹ nữ mặc áo màu hồng nhạt, nước da trắng như bạch ngọc, gương mặt như đào hoa, ánh mắt tựa mặt nước mùa xuân, làm người ta ngất ngây như say rượu.

Chẳng ai biết Địch Tiểu hầu tìm đâu ra một vị mỹ nhân như vậy.

Vạn Quân Vũ gặp y chỉ còn nước lắc đầu thở ra:

- Ông lại đây làm gì ? Tại sao ông muốn lại ?

Địch Tiểu hầu đưa cặp mắt lãnh đạm cười cười nhìn y, đơn giản nói với Vạn Quân Vũ:

- Tôi lại đây hại ông đấy.

- Hại tôi ? Ông tính hại ra sao đây ?

- Bất kể ông ra giá bao nhiêu, tôi đều thêm ba lượng.

Vạn Quân Vũ nhìn dính vào y, ánh mắt loang loáng, cũng không biết y nhìn bao lâu, bỗng y cười phá lên:

- Tốt, tốt lắm.

Mọi người đều nghĩ rằng cái vị đại hào oai chấn Hà Sóc này nhất định sẽ ra giá cao đến độ sẽ làm cho ai cũng phải nhảy giật bắn người lên.

Nào ngờ Vạn Quân Vũ bỗng ngưng bật tiếng cười, lớn tiếng nói:

- Con ngựa này ta không mua nữa, người bán cho y đi.

Cầu Hành Kiện ngớ mặt ra. Vạn Quân Vũ nói xong, quay đầu bỏ đi, nào ngờ Địch Thanh Lân lại kêu giết lại:

- Chờ một chút.

Vạn Quân Vũ quay đầu lại nhìn dính vào y:

- Ông còn muốn tôi chờ gì đây ?

Địch Tiểu Hầu chưa trả lời, y đi hỏi Cầu Hành Kiện:

- Còn có ai chịu bỏ ra giá cao hơn nữa không ?

- Đại khái chẳng còn ai.

- Vậy thì con ngựa này có phải đã là thuộc về ta rồi không ?

- Vâng.

Địch Tiểu Hầu quay lại đối diện với Vạn Quân Vũ:

- Vậy thì tôi tặng cho ông.

Vạn Quân Vũ cũng ngớ mặt ra.

- Ông nói gì ? Ông muốn tặng cho tôi con ngựa này thật sao ? Tại sao ông làm vậy ?

Y không hiểu, người khác cũng không hiểu, Địch Thanh Lân chỉ hững hờ nói:

- Chẳng vì gì cả, tặng ngựa cho một vị anh hùng, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hà tất phải hỏi tại sao.

Đấy chính là tác phong tiêu chuẩn của con người Địch Thanh Lân.

oo Đêm, đèn hoa vừa thấp lên, tiệc vừa được khai mạc. Mỹ tửu được uống ừng ực vào cổ họng như nước lã, hào khí như suối tuôn tràn ào ạt.

Vạn Quân Vũ đang uống không ngừng.

Người trong giang hồ ai ai cũng biết tửu lượng của y như biển ...

- Vạn đại hiệp không những đao pháp vô song, tửu lượng cũng thiên hạ vô song.

Hôm nay y uống cũng đặc biệt nhiều hơn một chút.

Y không thể không thu nhận lòng tốt của Địch Thanh Lân, thu vào rồi còn không biết mình nên cao hứng hay không nữa.

Vì vậy y cứ uống tí tí, uống một chút rượu vào rồi cũng phải cao hứng lên thôi.

Sư huynh, đệ tử, tử đảng của y để cho y tha hồ uống, bởi vì chỗ uống rượu là tư thất của Hoa tứ gia, khách không nhiều lắm, không những vậy, bọn họ đã tra rõ lý lịch của từng người.

Vạn Quân Vũ thường thường nói với bạn bè của y:

- Vào giang hồ mà nổi danh quá sớm, không phải là chuyện hay ho gì, người nào thành danh lệ quá, đêm đêm thường không khỏi có những lúc không ngủ được.

Hạng người như y làm bất cứ chuyện gì đều không thể không để ý một chút, vì vậy, y mới còn sống tới bây giờ. Dù có người nào muốn lấy mạng y, cũng vĩnh viễn không có lấy một cơ hội.

Người ra khỏi bàn tiệc sớm nhất là Dịch Thanh Lân.

Trước giờ y không thích uống rượu, y đã mệt mỏi lắm, chủ nhân đã chuẩn bị cho y một phòng khách, còn có mỹ nhân đang đợi y ... đối với đa số đàn ông, chỉ cần có một lý do cuối cùng đó cũng đã quá đủ.

Mọi người đều đưa ánh mắt ngưỡng mộ tiễn y ra, không những ngưỡng mộ, còn bội phục nữa:

- Cái vị tiểu hầu gia này chơi rất đẹp, thảo nào mà đàn bà đều mê mệt vì y.

Hoa tứ gia cũng là tay tửu lượng như biển.

Người y cao lớn, mập mạp, thành thật, nhiệt trường, gương mặt bầu bầu, ngay cả một điểm cơ trá cũng không có, tuy năm nào cũng bị người ta gạt, nhưng y chẳng có gì là phàn nàn.

Vạn Quân Vũ hỏi y:

- Kỳ này ông mua bao nhiêu con ngựa ?

- Ngay cả một con cũng không.

Hoa Tứ gia cười hì hì giải thích:

- Bởi vì Kim đại lão bản và Cầu tổng quản là bạn của tôi, tôi không thể nào đi hại bạn bè, bắt bọn họ đi gạt tôi, vì vậy tôi chỉ còn cách bị người khác gạt, không thể để bạn bè gạt mình.

Vạn Quân Vũ cười lớn.

- Nói thật hay, hay quá, tôi mời ông ba ly.

Ba ly xong, Hoa tứ gia kính lại ba ly, Vạn Quân Vũ lập tức phải đi tiểu tiện.

Tửu lượng của y rất cao, bởi vì y uống rượu có một bí quyết ... y mửa ra được.

Uống nhiều quá bèn ra ngoài mửa, mửa xong rồi lập tức có thể về lại uống tiếp.

Đây là bí quyết của y.

Tuy sư huynh, đệ tử và tử đảng của y đều biết cái bí quyết đó, nhưng y lại nghĩ bọn họ không biết vậy, vì vậy lúc y nói y muốn đi tiểu tiện, bọn họ đành phải để y đi một mình.

Trên mặt cái hố đào thật sâu, là một bụi gỗ làm bằng gỗ tử đàn, trên bụi có phủ thảm, dưới hố có trải lông ngỗng.

Hoa tứ gia là người biết hưởng thụ, chuyện gì cũng phải hoàn mỹ, ngay cả chỗ phương tiện cũng không ngoại lệ.

Vạn Quân Vũ bước vào, cặp mắt say sưa lộ vẻ tán thưởng, y quyết định về nhà nhất định phải làm một phòng vệ sinh y như vậy.

Sau đó y bắt đầu mửa ra.

Chuyện đó chẳng có gì là khó ... lấy ngón tay trở bỏ vào miệng, đè vào dưới cuối lưỡi một cái, là mửa ra được ngay.

Lần này y không mửa ra được.

Y vừa đưa ngón trỏ vào trong miệng, lập tức có một bàn tay từ phía sau thò tới, chặn lấy cằm của y, lấy hàm răng của y cắn lấy đầu ngón tay của y.

Y đau quá, nhưng hét không ra tiếng, y dùng sức thọt cùi chỏ vào sau sườn người đó, nhưng người đó đã điểm ngay vào huyệt Khúc Trì trên cùi chỏ của y.

Y khổ luyện võ công hai mươi tám năm nay, hiện tại toàn thân công phu sức lực, không có chỗ nào sử ra được tí gì.

Y đã từng trải trăm trận, giết người vô số, những người muốn giết y cũng không ít, chỉ có người này là chụp được thời cơ tốt nhất, cơ hội tốt nhất.

Y chỉ muốn biết người đó là ai.

Người này cũng nguyện ý cho y biết, nói nhỏ nhẹ bên tai y:

- Ta đã nói với ngươi, ta lại dây hại ngươi, ta đã điều tra rõ ràng về ngươi, đối với mỗi chuyện về ngươi, ta biết rất rõ ràng, không chừng còn rõ hơn cả ngươi, ta cũng biết nhất định ngươi muốn lại đây nữa.

Giọng người đó lạnh lùng mà hờ hững:

- Vì vậy ngươi chết cũng không oan uổng gì.

Vạn Quân Vũ đã biết người đó là ai, chỉ tiếc y không còn cơ hội để nói ra.

Cuối cùng y chỉ thấy có ánh đao nhạt nhẽo lóe lên, nhạt như một tia sáng mặt trời vừa hiện ra trong bình minh.

Sau đó y thấy lồng ngực nhói lên kịch liệt, một con đao đã đâm vào giữa lồng ngực mé bên trái, đâm sâu vào trái tim.

Một con đao mỏng như tờ giấy.

Không ai hình dung ra được con đao ra khỏi vỏ nhanh như thế nào.

Rút ra cũng nhanh như vậy.

Một con đao vừa quá nhanh vừa quá mỏng, đâm vào rồi rút ra như vậy, sẽ không có vết thương gì để lại.

Vì vậy sẽ không có ai báo thù cho Vạn Quân Vũ.

Bởi vì cái chết của y, chỉ vì do y uống rượu nhiều quá, theo quan niệm của đa số người, uống rượu nhiều quá thường thường sẽ bị chết rất đột nhiên.

Dĩ nhiên mọi người càng không thể ngờ được người vừa tặng cho y một con ngựa quý là Địch tiểu hầu, lại có liên quan gì đến chuyện này.

Vì vậy danh mã vẫn theo linh cửu đi, mỹ nhân vẫn theo Địch tiểu hầu về.

Đợi đến lúc Địch tiểu hầu xuất hiện lại lần nữa, mọi người vẫn sẽ đưa cặp mắt ngưỡng mộ nhìn y, vẫn không có ai tin rằng y vừa giết người, giết người trong khoảnh khắc, không một tiếng động.

Đây là phương pháp và tiêu chuẩn giết người của Địch Thanh Lân.

oo Trong xe rộng rãi thoải mái, con ngựa kéo xe đã được huấn luyện kỹ càng, gã đánh xe giỏi cầm cương, ngồi trên chiếc xe của Địch tiểu hầu như ngồi trên chiếc thuyền hoa trên Tây hồ, vừa êm ái vừa thư thái, thậm chí còn không cảm thấy được mình đang đi trên xe.

Tư Tư mặc chiếc áo lụa mềm mại màu đỏ tươi, nằm cuộn lại trong một góc như con mèo, cô dùng hai bàn tay trắng ngần, ngón tay sơn nước Phong Tiên hoa màu đỏ tươi, bók trái bồ đào được trồng trong nhà kín, mớm vào miệng người đàn ông của cô.

Cô là người đàn bà rất ôn nhu, thông minh và mỹ lệ, hiểu được cách hưởng thụ đời sống, và cũng hiểu được cách đàn ông hưởng thụ cô.

Cô không muốn đánh mất người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình, nhưng hiện tại cô biết cô sắp mất y.

Địch tiểu hầu trước giờ không muốn bị lưu luyến bên một người đàn bà nào quá lâu.

Nhưng cô đã hạ quyết tâm, nhất định phải tìm cách giữ lấy y.

Địch Thanh Lân nhìn người đàn bà bên cạnh y, nhìn cặp đùi mềm mại hoàn mỹ lộ ra ngoài chéo quần.

Y biết phía sau lớp áo đó là một thân hình lỏa thể thật hoàn mỹ.

Da thịt cô căng đầy và mềm mại, lúc cô đang nồng nhiệt, toàn thân đều biến thành ra lạnh ngắt, không những vậy còn run rẩy không ngừng.

Cô hiểu được làm sao thì đàn ông sẽ biết cô đã hoàn toàn bị y chinh phục.

Nghĩ đến tấm thân kiều diễm của cô, Địch Thanh Lân bỗng cảm thấy người mình có một luồng nhiệt khí xông lên.

Y đã biết rất nhiều đàn bà, chỉ có người đàn bà này mới hoàn toàn phối hợp được với y, làm y được hoàn toàn thỏa mãn.

Y quyết định để cô bên cạnh thêm một thời gian nữa, luồng nhiệt khí trong người y đã làm cho y quyết định như vậy. Bàn tay y nhẹ nhàng luồn vào trong áo cô, bầu ngực của cô chắc nịch và vun đầy, nằm êm ái trong lòng bàn tay y.

Không ngờ cô bỗng nói với y một câu thật lạ lùng:

- Em biết anh với Vạn Quân Vũ đã quen nhau từ lâu.

Tư Tư nói với Vạn Quân Vũ:

- Hai người trước giờ có cừu hận gì với nhau không ?

- Không.

- Trước giờ ông ta có làm chuyện gì đắc tội với anh không ?

- Không.

Tư Tư nhìn y đăm đăm, hỏi chậm từng tiếng một:

- Thế thì sao anh giết ông ta ?

Luồng nhiệt khí trong người Địch Thanh Lân bỗng tắt lịm.

Tư Tư còn đang tiếp tục:

- Em biết nhất định anh đã giết ông ta, bởi vì ông ta chết đúng lúc anh không có bên mình em, anh về lại rồi, người anh hững hờ; một đêm anh làm tới ba lần, so với lần đầu tiên anh làm với em còn lâu hơn nhiều. Lúc trước em có nghe một bà chị của em nói, có kẻ chỉ có giết người xong mới biến ra như vậy, biến ra thật điên cuồng, thật man dại, như anh hồi hôm qua vậy.

Địch Thanh Lân yên lặng nghe cô nói, y không có lấy một tí phản ứng.

Tư Tư nói tiếp:

- Em còn biết anh giấu trong người một lưỡi dao thật là mỏng, bà chị của em có nói rằng, dùng thứ dao đó giết người, không dễ dàng gì nhìn ra vết thương ở đâu.

Địch Thanh Lân bỗng hỏi cô:

- Cái bà chị này của em sao lại biết những chuyện này ?

- Bởi vì chị ấy có một người khách quen, một người bộ đầu rất nổi danh, về phương diện đó chẳng có thứ gì là qua khỏi mắt y.

Tư Tư nói:

- Người khác ai cũng nói trái tim của y như sắt đá, nhưng y đối đãi với bà chị của em rất tốt. Trước mặt chị ấy, y hiện như con chó nhỏ.

Địch Thanh Lân đang thở than trong lòng.

Cô không nên quen biết với một bà chị như vậy, một người đàn bà không nên biết quá nhiều.

Tư Tư nhìn y, sờ nhẹ trên gương mặt trắng trẻo của y:

- Anh không cần phải giấu em chuyện gì, em đã là người của anh, anh có làm gì đi chăng nữa em đều vẫn theo anh mãi mãi mà.

Cô dịu dàng nói:

- Vì vậy anh cứ yên tâm, chuyện của anh em chẳng bao giờ nói ra, có chết cũng không nói ra.

Giọng của cô ôn nhu, bàn tay của cô lại càng ôn nhu.

Cô đã cảm thấy người y hừng lên, chiếc áo đỏ tươi đã bị xé toạt ra.

Cô yên lòng lắm.

Bởi vì cô biết phương pháp cô dùng đã có hữu hiệu. Hiện tại y sẽ không bỏ cô nữa, y cũng không dám bỏ cô.

Cơn nùng nhiệt đã trở lại yên tĩnh, xe ngựa vẫn chạy.

Địch Thanh Lân móc trong túi ra một bình rượu bồ đào, uống một ngụm rồi mới hỏi:

- Lúc này em hỏi anh tại sao phải giết Vạn Quân Vũ, bây giờ em còn muốn anh nói cho em nghe không ?

- Anh muốn nói thì em nghe.

- Anh giết y, chỉ vì anh có người bạn không muốn cho y sống thêm phút giây nào.

- Anh cũng có bạn bè ?

Tư Tư cười:

- Trước giờ em chưa hề biết rằng anh cũng có bạn bè.

Cô suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Người bạn của anh tùy tiện muốn anh làm gì là anh làm sao ?

Địch Thanh Lân gật gật đầu.

- Chỉ có y mới làm vậy được, bởi vì anh thiếu y món nợ.

Địch Thanh Lân nói tiếp:

- Y là đầu não của một tổ chức lớn nhất trong giang hồ, y từng giúp anh một chuyện rất lớn, với điều kiện duy nhất là, y cần anh làm cho y chuyện gì, anh sẽ không từ chối.

Y lại nói:

- Tổ chức này tên là Thanh Long hội, có ba trăm sáu mươi lăm phân đà, mỗi châu mỗi phủ mỗi huyện nơi nào cũng có người của y, thế lực của y lớn lao lắm, em không thể nào tưởng tượng ra cho được.

Tư Tư lại nhin không nổi hỏi y:

- Nếu y đã có thế lực lớn như vậy, tại sao còn muốn anh đi giúp y ?

- Bởi vì có người không thể nào giết được.

Địch Thanh Lân nói:

- Bởi vì giết người đó rồi, ảnh hưởng sẽ rất to lớn, hỗn loạn sẽ rất nhiều, những hạng người đó bạn bè vô số, nhất định sẽ tìm cách báo thù cho họ.

- Không những vậy, quan phủ nhất định sẽ điều tra.

Tư Tư nói:

- Người trong giang hồ chẳng ai đi dính vào những chuyện lôi thôi phiền phức đó.

Địch Thanh Lân thừa nhận.

- Chỉ bất quá, người khác giết không được, anh giết được, mà cũng chỉ có anh mới giết được.

Y nói:

- Bởi vì chẳng ai ngờ rằng anh giết người được, vì vậy anh giết rồi, sẽ không làm cho ai chú ý nghi ngờ đến mình, càng không để cho người bạn anh bị liên lụy.

Tư Tư không hỏi thêm gì nữa, bởi vì cô lại càng yên tâm.

Một người đàn ông chỉ có ở trước mặt một người đàn bà y yêu thích và tín nhiệm nhất, mới thổ lộ những bí mật như vậy.

Cô quyết tâm giữ bí mật cho y, bởi vì cô thích cái người đàn ông có lúc ôn nhu như nước, có lúc lãnh đạm như băng, có lúc lại nhiệt tình như lửa này.

Cô tin rằng mình có thể giữ được y.

Chỉ tiếc là cô lằm.

Tuy cô hiểu đàn ông, người đàn ông này không phải là ai cũng hiểu được, không chừng ngay cả chính y cũng không hiểu được mình.

Xe ngựa vẫn tiếp tục chạy về phía trước, trong xe chỉ còn thừa có Địch Thanh Lân.

Tư Tư đã biến mất ra khỏi thế giới này.

Địch Thanh Lân có ba cách làm cho một người bỗng biến đi, đối với Tư Tư, y dùng cách tối hữu hiệu nhất.

Không ai biết y dùng cách gì, ba cách của y chỉ có mỗi một mình y là biết được bí mật.

Bí mật đó trừ y ra, vĩnh viễn không có người thứ hai nào trên đời này biết được.

Tư Tư đã lằm.

Bởi vì cô không biết Địch Thanh Lân vĩnh viễn không bao giờ tín nhiệm bất cứ một người nào còn đang hô hấp được.

Cô cũng không biết rằng người Địch Thanh Lân chân chính yêu thích nhất chỉ là một mình y.

Một người như Tư Tư nếu bỗng nhiên bị biến mất, nhất định sẽ không dẫn đến sự chú ý phiền phức gì từ người nào.

Con người của cô như một đóa dương hoa trong gió, một quả lục bình trôi nổi trên sông, nếu không ai gặp cô, rất có thể cô lại đi theo một kẻ lãng tử không nhà không cửa nào đó, cũng rất có thể được một gã thương gia giàu có nào đó nhốt vào trong nhà bằng vàng, thậm chí còn có thể tự mình vào một cái miếu ở một nơi hang núi thâm sâu nào đó cắt tóc quy y.

Hạng người đàn bà như cô, chuyện gì cũng có thể làm được.

Vì vậy cô có làm chuyện gì, chẳng ai cảm thấy kinh ngạc, cũng chẳng ai quan tâm.

Vì vậy lúc cô bắt đầu cảm thấy mình có thể nương tựa được vào Địch Thanh Lân, Địch Thanh Lân bèn cho cô lìa xa thế giới.

Đấy chính là tác phong tiêu chuẩn của con người Địch Thanh Lân.

oo “Đại thơ” dựa người vào chiếc gối bên cạnh bàn trang điểm, trong lòng đang tự hỏi:

- Tư Tư không phải tới lúc phải về nhà rồi sao ?

Nàng rất thích Tư Tư, nàng chẳng còn ai là thân thích trên thế gian này, nàng đã bắt đầu được người ta gọi là “đại thơ”.

Một người đàn bà như nàng được người ta xưng là “đại thơ” là một chuyện biết bao nhiêu là bi ai.

Tuổi hoa niên của nàng đã đi qua, nàng chỉ hy vọng Tư Tư đừng làm hư hỏng đời mình, chỉ hy vọng cô lấy được tấm chồng thành thực biết lo cho gia đình.

Chỉ tiếc là Tư Tư không thích những người đàn ông hiền lành chỉ biết làm ăn.

Tư Tư quá thông minh, quá kiêu ngạo, quá ham chuyện danh vọng, cũng y như nàng lúc còn trẻ.

Trong phòng, bên cạnh chiếc bàn bằng gỗ tử đàn mặt làm bằng đá xanh, có một người đàn ông ốm nhom, mặt mày đen thùi, dáng vẻ trầm mặc, tuổi tác còn chưa tới ba mươi, đang ngồi đó yên lặng nhìn nàng.

Y tên là Dương Tranh, là người bạn từ thuở nhỏ thanh mai trúc mã của nàng.

Lúc nàng mười lăm tuổi, vì phải kiếm tiền chôn cất song thân, nàng phải dấn bước vào phong trần, sau mười năm ly biệt, bọn họ lại trùng phùng ở nơi đây, không ngờ rằng y đi làm thủ lĩnh bọn bộ khoái trong huyện thành.

oo Lấy thân phận của y mà nói, đáng lý ra y không nên lại chốn này.

Nhưng cứ hai ba ngày y lại đến một lần, đến chỉ để ngồi yên lặng ở đó nhìn nàng.

Liên hệ giữa hai người không hề có tí gì như người khác tưởng tượng, tình cảm giữa hai người không ai có thể hiểu được, cũng không ai có thể tin được.

Nàng vẫn nói y đừng lại, để người khác khỏi đồn đãi tai tiếng, ảnh hưởng đến sự nghiệp và thanh danh của y.

Nhưng Dương Tranh nói:

- Chỉ cần tôi tự xét mình không có gì xấu hổ, ở đâu tôi cũng lại được.

Y vốn là một kẻ ương ngạnh như vậy.

Chỉ cần y cho là chuyện phải làm, làm xong không xấu hổ, dù có kẻ đao vào cổ y cũng không ngăn chặn được y.

Y muốn lấy nàng.

Trong tâm mục của y, nàng vĩnh viễn là cô bé cột tóc đuôi gà “Lữ Tố Văn”, không phải là danh kỹ Như Ngọc năm xưa, cũng không phải là Đại Thơ hiện giờ.

Trong lòng nàng cũng đâu phải không muốn lấy một người đàn ông vừa quật cường, vừa đa tình, vừa thành thực này.

Từ lâu lắm rồi, nàng đã tự chuộc lại được thân mình, nếu nàng nguyện ý, nàng đã tùy thời tùy lúc bỏ đi với y.

Nhưng nàng không làm vậy được, y còn nhỏ hơn nàng một tuổi, dưới cặp mắt của các huynh đệ trong lục phiến môn, y là một tay hảo hán anh hùng, có tiền đồ, có bạn bè, có sự nghiệp.

Còn tuổi thanh xuân của nàng đã muốn tàn tạ như đóa hoa khô héo, không những vậy, nàng còn là một con điểm không ai coi ra gì.

Nàng không thể phá hủy y, nàng đành phải dẫn lòng cự tuyệt, giữa đêm tĩnh lại một mình nằm âm thầm khóc.

Dương Tranh bỗng hỏi nàng:

- Có phải Tư Tư đã kiếm được một người đàn ông rất tốt, đã kiếm được chỗ nương thân ?

- Em cũng hy vọng nó được một chỗ an thân.

Lữ Tố Văn thở nhẹ ra:

- Chỉ tiếc là sớm muộn gì nó cũng về lại đây.

- Tại sao ?

- Anh không biết Địch Thanh Lâm sao ?

Lữ Tổ Văn hỏi ngược lại.

- Anh biết. Thế tập nhất đẳng hầu. Một tay thiếu hiệp phong lưu nổi danh trong giang hồ.

Dương Tranh nói:

- Tư Tư đi theo y mấy bữa nay ?

Lữ Tổ Văn gật gật đầu:

- Cỡ hạng người như Địch Thanh Lâm, làm sao còn thật tình với cô nào ? Còn không phải chơi chơi vài bữa rồi thôi ?

Dương Tranh lại ngồi đó yên lặng ngốc ra cả nửa ngày, rồi mới chậm chậm đứng dậy.

- Anh đi đây.

Y nói:

- Tối nay anh có công chuyện phải làm.

Lữ Tổ Văn không giữ y lại, cũng không hỏi y đi làm công chuyện gì.

Nàng muốn giữ y lại, muốn hỏi y công chuyện có nguy hiểm không. Trong lòng nàng vẫn lo lắng cho y rất nhiều, lo lắng muốn ngủ không được.

Nhưng ngoài miệng nàng chỉ hững hờ nói một câu:

- Anh đi đi.

Đêm đã khuya.

Cổng lớn của Di Hồng Viện có hai ngọn đèn lồng màu đỏ, xa xa nhìn lại như cặp mắt của một con thú dữ.

Một con thú dữ ăn thịt người không nhả ngay cả một khúc xương, từ xưa đến giờ, biết bao nhiêu cô con gái yếu đuối đáng thương đã bị nó nuốt chửng luôn cả thịt da lẫn xương cốt.

Nghĩ đến điểm đó, trong lòng của Dương Tranh lại càng thấy hận !

Chỉ tiếc là y không làm được gì, bởi vì đây là chuyện hợp pháp, chỉ cần là chuyện hợp pháp, không những y không thể can thiệp, y còn ngược lại phải bảo vệ.

Trong con hẻm đen ngòm đó, gió thổi vừa lạnh vừa ẩm, y đi ngược chiều gió ra khỏi con hẻm, bỗng có người xông ngang ra, nhìn y cười hì hì chào một tiếng.

Người này tên là Tôn Như Hải, là nhị tiêu đầu của một tiêu cục, cũng có tí danh tiếng trong giang hồ, trong thành cũng là một tay ăn chơi, không những vậy, nghe nói vũ công cũng không tệ.

Nhưng Dương Tranh trước giờ không thích y, vì vậy chỉ lạnh lùng hỏi một câu:

- Chuyện gì vậy ?

- Tôi có thứ này muốn giao lại cho Dương đầu nhi, đây là đồ người ta nhờ chuyển giùm.

Tôn Như Hải móc trong người ra một tập ngân phiếu:

- Đây là mười tờ ngân phiếu ở ngân hàng Đại Thông Sơn Tây, mỗi tờ một ngàn lượng, đi chỗ nào cũng đổi được thành tiền, rất là tiện lợi.

Dương Tranh lạnh lùng nhìn y, đợi y nói tiếp.

- Có bao nhiêu đây tiền, Dương đầu nhi có thể mua một căn nhà bốn phòng rất khang trang, phong quang tiếp Ngọc Trâm nương về nhà.

Tôn Như Hải cười thật ám muội:

- Chỉ cần Dương đầu nhi tối nay nằm trong nhà không đi đâu, tập ngân phiếu này thuộc về Dương đầu nhi ngay.

Dương Tranh không đổi nét mặt:

- Đây là ai nhờ ông giao vậy ? Có phải là cái vị bằng hữu tối nay muốn qua nơi này không ?

Tôn Như Hải thừa nhận:

- Người ngay nói chuyện trước mặt không giấu diếm, chính là y đó.

- Nghe nói y vừa mới cướp một chuyến hàng ở trên đường tới Tang Lâm, tiền tiêu một trăm tám chục vạn lượng, chỉ đưa cho tôi chút tiền như thế này không khỏi quá ít hay sao ?

- Dương đầu nhi muốn bao nhiêu ?

- Tôi cũng chẳng muốn gì nhiều, chỉ bắt quá muốn một trăm tám chục vạn lượng của hắn, ngoài ra còn có thêm hai người.

Tôn Như Hải cười không nổi, y vẫn còn phải hỏi:

- Hai người nào ?

- Một người là ông, một người là hắn.

Dương Tranh nói:

- Ông làm chuyện tiêu cuộc, lại đi cấu kết với cường đạo, ông còn đáng chết hơn cả hắn.

Tôn Như Hải lùi lại hai bước, ngân phiếu đã bỏ lại vào trong người, trong tay y đã cầm một cây Thủ Xoa tử sáng loang loáng. Y cười giọng âm trầm:

- Một tên bộ khoái tí teo vậy còn dám nhảy lên đầu Nghê Bát thái gia sao ? Đáng chết chỉ có nhà ngươi.

Trong con hẻm tối lại có một giọng nói lạnh lùng mai mỉa tiếp theo:

- Không những hắn đáng chết, mà còn chết chắc quá rồi.

3. Gan Cùng Mình

Lang nha bông là thứ binh khí rất hiểm thấy trong giang hồ, nó rất nặng, đem theo trong người không tiện, sử dụng cũng không tiện, nếu hai tay không có sức cử ngàn cân, ngay cả lúc lắc cũng không lúc lắc nổi nó.

Thứ binh khí này thông thường chỉ có lúc nào trên chiến trường hai bên đánh nhau thây chất đầy hoang dã, máu chảy thành sông mới có thể thấy nó, người trong giang hồ sử dụng thứ binh khí này rất là ít.

Hiện tại cái người đang từ trong hẻm tối xông ra đó, sử dụng cây lang nha bông hiểm thấy nặng bảy mươi tám cân, những cây gai lồm chồm sáng loáng trên đầu cây lang nha, thật giống như bao nhiêu con chó sói đói khát đang đợi xé Dương Tranh ra từng miếng từng miếng nuốt trọn.

Người này thân hình cao chín thước, bề ngang cũng tới hai thước, ở trần, trọc đầu, bên tai trái đeo một cái vòng vàng, gương mặt rần rí, có một vết sẹo chạy từ trên trán xuống tới một bên miệng, chẻ cái mũi bự bằng trái trứng vịt ra làm đôi. Nửa đêm nửa hôm đụng phải người này mà không nằm mơ thấy ác mộng mới là lạ.

Dương Tranh quay lại đối diện với gã khổng lồ này, chẳng thềm ngó tới Tôn Như Hải đằng sau, hình như không biết cặp thủ xoa tử trong tay y cũng là thứ vũ khí chết người như không, không những vậy đã có vô số người chết dưới cái lưỡi xoa sắc bén của nó.

Dương Tranh cũng rất cao, nhưng y đứng trước mặt người đó, lại bị thấp đi mất nguyên cái đầu.

- Nghe nói thủ hạ dưới tay Nghê Bát có tên mèo con tên là Dã Ngutu.

Dương Tranh hỏi:

- Người là con mèo đó phải không ?

- Chính là lão tử đây.

- Nghe nói hẳn là người vừa hung ác vừa hoạnh hợ, vừa không sợ chết.

Dương Tranh lại hỏi:

- Người không sợ chết thật sao ?

- Phải chết có phải là lão tử đâu, là con rùa con nhà người.

Cái gã mèo này lại giở ra một giọng Tây Xuyên rặc, nhất là lúc mắng người nghe đặc biệt thật là du dương.

Trong tay của Dương Tranh không có vũ khí, rất ít người thấy y dùng vũ khí.

Y tay không đứng trước mặt một gã khổng lồ như vậy, mà vẫn còn rất trầm tĩnh ung dung.

Nhưng chỉ trong một chớp mắt, cây lang nha bổng nặng bảy mươi chín cân đã bay tà tà lại kéo theo một trận gió ào ào như cộp hú long ngâm.

Y không thể đỡ, trong tay y không có thứ vũ khí gì để đỡ.

Y cũng không thể lùi lại, phía sau đã có cặp thủ xoa tử.

Ngay cả tránh né y cũng không thể tránh né được.

Con hẻm quá hẹp, lang nha bổng quá dài, cây bổng tạt qua, bao nhiêu chỗ thụt lùi đều đã bị chặn đứng kín mít, tránh qua bất cứ bên nào cũng đều nằm trong phạm vi của nó.

Tôn Như Hải không xuất thủ.

Y chẳng cần phải xuất thủ thêm, y đang nghĩ đến chuyện tiêu hủy thi thể, giấu mất xác Dương Tranh, vĩnh viễn cho con người đó không còn trên cõi đời này.

Y còn chưa nghĩ ra kịp một cách gì hoàn mỹ, y cũng không cần phải nghĩ thêm.

Bởi vì chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ bé, y đã phát hiện ra, Dương Tranh tạm thời còn chưa chết được.

Trong cái chớp mắt vừa rồi, Dương Tranh quả thật hình như đã chết chắc.

Bất kể là y có đỡ gạt, hay là tránh né đều không khỏi ăn phải một bổng.

Chẳng ai có thể chịu được một bổng đó.

Nào ngờ Dương Tranh chẳng đỡ gạt tránh né cũng chẳng lùi lại ... có người không bao giờ lùi, Dương Tranh là một trong những người này.

Không những y không lùi, y còn xông tới, nhắm vào hướng cây lang nha bổng xông tới.

Không ai tưởng tượng ra được y sẽ làm như vậy, bởi vì trước giờ chưa có ai dám làm như vậy.

Một tay cao thủ chân chính hạng nhất lưu dĩ nhiên sẽ có cách hay hơn của họ để đối phó cú bổng đó, nếu một người võ công hơi kém một tí, hiện tại đã bị cây bổng đập nát như từ hồi nào.

Nhưng Dương Tranh lại xông thẳng tới.

Chính trong cái đường tơ kẽ tóc đó, thân hình của y bổng rạp xuống, hai bàn tay đè lên mặt đất, cả thân người y từ phía dưới cây lang nha bổng luồn lên xông vào, cái đầu đụng mạnh vào bụng dưới của Dã Ngưu. Chiêu thức đó, không thể coi là một chiêu thức võ công, chân chính vũ lâm cao thủ sẽ không biết sử dụng chiêu thức đó, cũng không thềm sử dụng.

Nhưng chiêu thức này thật là hữu dụng.

Thân hình nặng hơn hai trăm cân của Dã Ngưu lập tức bị đụng ngã âm xuống, nằm ngửa lên trời ôm lấy bụng lẫn lộn la lên thê thảm, ngay cả người đang ngủ cách đó ba con hẻm còn nghe được.

Dương Tranh thuận tay móc ra một sợi giây làm bằng gân bò, trói ngay một tay một chân của y lại, rồi lại thuận tay lấy một hột thiết hồ đào bỏ vào miệng y, sau đó thở phào một tiếng, quay người lại đối diện với Tôn Như Hải.

Dương Tranh hững hờ hỏi:

- Thế nào ?

Tôn Như Hải nhìn muốn đần cả người ra, hết nửa ngày y mới mở miệng:

- Đây là thứ vũ công gì vậy ?

- Chẳng vũ công gì cả.

Dương Tranh nói:

- Ta chẳng biết tí gì về vũ công, ta chỉ biết phải làm sao đánh người ta gục xuống thôi.

- Cái thứ chiêu thức còn chưa gọi được là nhập môn này, hảo hán giang hồ thà chết còn hơn là đánh ra.

- Ta chẳng phải là hảo hán giang hồ gì cả, ta cũng chẳng muốn chết.

Dương Tranh nói:

- Ta chỉ muốn bắt kẻ phạm pháp giam lại.

Tôn Như Hải nắm chặt trong tay cặp thủ xoa tử:

- Người tính dùng cách gì bắt ta vậy ?

- Chỉ cần bắt người lại, tùy tiện dùng cách gì cũng không quan hệ, ta đều dùng được cả.

Tôn Như Hải cười nhạt.

Dương Tranh nhìn dính vào y:

- Người biết vũ công, ta không biết ! Người là hảo hán thành danh trong giang hồ, ta không phải; Trong tay người có vũ khí, ta không có, nếu người có ngon lại đây, ta chẳng nói gì người.

Tôn Như Hải tuy còn đang cười nhạt, gương mặt đã trắng bệch ra.

Dương Tranh chậm chậm bước lại:

- Chỉ tiếc là người chẳng có tí can đảm, người chỉ cần nhúc nhích một cái, ta sẽ cho người nằm trên giường ba tháng ngay cả bò cũng bò dậy không nổi, người có dám tin không ?

Y bước lại gần trước mặt Tôn Như Hải, chỗ yếu hại trên ngực của y đưa lại gần cặp thủ xoa tử trên tay Tôn Như Hải không quá một thước.

Tôn Như Hải không dám đụng đây.

“Soạt” một tiếng, cái còng làm bằng thép ròng đã khóa vào cổ tay của y.

Ngoài con hẻm tối bỗng có một trận hoan hô nổi lên, mười gã đại hán mặc áo đen vừa lớn tiếng hoan hô vừa bước nhanh vào.

Bọn họ đều là thuộc hạ của Dương Tranh, cũng là huynh đệ của y, bọn họ không những rất bội phục, mà còn rất tôn kính Dương Tranh.

- Dương đại ca, anh giỏi thật.

- Các người cũng giỏi lắm.

Dương Tranh đang cười:

- Các người núp ngoài hẻm xem nhiệt náo, chẳng thèm lại giúp ta một tay.

- Chúng em đã biết một mình đại ca là đủ sức đối phó chuyện này, chúng em lại là để giúp đại ca làm chuyện kế tiếp đây thôi.

Dương Tranh sa sầm nét mặt lại.

- Các người cũng biết chuyện này sao ?

Y gần giọng hỏi:

- Sao các người biết được ?

- Tối hôm qua Triều đầu nhi trên phủ sai tiểu Lưu chạy suốt đêm về tìm đại ca, chúng em đã biết ngay là có chuyện quan trọng phải làm, vì vậy trưa hôm nay, huynh đệ chúng em bèn giữ tiểu Lưu lại uống rượu.

- Hắn đã nói cho các người biết ?

Dương Tranh giận dữ hỏi:

- Ta đã dặn đi dặn lại hai ba lần không được tiết lộ chuyện này, cái thằng vương bát đản này to gan quá.

- Chúng em hiểu đại ca lắm, đại ca không cho chúng em biết chuyện này, bởi vì đối đầu quá lợi hại, sự tình rất nguy hiểm, sẩy tay một cái là mất mạng như chơi.

Chúng huynh đệ nhao nhao giành nói:

- Nhưng chúng em theo đại ca bao nhiêu năm nay, nếu không có đại ca đỡ đầu giùm, bọn chúng em đã bị chết đi hơn một nửa rồi, chúng em đã chuẩn bị đem tính mạng giao cho đại ca, dù đánh không lại người ta, ít ra cũng liều mạng một trận, dù có chết, anh em cũng chết chung một nơi.

Dương Tranh nắm chặt hai nắm tay, tròng mắt đã có lệ nóng muốn trào ra, y ráng lắm rồi cũng dần được xuống.

Chúng huynh đệ lại nói:

- Chúng em không biết gã họ Nghê có gì lợi hại, nhưng hắn đã dám đụng đến hàng hóa của Trung Nguyên tiêu cuộc, dĩ nhiên phải là thứ cứng cựa, nhưng anh em mình cũng không phải tay vừa, có đại ca làm đầu, anh em cũng đã từng phá mấy vụ án hiển hách, cho dù hai mạng đổi một mạng, cũng phải liều cho bọn nó chết vài tên.

Dương Tranh dùng sức nắm chặt lấy tay chúng huynh đệ, y lớn tiếng nói:

- Được, các người đi theo ta.

Chúng huynh đệ lập tức hoan hô ầm ĩ lên, không biết có ai còn đem theo cả một thùng rượu mạnh lại:

- Đại ca có muốn uống thử hai ly trước không ?

- Chúng ta cũng chẳng cần phải uống rượu cho can đảm lên, có muốn uống, đợi xong chuyện rồi anh em mình uống cho đã con mẹ nó một trận ăn mừng.

Chúng huynh đệ lại lớn tiếng hoan hô lên:

- Đúng, đập cho tên vương bát đản sét này méo xong rồi uống con mẹ nó một trận, không say là thứ rùa đen.

Nhưng Tôn Như Hải và Dã Ngưu cũng cần phải sai hai người đem về, sai ai bây giờ ? Không ai chịu đi, không ai chịu làm cái chuyện to lớn này.

Mọi người đang chuẩn bị rút thăm, Dương Tranh bỗng quyết định:

- Lão Trịnh và Tiểu Hồ tử đem bọn chúng về.

Lão Trịnh mới tân hôn, con trai còn chưa đầy năm, lão Trịnh hiểu ý Dương Tranh, trong lòng y vừa khó chịu vừa cảm kích.

Nhưng Tiểu Hồ tử không phục:

- Sao đại ca sai em đi ?

Dương Tranh tát cho y một cái bạt tai trước rồi mới hỏi:

- Không lẽ người quên bà mẹ già của người ở nhà sao ?

Tiểu Hồ tử không nói gì, lúc y quay đầu đi, tròng mắt đã đầy những lệ.

Tôn Như Hải nhìn nhìn bọn họ, bỗng cảm thấy trong lòng máu nóng sôi sục lên, y lớn tiếng hô Dương Tranh:

- Người thả ta ra, ta đánh với người một trận, Tôn Như Hải ta đây cũng đâu phải là thứ gian tham, ta cũng không sợ chết như ai.

Dã Ngưu đang bị trói gô bốn vó chống lên trời nằm bên cạnh bỗng nhổ một bãi nước miếng vào mặt y, rồi mở miệng chửi toáng lên:

- Cái thứ rùa đen nhà người không sợ chết thì còn ai sợ chết ? Hiện tại người la trời la quỷ làm gì, còn không đóng cái miệng rùa nhà người lại !

Nhìn lão Trịnh và Tiểu Hồ tử khiêng hai người đi, Dương Tranh bỗng thở ra một hơi:

- Tôn Như Hải không chừng cũng chẳng phải là thứ người gian manh gì, chỉ bất quá mấy đạo gần đây hưởng phúc nhiều quá, tính tình mới biến đi.

Tiếng thở dài của y có vẻ cảm khái:

- Một người như y lăn lộn trong giang hồ bao lâu nay cũng không dễ dàng gì, muốn không sợ chết thật, lại càng không dễ.

oo Cái đầu của Nghê Bát thái gia đang nhức.

Dĩ nhiên đầu y không bị nhức vì Dương Tranh, một gã bộ đầu tí teo trong huyện, y làm gì thêm để vào trong lòng.

Đầu y nhức, là vì bao nhiêu rượu tối hôm qua uống, bây giờ đang bắt đầu hành hạ, tối hôm qua y uống thật không ít.

Tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc là Bảo Mã Kim Dao Vương Chấn Phi bởi vì mắc bận đến Mẩu Đơn sơn trang mua ngựa cho nên không thân hành đi áp chuyển tiêu này, nhưng năm tay tiêu sư đi theo cũng không phải là hạng dễ đối phó.

Y sử trong tay thanh Dao Trung Quải đã từng theo y có ba chục năm nay, bởi bạn y vào sinh ra tử ít nhất đã có hai ba trăm lần, cùng với mười lăm tên tử đảng của y kề vai khố chiến cả hơn nửa tiếng đồng hồ, mất đi sáu mạng người mới cướp được chuyển tiêu đó.

Chẳng qua chuyện này cũng đáng làm lắm, một trăm tám mươi vạn lượng bạc trắng phau phau, đủ cho y thoải mái suốt cuộc đời còn lại.

Y đã được năm mươi sáu tuổi rồi, đem bao nhiêu đây bạc về nhà, y chuẩn bị sẽ rửa tay, tìm một nơi nào không ai tìm ra, hưởng thụ mấy năm còn lại trong đời.

Nghê Bát thái gia là người đất Thục. Y khoái ngồi “Hoạt Can”.

Giữa hai cây trúc cột vào một cái ghế, hai người khiêng, gọi là Hoạt Can.

Ngồi trên Hoạt Can, vừa thoải mái, vừa thoáng gió, bốn bề tám phía đều có thể thấy rõ, chỉ cần quay đầu lại, là thấy được từng hàng từng hàng những cỗ xe lớn chở đầy bạc đi phía sau.

Người đi theo xe đều là tử đảng của y, đều là những tay hảo thủ từng đánh trăm trận.

Tuy y tin rằng nhất định sẽ không có ai dám lại con đường này chặn đánh mình, nhưng y vẫn hành động rất cẩn thận.

Y dùng thứ xe độc luân để tải bạc, bởi vì thứ xe này rất nhẹ nhàng tiện lợi, đi trên đường cũng không làm phiền nhiều người khác.

Thứ xe này do người đẩy.

Ngựa thì có tiếng vó ngựa, người không có, lừa ngựa thì kêu hí ồn ào, người thì không.

Y rất yên lòng.

Trời đã gần sáng rồi.

Nghê Bát thái gia ngồi trên Hoạt Can nhắm mắt dưỡng thần được một lúc, ngẫu nhiên quay đầu lại, bỗng phát hiện ra một hàng xe dài hình như đã ngừng đi một khúc !

Y đếm đếm, quả thật đã mất đi bảy chiếc.

Người áp chiếc xe cuối cùng là Đồng Trùy, cũng giống như Dã Ngưu, là người y đem từ Miêu Cương về, bất cứ trong hoàn cảnh nào cũng nhất định không bán đứng y.

Một hàng xe chở bạc như vậy làm cách nào lại ngừng đi được ?

Nghê Bát thái gia ấn hai bàn tay vào hai bên chỗ dựa một cái, người y đã bay lên lộn một vòng, gót chân điểm vào đầu gã đẩy chiếc xe độc luân thứ tư phía sau thêm cái nữa, trong khoảnh khắc đã bay qua tám cái đầu của những gã đẩy xe, dùng môn khinh công tuyệt kỹ Bát bộ Hảo Thiên ngạo thị giang hồ của y bay trên đầu người, bay qua một dãy xe dài, đến chiếc xe cuối cùng.

Phía sau chẳng thấy có động tĩnh gì, nhưng gã Đồng Trùy áp chiếc xe cuối cùng đã biến đâu mất.

Gã áp chiếc xe kế tiếp Đồng Trùy là Thành Cương, hôm nay có uống tí đỉnh, y không hề biết phía sau đã xảy ra chuyện gì, thấy Nghê Bát thái gia bay vù vù lại, mới chạy tới hỏi thăm.

Nghê Bát thái gia không nói năng gì, cho y hai cái bạt tai trước, rồi mới phân phó:

- Mau mau theo ta ra phía sau xem thử.

Trăng sao chìm lẳng, bốn bề một màn đen tối, cái khoảnh khắc trước bình minh thường thường là lúc tối nhất.

Phía sau vẫn không có một tí động tĩnh, chẳng nghe có tiếng động gì cũng chẳng thấy ai.

Nhưng bờ cỏ rậm hai bên đường hình như có chỗ không được bình thường ... gió thổi qua đám cỏ, hình như có chỗ không thấy xao động.

Bởi vì chỗ đó đã có người nằm bẹp lên rồi, bị tám người nằm đè bẹp lên.

Bảy gã xa phu đã bị đánh bất tỉnh, bị người bó chặt cứng chân tay, miệng bị nhét vào một hột hồ đào sắt chỉ có những tay trong vệ môn mới xài, còn Đồng Trùy người đi áp chiếc xe cuối cùng nhất đã bị người ta dùng gân bò cột cứng tay chân ra đằng sau.

Nghê Bát thái gia ngược lại bỗng trở nên trấn tĩnh, y chỉ hỏi Thành Cương:

- Bây giờ ngươi không nghe có động tĩnh gì sao ?

Thành Cương cúi đầu, y chẳng nghe thấy gì cả, y có tỉnh táo lúc nào đâu.

Nghê Bát móc hột hồ đào sắt trong miệng một gã xa phu ra, nhìn bốn bề quanh quất một hồi rồi cười nhạt:

- Giỏi, tay chân nhanh nhẹn lắm, không ngờ trong lục phiến môn cũng có những tay cừ khôi vậy.

Thành Cương rút cuộc cũng áp úng rụt rè mở miệng nói:

- Nghe nói nơi đây có tay thủ lĩnh bộ khoái tên là Dương Tranh, cũng có bản lĩnh lắm.

Nghê Bát chau mày:

- Không lẽ ngay cả Tôn Như Hải và Dã Ngưu cũng đối phó không nổi hắn ? Nếu hắn là thứ lợi hại như vậy, hiện tại e rằng hắn đã lòn ra đằng trước đối phó với cái đám chỗ Hoạt Can của ta.

Thành Cương biến sắc:

- Để đi xem thử.

Nghê Bát vẫn bình tĩnh như không, y hững hờ nói:

- Bây giờ có lại cũng muộn quá rồi.

Y quả thật không hổ là tay lão luyện giang hồ quen đánh trăm trận, tuy đã trúng ổ mai phục, đầu óc vẫn còn tỉnh táo, phán đoán rất là chính xác.

Chính ngay lúc đó, đoàn xe phía trước bỗng nghe có tiếng la thảm thiết, giọng của Ba Lão Thốc.

Ba Lão Thốc cũng là một tay thuộc hạ đắc lực của y, ở phía trước áp trận, hiện giờ chắc hẳn đã bị trúng kế.

Nghê Bát vẫn còn bình tĩnh:

- Ba Lão Thốc đã xong, Hắc Quỷ, Hoàng Lang, Đại Tượng, ba tên tính khí nóng nảy, nhất định đã chạy lại, Dương Tranh nhất định sẽ tránh mặt bọn chúng, chạy lại chính giữa đối phó Bành Hồ.

- Mình chạy lại tiếp ứng y.

- Chúng ta không đi, chúng ta không đi chỗ nào cả.

Thành Cương ngăn người ra:

- Không lẽ mình đứng ngay ra đây, lấy mắt nhìn hấn giết người sao ?

Nghê Bát thái gia cười nhạt:

- Hấn còn giết được ai ? Chỉ cần ta chưa chết, sớm muộn gì hấn cũng lọt vào tay ta.

Nghê Bát lạnh lùng nói:

- Mục tiêu của hấn là ta, ta ở đây. Sớm muộn gì hấn cũng sẽ lại đây nạp mạng thôi.

Gió càng gập, trăng càng mờ mịt, Thành Cương bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh chạy từ chân lên đầu.

Y rốt cuộc đã hiểu ra, Nghê Bát thái gia chẳng màng gì cả, dù cho tử đảng đã từng sống chết với y bao nhiêu năm nay cũng vậy.

Xe cũng chẳng chạy mất đi đâu, những thỏi bạc trên xe cũng chạy không khỏi, chỉ cần kiên trì cho đến phút cuối cùng giết được Dương Tranh, bạc vẫn còn là của y, người để chia bạc cũng giảm đi được ít nhiều, cần gì y phải vội vã đi cứu người, tiêu hao mất đi sức lực ?

Dĩ nhiên là y bình tĩnh ở đây chờ được, chỉ cần bình tĩnh chờ, mình nhàn nhả kẻ địch lao lực, Dương Tranh chắc chắn là chết chắc đi được.

Trong lòng Thành Cương đã lạnh buốt đi, nhưng ngoài mặt y vẫn không dám để lộ ra vẻ gì cả.

Y bỗng sực nghĩ ra, dù Dương Tranh không ra tay, chính Nghê Bát không chừng cũng sẽ hạ độc thủ vào bọn họ.

Nếu không có ai đi chia một trăm tám chục vạn lượng bạc này của y, cũng không ai sẽ biết được bí mật, ngày tháng của y sau này không phải là càng thoải mái hơn sao ?

Nghê Bát thái gia đã rút trong người cây Đao Trung Quả không lúc nào rời khỏi người của y ra.

Một thanh liễu diệp đao, một cây thiết quả. Trong đao có lẫn quả, trong quả có lẫn đao, một cương một nhu, cương nhu tương tế, một công một thủ, công thủ bổ sung cho nhau, chính là tuyệt kỹ độc môn oai trấn giang hồ của Nghê Bát thái gia.

Y cặp thiết quả vào trong nách, dùng bàn tay mân mê lưỡi đao, đuôi mắt dính vào gương mặt Thành Cương, y bỗng hỏi:

- Có phải ngươi đã hiểu ý của ta rồi ?

Thành Cương giật bắn người lên, không dám thừa nhận, mà cũng không dám phủ nhận.

Trong bóng đêm không ngớt truyền lại những tiếng la thê thảm, Nghê Bát thái gia hình như không nghe thấy gì.

- Nếu trong bụng ngươi đang nghĩ ta mượn đao để giết người, ngươi sai rồi đấy.

Y hững hờ nói:

- Những người này theo ta bao nhiêu năm nay, nếu ngay cả một tên bộ đầu tí teo còn đối phó không nổi, chúng ta còn lo gì chúng nó sống chết ra sao ?

- Vâng.

Thành Cương cúi đầu nói:

- Em hiểu mà.

- Nhưng người không phải vậy, người theo ta lâu nhất, chỉ cần người trung tâm với ta, sẽ có ngày tháng thoả mái cho người sau này.

- Dạ, em hiểu.

Nghê Bát thái gia cười cười:

- Người hiểu là tốt lắm.

Bàn tay phải y nắm lấy cây quải, bàn tay trái vung thanh đao lên, ánh đao lóe lên trong gió, y bỗng thét lớn:

- Dương Tranh, ta ở đây, người còn chưa chịu lại sao ?

Đoàn xe đã tán loạn, tiếng la hét đã bớt đi, trong bóng tối rớt cuộc có một người hiện ra, đối diện với Nghê Bát, gằn giọng nói:

- Họ Nghê kia, án của người đã có lệnh phát ra, mau mau theo ta về thôi !

- Người là Dương Tranh ?

- Ừ.

Nghê Bát cười nhạt:

- Đối phó với hạng người như người, cũng chẳng cần đến Nghê Bát lão gia ta đây tự mình ra tay, Thành Cương, người lại làm thật y.

Thành Cương lập tức xoay tay lại rút cây roi bằng trúc, vung roi nhảy chồm lại.

Không phải là y không hiểu ý của Nghê Bát, muốn y làm hòn đá dò đường, thí thám vũ công Dương Tranh ra sao trước.

Nhưng y làm sao có thể không xông tới ?

Nghê Bát thái gia nắm chặt cây đao quải, cặp mắt dính chặt vào hai vai hai chân hai tay của người này.

Chỉ cần thấy được người này xuất thủ lộ số vũ công chiêu thức ra làm sao, Thành Cương sống chết y chẳng màng để trong lòng. Từ lúc y bị người ta bán đứng mình hai lần rồi, y đã học được một điều khôn, chỉ cần mình còn sống sót được là đủ. Còn sống được là tốt, tại sao còn đi lo đến người khác sống chết ra sao ?

Chính đang lúc người của Thành Cương vừa nhóm lên, bờ cỏ bên phải bỗng phụng lên một tiếng.

Gã xa phu bị người ta đánh cho bất tỉnh đang nằm bên bụi cỏ bên phải bỗng lăn người một vòng nhảy ra, xoay tay lại phóng ra ba cây nỏ tiễn, nhắm vào trước ngực của Nghê Bát thái gia.

Nghê Bát thái gia tuy liệu sự như thần, cũng liệu không nổi tới chiêu này.

Y giật nảy mình lên, nhưng tuy nguy hiểm mà không bị loạn, thân hình y bỗng bay thẳng lên trời, chỉ trong đường tơ kẽ tóc thi triển môn khinh công tuyệt đỉnh khó luyện nhất là Can Địa Bạt Hốt ra, tránh được ba cây nỏ tiễn.

Gã bộ khoái giả làm xa phu lại lăn về phía trước, Nghê Bát tính xoay người nhảy chồm lại.

Nhưng chính đang lúc y ở trên không đối hơi, phía sau bỗng có người như một con báo nhảy lại đâm mạnh vào sau lưng y.

Cú đâm ấy không bị trật ra ngoài.

Thân trải trăm trận, mưu mô quỷ quyệt như Nghê Bát thái gia, rốt cuộc vẫn trúng phải kế của người khác, bị một quyền đánh văng ra mặt đất, hơi thở hầu như bế tắc, muốn bò cũng bò dậy không nổi.

Nhưng y nhất định phải bò dậy, nếu không đối phương còn cho thêm một cú đá nữa, y sẽ chết chắc.

Y gắng gượng nhần nhịn nổi đau đớn như kim chích cùng mình, lấy thiết quả chống một cái, người đã nhảy bật dậy.

Một người ốm nhách đen sì đang trầm tĩnh đứng trước mặt y, đưa cặp mắt sáng như báo nhìn y vừa nói:

- Ta mới là Dương Tranh đây, lúc nãy ngươi làm người rồi.

Nghê Bát miệng đầy cả chất đắng, nhưng chẳng thềm nhỏ ra, ngược lại y còn bật cười lên, cười lớn:

- Tốt, ta phục ngươi lắm, ta làm kỳ này.

Tiếng cười của y trở nên âm ớ:

- Không những ta làm người, ta còn đánh giá ngươi thấp quá, không ngờ ngươi lại là một tên tiểu nhân nguy kế đa đoan như vậy.

- Ta chẳng phải là quân tử, cũng chẳng phải tiểu nhân.

Dương Tranh nói:

- Chỉ bất quá có lúc ta quả thật có dùng tí nguy kế, lúc nào phải cần dùng ta sẽ dùng, lúc nào dùng được ta sẽ dùng.

- Lúc không dùng được thì làm sao ?

- Lúc nào không dùng được thì liều mạng chớ sao.

Nghê Bát cười lớn, thật ra hiện tại y đã cười không muốn nổi, nhưng y phải nhất định cười.

Bình thời y rất ít cười, lúc nên cười y cũng chẳng cười, lúc không nên cười y lại thường thường cười rất là khoái trá.

Trước giờ y nghĩ rằng cười là thứ nguy trang rất tốt, có thể giấu đi được nhược điểm và thống khổ của mình.

Dương Tranh quả thật cảm thấy kỳ quái, một người ở trong hoàn cảnh này sao còn cười được như vậy ? Chính ngay lúc đó, Nghê Bát đã chồm lên, trong đao có quả, một chiêu Thiên Địa Thất Sắc đánh tới vô cùng hung mãnh.

Chiêu này có một khuyết điểm, nó có một chỗ hở. Nhưng công thể lợi hại quá chừng, chiêu thức sử ra chỉ muốn liều mạng cùng chết với đối phương.

Trong hoàn cảnh này, y không thể nào không dùng tới chiêu thức này, chỉ có chiêu thức trong đường cùng lại có đường cùng này mới có thể hãm Dương Tranh vào trong đất chết.

Y không tin Dương Tranh sẽ liều mạng, một người nguy kế đa đoan thông thường không có ai dám liều mạng. Chỉ cần Dương Tranh có một chút xiu rụt rè thôi, bỏ qua cái cơ hội chỉ trong khoảnh khắc là biến mất đó, Dương Tranh sẽ chắc chắn chết dưới đường tuyệt chiêu của y.

Y không ngờ rằng Dương Tranh liều mạng thật.

Dương Tranh không phải là một kẻ không có đầu óc. Nhưng y tùy thời tùy lúc đều chuẩn bị liều mạng, y không muốn chết.

Nhưng nếu đã đến chỗ không chết không được, chết cũng không hề gì.

Y nắm lấy cái cơ hội thoáng qua đó, cái lối liều mạng của y không phải chết người như của người khác.

Y không dùng vũ công chính thống, trước giờ chưa có ai thấy y dùng vũ công chính thống bao giờ.

Nghê Bát xuất thủ cũng đã thấy không đúng lắm.

Một người đang đổi hơi thở bị đấm cho một quyền vào ức, lúc vận khí không khỏi gian nan sai lầm, xuất thủ cũng không khỏi sai lầm.

Cái chiêu Thiên Địa Thất Sắc của y tuy là thứ chiêu thức chính thống cùng chết với đối phương, nhưng y không làm được tới điểm đó.

Vì vậy y đã chết, nhưng Dương Tranh lại không chết.

Thành Cương không thấy Nghê Bát chết.

Y đã dùng tận sức lực vung cây roi tới, y không hề vung tới gã đại hán giả làm Dương Tranh.

Y dựa vào màn đêm tối om chạy trốn mất biệt, chạy trốn ngay giữa chiêu Thiên Địa Thất Sắc.

Không ai đuổi theo y, mọi người chỉ quan tâm có mỗi trận đấu sống chết giữa Nghê Bát và Dương Tranh.

Lúc Nghê Bát ngã gục xuống, Dương Tranh cũng ngã theo, bất quá Nghê Bát vĩnh viễn không còn đứng dậy, nhưng Dương Tranh đang đứng dậy.

Cái lưng của y tuy bị ăn phải một cây thiết quả, y vẫn còn đứng dậy được, đứng dậy rồi chỉ nói một câu:

- Chúng ta đi uống rượu thôi.

oo Bọn họ không uống được thùng rượu đó.

Rượu là do Lão Trịnh và Tiểu Hồ lúc áp giải phạm nhân thuận tay đem theo về, nhưng bọn họ chưa về lại vệ môn.

Lão Trịnh và Tiểu Hồ cũng không về nhà, bọn họ và Tôn Như Hải, Dã Ngưu, hai người đồng một lượt mất tích, chẳng ai biết bọn họ đang ở đâu, cũng hỏi thăm không ra tung tích bọn họ Ở chỗ nào.

Dương Tranh đem hết chúng huynh đệ đi lùng hết mọi nơi trong huyện thành, cũng tìm không ra hình bóng một ai. Người anh em của Tôn Như Hải là Tôn Toàn Hải, đem vợ đem thiếp, đem bốn đứa con của anh mình lại ngoài cửa vệ môn, vừa khóc vừa làm náo muốn treo cổ tự tử, đòi người trong vệ môn trả lại người.

... Người còn sống thì đòi về, người chết rồi thì phải thu xác.

Quan huyện đành phải kêu Dương Tranh lại đòi người.

Bà vợ của Tiểu Hồ và mẹ già sáu mươi sáu tuổi của Lão Trịnh, vừa nghe được tin đều nóng ruột té xỉu ra nhà.

Người thân của bọn họ đi đâu mất rồi ? Tại sao lại bỗng dưng mất tích như vậy ?

oo Hoàng hôn.

Dương Tranh vừa mệt mỏi, vừa nóng nảy, vừa đói, vừa khát, trong lòng y càng khó chịu muốn chết đi được.

Y đã gần một ngày trời chưa có hột cơm miếng nước nào vào bụng, cũng chưa chớp mắt qua lần nào, ai ai cũng khuyên y về nhà ngủ một giấc, ngay cả quan huyện cũng nói:

- Nóng nảy làm được gì ? Có chết cũng không làm được chuyện gì, nếu người muốn điều tra rõ ràng chuyện ra sao, người không nên ngã âm ra. Nếu người ngã âm ra, còn ai ở đây chịu trách nhiệm chuyện này ?

Vì vậy Dương Tranh chỉ còn nước trở về.

Tuy y là một người độc thân, nhưng y không sống trong phòng trực phía sau vệ môn, bởi vì lúc y vừa đến nơi này, y đã mượn một cái nhà hai phòng ở ngoài thành.

Ông chủ nhà họ Vu, già rồi mà không có con trai, chỉ có một đứa con gái còn độc thân tên là Liên Cô, sống ở gian nhà phía trước nhà của Dương Tranh, Vu lão đầu đối đãi y như con trai ruột của mình.

Liên Cô mỗi sáng sớm đều đem lại cho y bốn cái bánh bao và một tô cơm lớn cho y ăn sáng, rồi đem những thứ đồ mặc rồi của y đem về giặt. Y phục nếu bị rách, nút áo có bị mất đi cái nào, trả về lại nhất định đã được khâu vá đầu vào đó.

Liên Cô không đẹp, nhưng rất khỏe mạnh, ôn nhu và thành thực. Hôm nào Dương Tranh không về lại nhà, cô sẽ nóng ruột lại chỗ đầu khe suối giặt đồ núp ở đó khóc.

Nếu Dương Tranh mà không ngẫu nhiên gặp lại cô bạn thanh mai trúc mã hồi xưa là Lữ Tố Văn, hiện tại, rất có thể y đã làm rẫy trong nhà họ Vu. Cũng sẽ không có chuyện vô cùng cảm động làm người ta vừa kinh kỳ vừa sợ hãi xảy ra sau này.

Ông trời ghẹo người, âm thác dương sai.

Cải biến đi mệnh vận của một con người, thường thường đều xảy ra thật ngẫu nhiên.

Trên đường về nhà Dương Tranh, có một tiệm miến, còn có bán chút ít đồ nhắm và rượu, đồ nhắm cũng rất vừa miệng, miến làm cũng rất hợp khẩu Dương Tranh. Chủ tiệm miến Trương lão đầu cũng là bạn của Dương Tranh, rảnh rỗi cũng ngồi uống vài ba ly với y.

Y cũng đã quá sức mệt mỏi, nhưng y còn muốn vào ăn một tô miến, rồi nhắm rượu với vài miếng đậu hủ khô, lòng heo, tai heo trước đã.

Ánh tịch dương đầy cả bầu trời thật là mỹ lệ. Một gã thầy bói mặc tấm áo màu xám tro tay đánh vào đồng la, dò theo cây gậy trúc, từ đầu con đường nhỏ mé trong rừng đi ra, tiếng la tinh tinh vang vọng âm lên khắp mọi nơi, tuy không êm tai gì, nhưng trong hoàng hôn nghe cũng có vẻ như âm nhạc.

Dương Tranh nhường đường cho y, đứng qua một bên chờ y đi qua.

Gương mặt của gã mù không có tí biểu tình gì, bi hoan ly hợp của kiếp người đối với y chỉ bất quá là một trường xuân mộng.

Đồng la nhẹ nhàng đánh lên, một tiếng nhanh một tiếng chậm, y chậm chậm đi về hướng con đường núi, chân thấp chân cao, đi qua trước mặt Dương Tranh, trái tim của Dương Tranh bỗng nhảy thót lên một cái, hình như vừa mới bị một cây kim nhọn chích vào một cái vẩy.

Y là một người phản ứng rất nhanh và rất nhạy, nhưng chỉ ở trong tình trạng nguy hiểm sống chết y mới có cảm giác đó.

Gã mù này không có ác ý gì với y, không những vậy đã đi qua khỏi trước mặt y.

Tại sao y lại có cái cảm giác đó ?

Dương Tranh bỗng sực nhớ lại có người rất gần gũi với y đã có nói cho y nghe:

- Một tay cao thủ vũ lâm từng giết người vô số, lúc bình thường đã có hơi hám sát khí trong người, cũng như một thanh kiếm đã từng đoạt bao nhiêu mạng người vậy.

Không lẽ gã mù này cũng là tay cao thủ vũ lâm mình đầy tuyệt kỹ không để lộ ra ngoài ? Gã mù đã đi mất, Dương Tranh cũng không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Y đã quá mệt mỏi, chẳng muốn nghĩ đến chuyện gì, chỉ muốn uống tí rượu trước, cho lát nữa tối dễ ngủ.

Qua hết khu rừng, là tiệm miến của Trương lão đầu.

Lúc Dương Tranh đến nơi, trong tiệm đã có một người khách đang ăn miến, ăn cùng một thứ mà Dương Tranh vẫn thường thích ăn, cũng đang nhắm rượu với đậu hủ khô và tai heo.

Người này đội cái mũ rộng vành, kéo trề xuống dưới, không những che hết cả trán và lông mày, cũng che luôn cả cặp mắt. Ngay cả gương mặt cũng bị cái bóng chiếc mũ trùm lên nhìn không rõ, Dương Tranh chỉ thấy được hai bàn tay của y.

Bàn tay của y rất lớn, ngón tay rất dài, dài mà khăng khiu, móng tay cắt dũa rất ngắn, bàn tay được rửa rất sạch sẽ.

Dương Tranh nhìn ra được một cặp bàn tay đó, bàn tay đó mà nắm được thứ gì nhất định sẽ rất chắc, bất kỳ ai muốn đoạt vật gì ra khỏi bàn tay đó, cũng không phải là chuyện dễ dàng cho lắm.

Y uống rượu rất ít, ăn cũng rất ít, không những vậy còn rất chậm, mỗi lần dùng đũa gắp thứ gì cũng rất cẩn thận, làm như sợ gắp phải con ruồi ăn vào miệng vậy.

Tiệm miến của Trương lão đầu tuy nhỏ, nhưng rất sạch sẽ, trong tiệm nhất định không có con ruồi nào. Chỉ bất quá cái mâm đựng đồ nhắm để ngoài quây bên cạnh đường, không khỏi có tí bụi bặm. Người này làm như thấy được cả từng hạt bụi, mỗi lần ăn một miếng xong, lại phải gấp bụi ra.

Y mặc trên người một chiếc áo màu lam giặt sạch muốn thành bạc trắng, giặt sạch phi thường, sau lưng đeo một thanh trường kiếm được đựng trong một cái vỏ bằng da thuộc, thanh kiếm còn dài hơn người thường sử dụng ít nhất là bảy tám tấc. Vỏ kiếm rất cũ kỹ, nhưng cán kiếm mới được bọc lại, kiếm ngọc và miệng vỏ được đánh bóng sáng ngời.

Người này chắc chắn là kẻ rất thích sạch sẽ, ngay cả một tí bụi cũng chịu không nổi.

Không lẽ y thấy được cả hạt bụi ?

Trái tim của Dương Tranh lại nhảy thót lên một cái, y chỉ cần thấy bàn tay của người này là trái tim lại nhảy thót lên.

Người này đang mãi ăn tô miến và thức ăn, ngay cả nhìn cũng không nhìn tới Dương Tranh nửa mắt, lại càng không có ác ý gì với y.

Dương Tranh tại sao lại có cái cảm giác đó ?

Không lẽ người này cũng như gã mù vậy, cũng là tay kiếm khách tuyệt kỹ đây mình ?

Cỡ hạng cao thủ vũ lâm như vậy, bình thời một người còn khó mà gặp tới, hôm nay tại sao lại đồng thời đến một nơi tiểu trấn này ?

Có phải bọn họ đã ước hẹn với nhau từ trước ? Bọn họ lại cái tiểu trấn vô danh này để làm gì ?

Dương Tranh cũng gọi tô miến, và đồ nhắm.

Thật tình y đã quá mệt, chỉ muốn ăn xong lập tức về nhà đắm đầu vào giường ngủ vùi.

Y đã bị phiền phức quá nhiều, y thật tình không muốn đi xen thêm vào chuyện gì khác, nhất là chuyện của những người này, bất kỳ ai muốn thò tay vào cũng sẽ lãnh lấy cái họa sát thân.

Người mặc áo lam đội mũ rộng vành đã đứng dậy trả tiền đi ra.

Y vừa đứng dậy, Dương Tranh mới phát hiện ra người của y cũng như thanh kiếm của y, so với người bình thường ít ra còn cao hơn một cái đầu, trên người không có lấy một chút da thịt nào thừa thãi.

Tuy động tác của y rất chậm chạp, nhưng lại rất linh động, mỗi động tác đều làm rất đúng chỗ, không dùng dư lấy một chút sức lực, từ cái động tác trả tiền của y đã có thể thấy ra được.

Sức lực của y làm như tùy thời tùy lúc đều để dành làm chuyện khác, nhất định không thể lãng phí đi một điểm nào.

Miến đã đem lại, Dương Tranh cúi đầu ăn.

Người áo lam đã ra khỏi cửa, Dương Tranh nhìn không nổi lại ngẩng đầu lên nhìn một cái. Chính ngay lúc đó, người này bỗng quay đầu lại cũng nhìn y một cái.

Trái tim của Dương Tranh lại nhảy lên, cơ hồ luôn cả chiếc đĩa cũng muốn rớt xuống đất.

Ánh mắt của người áo lam tựa như lưỡi kiếm sắc bén đã từng giết người vô số bỗng được tuốt ra khỏi vỏ !

Dương Tranh trước giờ chưa bao giờ thấy cặp mắt nào bén nhọn như thế.

Y chỉ bất quá nhìn Dương Tranh có một lần, Dương Tranh đã cảm thấy như có luồng kiếm khí lạnh lẽo chụp lại, sát tới cổ họng mi mắt mình.

oo Màn đêm đã buông xuống.

Người mặc áo lam đeo trường kiếm đội mũ rộng vành đã biến vào màn đêm bên ngoài cửa.

Dương Tranh hai ba lần tự nhủ mình, không được nghĩ đến y, lại càng không được xen vào chuyện của y, mau mau ăn cho xong tô miến trước mặt mình, uống cho xong ly rượu rồi về nhà lăn vào giường ngủ.

Nhưng Trương lão đầu đã bắc cái ghế ra ngồi đối diện với y.

- Dương đầu nhi, ông là người có mắt, ông có thấy cái người này có chỗ nào tà khí không ?

- Tà khí chỗ nào ?

- Từng cọng miến lọt vào trong nôi, có cọng chắc chắn là bị đứt làm đôi, lúc trộn miến cũng không khỏi làm đứt đi bao nhiêu cọng.

Trương lão đầu nói:

- Người này ăn miến, chỉ ăn những cọng không bị đứt, mỗi cọng đã bị đứt còn để lại trong tô kia.

Trương lão đầu thở ra:

- Thật tôi không hiểu được, y làm sao mà nhìn rõ ràng như vậy được ?

Dương Tranh bắt giác lại nghĩ tới chuyện y gặp đồ nhảm.

Cặp mắt sắc bén của người này không lẽ thấy được những thứ người khác không thấy được ?

Trương lão đầu rót cho Dương Tranh một ly rượu, bỗng thốt ra một câu làm người ta giật nảy cả mình lên:

- Tôi xem ông ta lại đây là để giết người đó thôi.

Lão ta nói một giọng rất chắc nịch:

- Tôi dám cá là vậy đó.

- Tại sao ông biết chắc y lại đây là để giết người ?

- Tôi cũng không nói được, nhưng tôi cảm thấy được.

Trương lão đầu nói:

- Tôi lại gần y, lập tức toàn thân lạnh hắt ra, chân lông dựng đứng lên, còn nổi cả da gà lên nữa.

Lão lại nói:

- Chỉ có lúc tôi đang đánh trận, xông pha vào chiến trường chém giết, tôi mới cảm thấy như vậy, bởi vì lúc đó ai ai cũng đang xông vào trận giết người, đều có một thứ sát khí bùng bùng.

Dương Tranh không ăn miến nữa, không uống rượu nữa, y chẳng nói câu nào, lập tức cầm đầu xông ra khỏi cửa.

Y là người quản trị an ninh ở nơi đây, y nhất định không thể để cho người nào lại đây giết người, bắt kẻ người này là ai cũng vậy.

Dù y biết người này sẽ giết y trong chớp mắt, y cũng phải đi xen vào chuyện này.

Dù y đã mệt đừ không thể cử động được, dù phải bò y cũng cứ bò.

4. Cái Đêm Mưa Gió Bão Bùng

Ánh tà dương đã tắt, trong cái làn ánh sáng mờ mờ trước khi màn đêm buông xuống, trời đất hình như chỉ còn thừa lại là khoảng trắng đục xám, núi xanh, nước biếc, lá xanh, hoa hồng, tất cả đều biến thành một màn xám xịt, chính như một bức thủy mặc lợt lạt.

Người mặc áo xanh bước chầm chậm trên con đường nhỏ dưới chân núi, xem ra thật chậm, nhưng nếu trong khoảnh khắc nào đó không tiếp tục nhìn y, lúc nhìn lại y đã đi một khoảng thật xa.

Gương mặt của y vẫn còn giấu trong bóng của chiếc nón rộng vành, chẳng ai thấy được vẻ mặt của y ra thế nào. Bỗng nhiên, đằng xa vang lên một tiếng đồng la vọng lại, làm vỡ tan bầu không khí đang yên tĩnh.

Chim đậu trên cây giật mình bay tán loạn, một gã tướng số mù đang dùng gậy trúc dò đường, chầm chậm từ trong rừng bước ra.

Người áo xanh cũng đi lại hướng đó, hai người đi đến cách nhau chừng một khoảng cách, bỗng đồng thời đứng lại.

Hai người đứng như hai pho tượng đối diện với nhau, một hồi thật lâu, gã mù bỗng hỏi người áo xanh:

- Có phải Thần Nhân Thần Kiếm Lam tiên sinh lại đây chăng ?

- Đúng vậy, tôi chính là Lam Nhất Trần.

Người áo xanh hỏi ngược lại:

- Sao ông biết được người lại đây nhất định là tôi ?

- Cặp mắt tôi tuy mù, tâm tôi không mù.

- Tâm của ông cũng có mắt để nhìn sao ?

- Có.

Gã mù đáp:

- Chỉ bất quá những gì tôi thấy không phải là những thứ người khác có thể thấy, mà là những thứ người khác không thấy được.

- Ông thấy được gì ?

- Thấy được kiếm khí và sát khí của ông.

Gã mù tiếp:

- Huống gì, tôi còn có tai, còn nghe được.

Lam Nhất Trần than thở:

- Cổ Mục thần kiếm Ung tiên sinh quả thật không hổ là anh kiệt trong loài người, thiên thần trong kiếm pháp.

Gã mù bỗng cười nhạt:

- Chỉ tiếc tôi vẫn là tên mù, làm sao sánh được với thần nhân của các hạ có thể nhìn ra được từng sợi lông tơ ?

- Ông muốn tôi lại đây, chỉ vì không chịu nổi nghe người ta nói hai chữ “thần kiếm” của tôi sao ?

- Đúng vậy.

Gã mù mau mắn thừa nhận:

- Tôi luyện kiếm ba mươi năm nay, từng gặp các tay danh kiếm, chỉ có một điều tâm nguyện chưa làm xong, lúc tôi còn đang sống, phải thử xem cái gã mù tôi đây có sánh kịp với cặp nhãn thần vô song của ông hay không.

Lam Nhất Trần lại thở ra một tiếng:

- Ung Vô Vật, cặp mắt của ông đáng lý ra phải không có gì trong đó, không ngờ cái tâm của ông lại không bao dung được thứ gì, bao dung không được hai chữ “thần kiếm” của tôi.

- Lam Nhất Trần, hiện tại tôi mới hiểu ra tại sao ông có tên là Lam Nhất Trần.

Ung Vô Vật lạnh lùng nói:

- Bởi vì trong lòng của ông còn có tí bụi trần chưa lắng xuống được, còn giữ trong lòng chút ngạo khí, vì vậy mà mới lại đây.

- Đúng vậy.

Lam Nhất Trần cũng mau mắn thừa nhận:

- Ông muốn tôi lại đây, tôi đã lại rồi, ông kêu tôi đi được, tôi sẽ đi.

- Đi ? Đi đâu ?

- Đi chết.

Ứng Vô Vật bật cười lên:

- Đúng vậy, kiếm là thứ vô tình, đã rút kiếm là phải vô tình. Hiện tại ông đã lại đây, tôi cũng lại đây. Trong hai chúng ta chắc chắn phải có một người đi.

Y đã rút kiếm ra.

Một thanh kiếm vừa dài vừa hẹp chỉ trong chớp mắt đã được rút ra khỏi cây gậy trúc, hàn quang lấp lóe như con rắn linh động, trong gió chiều không ngớt lập lòe làm người ta không biết mũi kiếm của y đang chỉ về hướng nào, không thấy y sẽ hướng về phía nào xuất thủ, ngay cả kiếm quang màu sắc cũng đang biến đổi, có lúc màu tím thẫm, có lúc lại màu xanh.

Trong cặp mắt bén nhọn của Lam Đại tiên sinh, đồng tử bỗng thu nhỏ lại.

- Linh Xà kiếm hay thật, linh động như chiếc gậy trúc, độc như xích luyện, đoạn hồn trong bảy bước, không còn sinh mạng.

Thanh trúc, xích luyện, đều là những thứ rắn độc nhất.

- Thanh Lam Sơn Cổ kiếm của ông đâu ?

Gã mù hỏi.

- Ở đây.

Lam Nhất Trần xoay tay lại, một thanh trường kiếm cổ kính lấp lóe màu xanh da trời đã nằm trong tay.

Thanh trường kiếm của Ứng Vô Vật này giờ không ngớt lập lòe, nhưng thanh kiếm của y không động đậy. Kiếm quang trong tay Ứng Vô Vật không ngớt biến đổi, nhưng thanh kiếm của y không đổi.

Lấy tinh chế động, lấy bất biến ứng phó với vạn biến.

Nếu nói thanh kiếm của Ứng Vô Vật giống như con rắn độc nhất trong các loại rắn độc, thì thanh kiếm của y giống như một cái núi.

Ứng Vô Vật bỗng thở ra:

- Hai mươi năm nay, tai của tôi lúc nào cũng nghe rằng thanh Lam Sơn cổ kiếm của Lam Đại tiên sinh là thứ thần binh lợi khí cắt đứt lông tóc thổi qua, tôi đã lâu nay ao ước thấy được qua một lần.

Gã mù lại thở ra thêm cái nữa:

- Chỉ tiếc là hiện tại tôi vẫn còn không thấy được.

- Đáng tiếc thật.

Lam Nhất Trần lạnh lùng nói:

- Không những ông muốn xem, tôi cũng muốn cho ông xem.

Thanh kiếm ra khỏi vỏ, nằm trong tay y, con người y bỗng biến hẳn, biến thành ra càng trầm tĩnh, càng lạnh lùng, càng trấn định.

Lạnh lẽo như nước, trấn định như núi.

Màn đêm đã buông, một màn xám tro đã biến thành tối mịt, chim vừa bị nhón nháo lên bây giờ đã quay lại vào tổ. Ứng Vô Vật bỗng hỏi Lam Nhất Trần:

- Hiện tại có phải là đã tối ?

- Đúng vậy.

- Nếu vậy chúng ta chờ trời sáng rồi hãy quyết đấu.

- Tại sao ?

- Trời tối, tôi không thấy đường, ông cũng không thấy, ông có mắt biến ra thành không có, tôi chẳng muốn thắng ông.

- Ông sai rồi ?

Giọng nói của Lam Nhất Trần càng lạnh lẽo:

- Dù là đêm tối không trăng không sao không đèn đuốc, tôi cũng thấy được như thường, bởi vì tôi có đây là cặp thần nhãn.

Y xoay kiếm ngang lại, êm ái không một tiếng động:

- Ông nhìn không được thanh kiếm của tôi, ông lại khinh thường cặp mắt của tôi, thật tình ông không nên gọi tôi lại đây.

- Tại sao ?

- Bởi vì tôi đã lại rồi, người đi phải là ông thôi.

Kiểm thế đã chuẩn bị đánh ra, còn chưa đánh ra, người còn chưa đi, trên con đường nhỏ bỗng có tiếng chân người chạy sầm sập lại, một người đang lớn tiếng hô hoán:

- Các ông chẳng có ai đi đâu cả, không đi đâu được cả ?

Cái giọng của người này thật lớn:

- Bởi vì tôi đã lại đây ?

Nghe khẩu khí của y, hình như chỉ cần y lại đây là chuyện gì cũng giải quyết được, bao nhiêu vấn đề gì rồi cũng sẽ tan biến chẳng còn tăm tích.

Ứng Vô Vật chau mày một cái, lạnh lùng hỏi:

- Người này là ai ?

- Tôi họ Dương tên là Dương Tranh, tôi là bộ đầu ở đây.

- Người lại đây làm gì ?

- Tôi không cho phép các ông giết người ở đây, trong địa phương do tôi cai quản, tôi không cho phép ai được quyền hung hãn tàn sát người khác.

Dương Tranh nói:

- Bất kể các ông là ai cũng vậy.

Gương mặt của Ứng Vô Vật hoàn toàn không có một tí biểu tình, thanh kiếm trong tay của y bỗng vung lên một cái, hàn quang lóe ra, ngực áo của Dương Tranh đã bị khoét mất mười ba lỗ thủng, nhưng chẳng có lỗ nào đâm vào da thịt.

Nhát kiếm đó tuy nhanh kinh hồn, lực lượng cũng duy trì không hề sai suyển một ly.

- Lúc này người nói bất kể chúng ta là ai cũng đều vậy cả ?

Ứng Vô Vật lạnh lùng hỏi Dương Tranh:

- Hiện tại vẫn còn là vậy hay không ?

- Vẫn còn là vậy, hoàn toàn là vậy.

Dương Tranh nói:

- Ông muốn giết người, trừ phi ông giết tôi trước.

Ứng Vô Vật trả lời chỉ có một chữ:

- Tốt.

Chữ đó vừa thốt ra khỏi miệng, kiếm quang đang lập lòe không ngớt như con linh xà bỗng đưa ngay tới cổ họng của Dương Tranh.

Cặp mắt của y tuy đã mù, thanh kiếm không hề mù.

Thanh kiếm của y hình như cũng có con mắt, nẩy y đã muốn đâm vào huyết Thiên Đột trên cổ họng ai, nhất định sẽ không ra trật khỏi đó lý nào.

Hàn quang đang chiếu rực, sát thủ liên miên không ngừng, nhất kiếm thập tam sát, trong giang hồ ít có ai tránh được nhất kiếm đó.

Không ngờ Dương Tranh lại tránh được, tránh một cách rất hung hiểm.

Trong cái khoảnh khắc vô cùng nguy hiểm đó, y còn không quên muốn đánh ngã đối phương.

Trời sinh y vốn có cái tính khí đó, đã đánh rồi, nhất định phải đánh cho ngã được đối phương, bất kể đối phương là ai cũng vậy.

Y sử dụng thứ đánh liều mạng, y xông qua được làn kiếm quang lập lòe đó, nhảy vào ôm lấy eo lưng Ứng Vô Vật.

Ứng Vô Vật cười nhạt nói:

- Tốt.

Thanh Linh Xà kiếm của y xoay ngược lại, phong tỏa cả người Dương Tranh, trong một khoảnh khắc đã đâm ra mười ba chỗ huyết đạo trên người Dương Tranh từ trên đầu chạy xuống tới gót chân, mỗi chỗ là mỗi nơi yếu hại trong người.

Nhưng Dương Tranh chẳng thềm để ý tới.

Y vẫn cứ xông ào lại, ôm lấy eo lưng Ứng Vô Vật, chỉ cần y ôm được rồi, có chết cũng không buông.

Dù cho y phải chết đi, y cũng phải ôm ngã đối phương cho được.

Ứng Vô Vật không thể ngã xuống được.

Y có thể chết, nhưng y không thể ngã, dù y tính chắc nhất kiếm này giết được Dương Tranh, y cũng không thể bị Ôm ngã xuống.

Kiếm quang lập lòe bỗng tắt phụt, Ứng Vô Vật thoái lùi tám thước, y chẳng xuất thủ nữa, chỉ nói:

- Lam Nhất Trần, tôi nhường cho ông đó.

- Nhường cho tôi ? Nhường cho tôi thứ gì ?

- Nhường cho ông cái gã điên này.

Ứng Vô Vật nói:

- Cho hấn ném thử thanh kiếm của ông.

- Ông cũng có kiếm, kiếm của ông cũng giết được người, tại sao lại nhường cho tôi ? Có phải là sợ tôi nhìn ra kiếm pháp của ông biến hóa ra sao không ? Có phải là sợ tôi nhìn ra sát thủ đoạt mệnh của ông không ?

Ứng Vô Vật thừa nhận như không:

- Đúng vậy.

Lam Đại tiên sinh bỗng bật cười:

- Kiếm là thứ hung khí, tôi cũng giết người.

Y nói:

- Nhưng chỉ có một hạng người tôi không giết.

- Hạng người gì ?

- Hạng người không muốn sống.

Lam Nhất Trần nói:

- Ngay cả mạng sống của y, y cũng không thèm, tại sao tôi lại đi thèm ?

Đêm bắt đầu khuya, gió bắt đầu lạnh.

Ứng Vô Vật yên lặng đứng đó trong gió đêm lạnh lẽo, đứng đó yên lặng một hồi thật lâu, kiếm quang đang lập lòe bỗng lóe lên, linh xà kiếm đã thu vào trong vỏ.

Y lại lấy cây gậy trúc đánh vào đồng la, tinh lên một tiếng, người của y đã biến vào màn đêm.

Một trận gió thoảng qua, chỉ nghe giọng nói của y theo gió truyền lại, người của y đã đi xa lắc, nhưng tiếng nói còn nghe rất rõ.

Y chỉ nói có năm chữ, từng chữ từng chữ vang lên rõ mồn một:

- Tôi sẽ lại tìm ông.

oo Dương Tranh mồ hôi ướt đầm đầy mình, gió đang lạnh, mà mồ hôi của y cũng lạnh, gió thổi trên người y, toàn thân của y lạnh cứng như băng.

Một người chính mình cũng nghĩ là mình đã chết chắc, bỗng phát hiện ra mình vẫn còn sống, trong lòng sẽ cảm thấy mùi vị gì ?

Lam Đại tiên sinh nhìn y, bỗng cất tiếng hỏi:

- Người có biết gã mù ấy là hạng người nào không ?

- Không biết.

- Người có biết người là hạng người nào không ?

Lam Nhất Trần vẫn còn đang hỏi Dương Tranh, nhưng y lại giành trả lời:

- Người là người có vận khí may mắn phi thường nhất đời này.

- Tại sao ?

- Bởi vì người còn sống nhăn đó, không mấy ai còn sống sót dưới tay kiếm của Cổ Mộc thần kiếm Ứng Vô Vật.

- Ông có biết ông là hạng người nào không ?

Dương Tranh mở miệng hỏi Lam Nhất Trần, không những vậy y còn giành trả lời giùm:

- Ông là một người vận khí rất may mắn, bởi vì ông còn chưa chết.

- Người cho là người đã cứu ta ?

- Tôi cứu không phải là ông, không chừng là ông ta.

Dương Tranh nói:

- Bất kể ra sao, dù gì tôi cũng không thể để ông giết người tại nơi tôi quản lý, không để cho ông ta giết ông, cũng không để cho ông giết ông ta.

- Nếu chúng ta giết người rồi thì sao ?

- Nếu vậy thì coi như tôi bị xui xẻo.

Lam Đại tiên sinh lại bật cười, nụ cười xem ra rất ôn hòa, y vừa cười vừa hỏi Dương Tranh:

- Người là đệ tử môn phái nào vậy ?

- Tôi thuộc Dương phái.

- Dương phái ?

Lam Nhất Trần hỏi:

- Dương phái là phái gì ?
- Chính là môn phái của tôi.
- Môn phái của người luyện thứ vũ công gì vậy ?
- Tôi cũng không biết là thứ vũ công gì. Cũng chẳng có chiêu thức gì cả.

Dương Tranh nói:

- Tôi luyện công phu chỉ có mười chữ làm bí quyết.
- Mười chữ gì vậy ?
- Đánh ngã người khác, không bị người khác đánh ngã.
- Nếu người gặp phải một người, không những đánh không ngã được người ta, còn nhất định sẽ bị người ta đánh ngã.

Lam Nhất Trần hỏi:

- Lúc đó người phải làm sao ?
- Lúc đó tôi chỉ có hai chữ cuối cùng.
- Hai chữ gì ?
- Liều mạng.

Lam Đại tiên sinh thừa nhận:

- Hai chữ này quả thật có chỗ xài được, gặp phải người liều mạng, ai cũng phải nhúc cả đầu. Nếu người có bảy tám cái mạng có thể liều, công phu này của môn phái người cũng hữu dụng đó.

Y lại thở ra:

- Chỉ tiếc người có mỗi một mạng sống.

Dương Tranh cũng cười cười.

- Chỉ cần có một mạng để liều, tôi sẽ cứ liều thôi.
- Người có muốn học học công phu không cần phải liều mạng mà cũng có thể đánh ngã được cường địch không ?
- Có lúc cũng muốn chứ.
- Tốt.

Lam Đại tiên sinh nói:

- Người bái ta làm thầy, ta dạy cho người, nếu người luyện được kiếm pháp của ta, sau này người chẳng cần phải liều mạng với ai, giang hồ cũng chẳng có ai dám chọc đến người.

Y mỉm cười nói:

- Người thật là một người may mắn, bao nhiêu người muốn bái ta làm thầy, nhưng ta lại đi chọn người.

Đấy là lời nói thật tình.

Muốn học kiếm pháp của Lam Đại tiên sinh không phải là chuyện dễ dàng, cái thứ cơ duyên đó chẳng ai muốn đánh mất.

Nhưng Dương Tranh tựa hồ đang ngẫm nghĩ.

Lam Đại tiên sinh bỗng vung kiếm lên một cái, kiếm quang lóe rộng ra, thanh trường kiếm dài ba thước bảy tấc hình như bông dài ra thêm ba thước nữa, mũi kiếm lại có thêm điểm sáng màu lam, co rút không chừng, sáng rực chói cả mắt, hình như là kiếm khí trong truyền thuyết.

Kiếm khí bức tới mi mắt người ta, Dương Tranh bất giác bước lùi lại mấy bước, hô hấp cơ hồ muốn ngưng lại, chỉ nghe soạt một tiếng, một thân cây nằm ngoài bảy thước đã bị gãy ngang xuống.

Lam Đại tiên sinh kiếm thế vừa phát ra lập tức thu lại:

- Người chỉ cần luyện có một thế đó, dù không phải là vô địch thiên hạ, đối thủ cũng không còn bao nhiêu.

Dương Tranh tin điều đó.

Tuy y không nhìn ra được chỗ ảo diệu trong nhất kiếm, nhưng một thân cây chỉ bị kiếm quang lướt qua một cái đã lập tức bị gãy ngang, y thấy được.

Thanh cổ kiếm phát ra tia hàn quang, Lam tiên sinh lấy ngón tay búng vào sóng kiếm, làm thành tiếng ngân dài, Dương Tranh nhin không nổi mở miệng ra khen:

- Hảo kiếm.

- Đây là thanh kiếm báu.

Lam tiên sinh kiêu ngạo nói:

- Ta cầm thanh kiếm này tung hoành giang hồ hai mươi năm nay, tới bây giờ vẫn còn chưa gặp đối thủ.

- Trước giờ chắc ông chưa từng gặp người nào không ham muốn học kiếm pháp cũng không ham có thanh kiếm báu của ông ?

Dương Tranh hỏi.

- Quả thật là vậy.

- Bây giờ ông đã gặp một người rồi đó.

Dương Tranh nói:

- Trước giờ tôi không bao giờ muốn làm thầy của ai, cũng không muốn làm đồ đệ của ai.

Nói xong câu đó, y ôm quyền làm lễ với Lam Nhất Trần, cười cười, rồi đi một mạch chẳng quay đầu lại.

Y không muốn nhìn vào gương mặt của Lam Nhất Trần thêm lần nữa, bởi vì y biết gương mặt của ông ta bây giờ nhất định là không dễ coi tí nào.

oo Có sao trời, sao trời lấp lánh. Con suối nhỏ dưới ánh sao xem ra như một dải lụa thần lóng lánh bảo thạch.

Thật ra, con suối nhỏ này cũng không đẹp như vậy, buổi sáng các cô ra đây giặt quần áo, con nít ra đây đại tiện tiểu tiện. Nhưng đến tối, những người đi qua nơi này đều thấy con suối nhỏ quá đẹp, đẹp muốn làm người ta rơi lệ.

Lúc Dương Tranh đi qua nơi đó, đã có một người đang ngồi bên suối trên tảng đá xanh rơi lệ.

Cô là người con gái rất khỏe mạnh và rắn chắc, chiếc áo vải bông mới may từ năm ngoái bây giờ đã chật, bó sát vào người cô, làm cho cô thở không muốn ra hơi, hạ người xuống còn phải để ý sợ bị rách toạt ra.

Mấy đứa trai trẻ quanh vùng thấy cô mặc chiếc áo này, là tròng mắt muốn rút cả ra.

Cô thích mặc chiếc áo này, cô thích người khác nhìn cô.

Tuổi cô còn trẻ, nhưng không thể coi là nhỏ nữa. Vì vậy cô có tâm sự, vì vậy cô mới rơi lệ.

Những giọt lệ này rơi xuống là cho một người, hiện tại người đó đang đứng trước mặt cô.

- Liên Cô, trời tối rồi, cô một mình ngồi đây làm gì vậy ?

Cô cúi đầu, tuy đã len lén lau khô đi nước mắt, nhưng cô vẫn còn chưa ngẩng đầu lên, một hồi thật lâu cô mới nhỏ nhẹ nói:

- Tối hôm qua sao anh không về nhà ?

Cô hỏi:

- Tối qua nhà em làm thịt con gà, sáng sớm hôm nay nấu canh luộc mấy trái trứng, còn để giành cái đùi cho anh nữa đó.

Dương Tranh phì cười, kéo tay cô:

- Hiện tại chúng mình về ăn đây, tôi ăn cái đùi, còn cô ăn canh.

Mỗi lần y cầm lấy tay cô, tuy cô đỏ mặt tía tai nhưng trước giờ không bao giờ cự tuyệt lấy tay ra.

Nhưng lần này cô dang tay ra, cúi đầu nói:

- Bất kể anh có chuyện gì, hôm nay phải về sớm sớm một chút.

- Tại sao ?

- Hôm nay có một người khách lại tìm anh, đã chờ trong phòng anh cả nửa ngày rồi đó.

- Có khách lại tìm tôi ?

Dương Tranh hỏi:

- Khách ra làm sao ?

- Là một cô thật đẹp, đẹp lắm, thơm lắm, còn mặc đồ thật đẹp nữa.

Liên Cô cúi đầu càng thấp xuống:

- Em để cho cô ta chờ trong phòng anh, bởi cô ta nói cô ta là bạn thân của anh, biết anh từ hồi anh còn mũi chảy lòng thòng.

- Có phải cô ấy tên là Lữ Tố Văn ?

- Hình như là vậy.

Dương Tranh chẳng hỏi gì thêm, y bỗng biến thành một con ngựa bị người ta dùng roi đánh cho chạy như bay đi mất. Lúc Liên Cô ngẩng đầu lên nhìn, cô chẳng còn thấy tung tích y đâu.

Sao trời lấp lánh sáng lạn như bảo thạch, nước mắt trên gương mặt của Liên Cô chảy thành một chuỗi hạt trân châu dài.

oo Dương Tranh ở trong một gian nhà hai phòng, một phòng khách một phòng ngủ, gian nhà không nhỏ, đồ đạc cũng không ít, nhưng lại được dọn dẹp rất tươm tất.

Không phải là y dọn, Liên Cô làm giùm y.

Lúc y đẩy cửa xông vào nhà, trong phòng khách không có người, chỉ có ly trà để trên bàn, ngội lạnh từ lâu.

Người khách của y đã nằm xoải dài trên giường trong phòng của y ngủ thiếp, đầu tóc đen mượt đã được chải thành kiểu tóc quý phi rất lưu hành bây giờ, đang xoa tung trên gối của y.

Chiếc gối của y trắng tinh, đầu của nàng đen mượt. Trái tim của y đập hoảng loạn liên hồi, hơi thở của nàng đều đều.

Lông mày của nàng thật dài, thân hình của nàng mềm mại, đùi của nàng thon dài.

Cái nét lão luyện quyến rũ từng trải qua năm tháng, bây giờ trong giấc ngủ đã biến đi.

Nàng ngủ như một đứa trẻ thơ.

Dương Tranh đứng ở bên giường, nhìn nàng ngây dại như một đứa bé, nhìn muốn si, tưởng muốn si.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Dương Tranh bỗng phát hiện ra Lữ Tổ Văn đã tỉnh lại, và cũng đang nhìn y, ánh mắt đầy vẻ ôn nhu và thương yêu, cũng không biết trải qua bao lâu nữa, nàng mới dụi dụi nói:

- Anh mệt quá rồi.

Nàng nhích qua một bên giường:

- Anh cũng nằm xuống nghỉ một chút.

Nàng chỉ nói có mấy tiếng, nhưng mấy tiếng đó lại giấu diếm biết bao tình cảm, có lúc còn hơn cả vạn lời.

Dương Tranh lẳng lẳng nằm xuống, nằm bên cạnh người đàn bà y ngày đêm tưởng nhớ, trong lòng y không một mây may khích động, cũng không mây may ham muốn, y chỉ thấy lòng mình thật yên tĩnh bình an, bao nhiêu phiền não thống khổ trên đời, hình như đã thoát ra khỏi con người của y.

Nàng chưa bao giờ đến đây, tại sao lần này lại đến ? Y không hề hỏi, nhưng tự nàng đã nói ra.

- Em lại đây vì chuyện Tư Tư đấy.

Lữ Tổ Văn nói:

- Bởi vì giữa trưa hôm qua, bỗng có người em không ngờ được lại chỗ em tìm Tư Tư.

- Ai ?

- Dịch Tiểu Hầu, Dịch Thanh Lân.

- Y lại tìm Tư Tư ?

Dương Tranh cũng rất bất ngờ:

- Không phải bọn họ Ở một nơi sao ?

- Không phải.

Lữ Tổ Văn nói:

- Y nói Tư Tư đã bỏ y đi đâu mấy ngày nay.

- Bỏ y đi đâu ?

- Không biết, chẳng ai biết cả.

Lữ Tổ Văn nói:

- Bọn họ đi với nhau lại Mẫu Đơn sơn trang mua ngựa, tối hôm sau cô ấy bỏ đi không nói lời nào, Dịch Thanh Lân cũng không biết cô ấy vì sao mà bỏ đi.

... Có phải vì bọn họ đã cãi lộn nhau ? Hay là cô ta đã gặp một người đàn ông khác càng lý tưởng hơn Dịch Thanh Lân ?

Trong cuộc hội hè nhộn nhịp đó, trong Mẫu Đơn sơn trang sẽ có vô số người, mỗi người đàn ông lại đó đều không phải là tay bình phàm, mỗi người đàn ông đều rất có thể nhìn trúng Tư Tư.

Tư Tư vốn là người đàn bà trong chốn phong trần, đâu có tình cảm sâu xa gì với Dịch Thanh Lân.

Dương Tranh tuy nghĩ trong lòng như vậy, nhưng y không nói ra, y biết trước giờ Lữ Tổ Văn vẫn coi Tư Tư như em gái mình, nghe nói vậy chắc chắn nàng sẽ không bằng lòng.

Vì vậy y chỉ nói:

- Em xem cô ấy đi đâu bây giờ ?

- Em nghĩ không ra, cũng không nghĩ đến làm gì.

Lữ Tổ Văn nói:

- Bởi vì em không tin chút nào cả.

- Không tin chuyện gì ?
- Không tin lời Địch Thanh Lâm nói, không tin Tư Tư bỏ y đi.

Lữ Tổ Văn nói:

- Bởi vì Tư Tư có nói với em, hạng người đàn ông như Địch Thanh Lâm, chính là người trong mộng của cô ấy, cô ấy nhất định là tìm cách bám dính y.

Nàng nói tiếp:

- Tư Tư không bao giờ nói dối trước mặt em.

... Chuyện đời thay đổi liên liên, trái tim đàn bà thay đổi còn nhanh hơn đó nữa, nhất là những người đàn bà như Tư Tư, dù lúc đó có nói thật chẳng nữa, chẳng ai dám bảo đảm cái lối suy nghĩ của cô sẽ không thay đổi.

Dương Tranh dĩ nhiên cũng chẳng nói ra những ý nghĩ đó trong đầu của mình ra.

- Không lẽ em nghĩ là Địch Thanh Lâm nói dối ?

Y hỏi Lữ Tổ Văn:

- Không lẽ em nghĩ y đã làm gì Tư Tư sao ?
- Em cũng không biết.

Lữ Tổ Văn nói:

- Lấy thân phận của Địch Thanh Lâm mà nói, đáng lý ra là chẳng đi nói dối làm gì, nhưng trong lòng em sợ sợ làm sao đó.
- Em sợ ?

Dương Tranh hỏi:

- Em sợ gì ?
- Sợ chuyện gì xảy ra.
- Chuyện gì sẽ xảy ra ?
- Chuyện gì cũng xảy ra được.

Lữ Tổ Văn nói:

- Bởi vì em biết hạng người đàn ông như Địch Thanh Lâm, nhất định không để cho người đàn bà nào bám dính lấy mình.

Nàng bỗng nắm chặt lấy tay Dương Tranh:

- Thật tình em sợ lắm. Vì vậy trước mặt y em không dám nói gì, không dám hỏi gì.

Còn y, tuy thân phận của y tôn quý vậy, nhưng sao em cứ cảm thấy y là con người lòng dạ thâm độc, chuyện gì cũng làm được.

Dương Tranh biết nàng quả thật đang sợ quá chừng, bàn tay nàng lạnh ngắt.

- Chẳng có chuyện gì để sợ.

Dương Tranh an ủi nàng:

- Nếu Địch Thanh Lâm quả thật có làm gì Tư Tư, bất kể thân phận y có cao quý đến đâu, anh sẽ không tha cho y, không những vậy anh nhất định sẽ tìm Tư Tư ra cho em.

Lữ Tổ Văn thở ra nhẹ nhõm rồi nhắm mắt lại:

- Hôm qua đến giờ em còn chưa ngủ được tí nào, em ngủ ở đây một chút được không ?

Nàng nhắm mắt là ngủ ngay.

Bởi vì nàng đã yên lòng lắm, tuy trước giờ nàng chưa hề tín nhiệm người đàn ông nào, nhưng nàng tín nhiệm vào Dương Tranh.

Nàng tin rằng chỉ cần có Dương Tranh bên cạnh, sẽ không có một ai sẽ làm hại nàng được.

Đêm càng khuya, tiếng người đã ngưng bật.

Trong cái thành nhỏ thuần phác này, cuộc đời rất đơn giản, hiện tại ai ai cũng đã đi ngủ.

Trừ người mẹ già của Tiểu Hồ Tử và người vợ mới cưới của lão Trịnh đang đau lòng muốn chết đi kia, trong thành không chừng chỉ có một người còn chưa ngủ.

oo Khách sạn lớn nhất trong thành là khách sạn Duyệt Bảo.

Đây là một khách sạn mới khai trương, phòng ốc còn đang mới mẻ, nhưng mấy hôm trước bỗng lại bỏ thêm ra mấy trăm lượng bạc trùng chỉnh một mé dãy phòng phía tây.

Ông chủ khách sạn không muốn bỏ ra bao nhiêu đó tiền tu sửa thêm, nhưng y không làm không được.

Đây là vì có người rất có thể lực bắt y phải làm vậy, bởi vì sẽ có một vị thân phận cực kỳ cao quý lại đây ở một đêm.

Cái vị khách cao quý này là một người rất giãng cứu, tuy y chỉ ở có một đêm, chuyện gì cũng không được đại khái. Vị khách quý này chính là Địch Thanh Lân.

Địch Thanh Lân mặc chiếc áo bào rộng màu trắng như tuyết, cầm ly rượu bạch ngọc đựng đầy rượu lưu ly, nằm dựa nghiêng lên một chiếc ghế dựa lót da dê xứ Ba Tư màu trắng toát, hình như y đang có tâm sự gì đó, mà làm như đang đợi ai.

Y đang đợi một người.

Bởi vì bên ngoài đã có người đang gõ cửa, tóc, tóc tóc tóc, gõ như vậy hai lần, Địch Thanh Lân mới hỏi:

- Ai đó ?

- Mười ba tháng giêng.

Người bên ngoài lập lại thêm lần nữa:

- Mười ba tháng giêng.

Đây là ngày tháng, không phải là tên người. Không chừng không phải là ngày tháng, mà là một thứ ám hiệu gì đó đã được dàn xếp sẵn.

Nhưng hiện tại ám hiệu đó đại biểu cho một người, thuộc vào một tổ chức khổng lồ bí mật.

Bốn trăm năm nay, trong giang hồ không hề có tổ chức nào lớn bằng Thanh Long hội.

Thuộc hạ trong tổ chức có ba trăm sáu mươi lăm phân đà, rải rác thiên hạ, lấy âm lịch làm đại biểu, Mười Ba Tháng Giêng chính là đại biểu cho một đà chủ của một phân đà.

Địch Thanh Lân đang đợi chính là người này, công tác lần này, chính là do người này phụ trách thay mặt Thanh Long hội liên lạc với y.

Người vừa bước vào, tráng kiện cao lớn, ăn mặc diêm dúa, thấy y, ngay cả Địch Thanh Lân trước giờ rất thần nhiên cũng lộ vẻ kinh ngạc:

- Là người sao ?

- Tôi biết tiểu hầu gia nhất định không ngờ rằng Mười Ba Tháng Giêng là tôi.

Người này cười hì hì nói, gương mặt phì nộn không có điểm gì là giả trá:

- Rất ít người biết tôi cũng là người trong Thanh Long hội.

Dù cho có người biết được cũng sẽ phải nghi ngờ, người hùng cứ một phương là Hoa Khai Phú Quý Hoa Tứ gia đây tại sao lại chịu khuất phục dưới tay người khác ?

Nhưng Địch Thanh Lâm hiểu được điểm đó.

Nếu Thanh Long hội muốn tiếp thu người nào, người đó sẽ không có cơ hội để lựa chọn.

... Không gia nhập hội chỉ còn đường chết.

... Nếu một người là chủ nhân của Mẫu Đơn sơn trang, nếu gia tài mình nhiều đủ để mười tám đời con cháu tiêu xài không hết, người đó có muốn chết không ?

Dù một người không có đồng bạc nào, y cũng không muốn chết.

Địch Thanh Lâm mỉm cười:

- Thật tình tôi không ngờ tới.

Y hỏi ngược lại Hoa Tứ gia:

- Ông có nghĩ là tôi sẽ giết người được không ?

- Tôi không nghĩ ra được.

Hoa Tứ gia thừa nhận:

- Tôi nằm mộng cũng nghĩ không ra.

- Có điều bây giờ ông đã biết, thi thể của Vạn đại hiệp là do chính tay ông bỏ vào quan tài đấy.

Địch Thanh Lâm nhấp một miếng rượu:

- Thủ lãnh các ông giao cho tôi chuyện đó, tôi cũng đã làm xong rồi.

- Tôi đã báo cáo chuyện đó rồi, phía trên đã có nói xuống, nếu tiểu hầu gia có chuyện gì muốn làm, chúng tôi nhất định sẽ tận lực.

Hoa Tứ gia bỗng không cười nữa, y nghiêm trang nói:

- Nếu tiểu hầu gia muốn tôi đi chết đâu đó, tôi sẽ lập tức đi đâu đó chết ngay.

Địch Thanh Lâm nhìn đăm đăm vào màu rượu lưu ly trong ly bạch ngọc, một hồi thật lâu mới mở miệng:

- Tôi không muốn ông đi đâu chết, tôi hy vọng ông được trường thọ phú quý, nhiều con nhiều cháu.

Y nói:

- Có một người tôi không muốn cho sống thêm tí nào nữa, ngay cả một ngày cũng không muốn.

- Tiểu hầu gia đang nói đến ai ?

- Như Ngọc.

Địch Thanh Lâm nói:

- Hồng Như Ngọc cô nương trong Di Hồng viện.

Hôm qua Địch Thanh Lâm quả thật có lại Di Hồng viện, đã có gặp qua “đại thơ” của Tư Tư, là Như Ngọc, tên thật chính là Lữ Tố Văn.

Y vừa gặp nàng xong đã hiểu rõ một chuyện ... người đàn bà này thật quá tinh minh lão luyện, bất cứ chuyện gì muốn giấu nàng cũng khó mà làm được dễ dàng.

- Tôi muốn các ông giết nàng ta giùm tôi.

Địch Thanh Lâm nói:

- Tùy tiện tìm người nào đó, tùy tiện tìm lý do nào đó, giết nàng ta ngay giữa đại đình quảng chúng, nhất định không được để ai nghi ngờ cái chết của nàng ta có liên hệ gì đến tôi.

- Tôi hiểu ý tiểu hầu gia.

Hoa Tứ gia cười thật giống Phật Di Lặc:

- Làm những chuyện đó, chúng tôi rất có kinh nghiệm.

- Còn nữa.

Địch Thanh Lân nói:

- Tôi nghe nói Như Ngọc có một người khách hàng quen, ở đây làm bộ đầu.

- Vâng.

Hoa Tứ gia tin tức hiển nhiên rất linh thông:

- Người này họ Dương, tên là Dương Tranh.

- Y là hạng người thế nào ?

- Hắn là một kẻ rất cứng cựa, không dễ chọc vào, y rất nổi danh trong bọn lục phiến môn.

- Vậy thì các ông không được để người giết Như Ngọc lọt vào tay của y.

- Chuyện đó, tiểu hầu gia không phải quan tâm đến nữa.

- Tại sao ?

- Dương Tranh đã có đủ phiền phức cho chính hắn.

Hoa Tứ gia tít mắt lại cười nói:

- Ngay cả chính thân hắn cũng khó mà tự lo cho xong.

- Chuyện phiền phức của y không nhỏ ?

- Rất không nhỏ.

Hoa Tứ gia nói:

- Dù không mất mạng cũng ít nhất là mười tám năm tù khổ sai.

Địch Thanh Lân cười ruồi:

- Vậy thì tốt rồi.

Y chẳng thèm đi hỏi Dương Tranh làm sao rước lấy phiền phức, trước giờ y không thích xen vào chuyện người khác.

Nhưng Hoa Tứ gia lại tiết lộ một chút:

- Chuyện này kể ra cũng tấu xảo, chúng tôi vốn không biết tiểu hầu gia muốn đối phó với Dương Tranh và Như Ngọc.

Y nói:

- Nhưng chúng tôi đã có sẵn kế hoạch đối phó với hắn.

Địch Thanh Lân mỉm cười.

Hiện tại y đã hiểu, cái phiền phức của Dương Tranh là do Thanh Long Hội bí mật chế tạo ra.

Bất cứ người nào dính phải cái thứ phiền phức đó, muốn thoát thân ra cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Địch Thanh Lân đứng dậy, rót cho Hoa Tứ gia một ly rượu, rồi hững hờ hỏi như vô ý:

- Tối hôm đó, lúc chúng ta đang uống rượu với nhau, cái cô bé để chân trần múa ấy là ai vậy ?

- Cô ta tên là Tiểu Thanh, tôi có đem cô ta lại đây.

Y nói:

- Tôi đã thấy tiểu hầu gia nhìn trúng cô ta.

Địch Thanh Lâm cười lớn:

- Hoa Tứ gia, hiện tại tôi mới biết làm sao ông phát tài, hạng người như ông không phát tài mới là chuyện lạ.

Eo lưng của Tiểu Thanh uốn éo như một con rắn.

Một con rắn xanh nho nhỏ.

oo Đêm càng khuya, càng yên tĩnh. Lữ Tố Văn bỗng giật mình tỉnh lại, từ trong cơn ác mộng tỉnh lại.

Nàng nằm mộng thấy miệng của Địch Thanh Lâm bỗng lòi ra hai cái răng nanh, cắn vào cổ họng của Tư Tư, uống máu của cô.

Nàng giật mình tỉnh lại, Dương Tranh còn đang ngủ say.

Nàng bỗng phát hiện ra Dương Tranh từ trên xuống dưới khắp người nóng hừng hực, mồ hôi ra toàn là thứ mồ hôi lạnh.

Dương Tranh bệnh rồi, không những vậy còn bệnh không nhẹ tí nào.

Lữ Tố Văn vừa kinh hãi vừa đau lòng, nàng chậm chậm bò dậy, tính đi tìm miếng khăn lau mồ hôi cho y.

Trong phòng không có đèn, nàng vốn không thấy gì cả, nhưng bây giờ bỗng thấy cửa sổ mở ra.

Ánh sao chiếu mờ nhạt từ ngoài cửa sổ vào, nàng bỗng thấy có một đám người đang đứng đầy ngoài cửa sổ, có người cầm đao, có người cầm tên.

Đao đã rút ra khỏi vỏ, tên đã đặt lên dây cung.

5. Móng Tay Đỏ Chói

Ánh đao loang loáng dưới ánh sao đêm, tên nhọn đang cương cứng trên dây cung.

Lữ Tố Văn không biết có chuyện gì đã xảy ra, bởi vì nàng không biết, vì vậy nàng càng sợ hãi.

Muốn bước lại lay tỉnh Dương Tranh, nhưng cũng không muốn kêu y tỉnh lại.

... Tại sao y cứ chờ đến lúc này rồi bị bệnh ?

Người bên ngoài không tông cửa xông vào, nhưng ngoài cửa đã có tiếng người đang gõ.

Lữ Tố Văn vừa muốn ra mở cửa, vừa không dám bước ra.

Tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, Dương Tranh rốt cuộc cũng tỉnh lại, trước hết y thấy gương mặt đầy vẻ kinh hoàng của Lữ Tố Văn, sau đó rồi thấy ánh đao ngoài cửa sổ.

Y cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, y nhảy một cái xuống giường, bèn phát hiện ra hai chân mình mềm nhũn, quần áo đều ướt nhẹp đầy mồ hôi, trong người không có lấy một chút sức lực.

Bất quá y vẫn cứ ra ngoài mở cửa.

Ngoài cửa có hai người đang đứng, một người cao lớn oai mãnh, râu ria đầy mặt, lông mày rậm như hai lưỡi đao, xem ra có vẻ là một người trời sinh có quyền lực trong tay.

Người kia nhỏ thó tướng mạo tinh hãn, cặp mắt loang loáng có thần, xem ra không những rất có quyền lực, mà còn cực kỳ tinh minh.

Dương Tranh nhận ra những người này.

Huynh đệ trong lục phiến môn, còn ai không nhận ra vị tổng bộ đầu trong tinh phủ, nổi danh làm bằng hữu trong hắc đạo phải nhứt nhối cả đầu vì cái “tinh minh lão luyện”, “tin tức linh thông” của y, là Ưng Trảo Triệu Chính ?

- Triệu đầu nhi.

Dương Tranh hỏi y:

- Nửa đêm nửa hôm ông tìm tôi có chuyện gì ? Có phải là xảy ra chuyện gì không ?

Triệu Chính còn chưa kịp mở miệng, gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa kia đã mở miệng ra:

- Không ngờ người còn chưa chạy trốn.

Y cười nhạt nói tiếp:

- Người gan thật.

- Tại sao tôi phải chạy trốn ?

Triệu Chính bỗng thở ra, vỗ vỗ vào vai Dương Tranh:

- Lão đệ, chuyện của chú đã xong rồi.

Y cứ lắc đầu thở dài không ngớt:

- Thật ta không ngờ được, trước giờ chú cũng là một tay hảo hán, lần này sao lại đi làm cái chuyện này chi vậy ?

- Tôi đã làm chuyện gì ?

Gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa lại cười nhạt:

- Người còn tính làm bộ ?

Y vẫy tay mấy cái, bên ngoài bèn có bốn người khiêng một cái rương gỗ bước vào, chính là rương bạc Dương Tiêu vừa đoạt trong tay Nghê Bát về, mỗi rương chứa bốn mươi thỏi bạc ròng mỗi thỏi nặng năm chục lượng.

Dương Tranh còn chưa hiểu chuyện gì, gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa đã thò tay rút thanh tử kim đao loang loáng ra, một đao chém xuống, rương bạc lập tức bị chẻ đôi.

Trong rương chẳng thấy có thỏi bạc đâu cả, chỉ có mấy cục đá lẫn lộn với mấy mảnh sắt vụn.

Gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa gần giọng hỏi Dương Tranh:

- Người tráo bạc từ lúc nào ? Đem bạc giấu đi đâu ?

Dương Tranh vừa kinh hãi vừa tức giận:

- Chín trăm rương bạc đều bị tráo hết sao ? Ông cho là tôi nhúng tay vào vụ này ?

Triệu Chính lại thở ra:

- Lão đệ, không phải chú còn ai nữa ?

Y hỏi:

- Mấy thỏi bạc không thể tự nhiên biến thành sắt vụn.

Y lại nói:

- Dĩ nhiên Nghê Bát cũng bị hiềm nghi, nhưng y đã bị chú giết đi bịt miệng rồi, còn đâu người đối chứng ?

... Giết người bịt miệng, chết là hết chứng cứ, mấy câu đó nói ra nghe lại càng hung bạo.

- Những người đi chuyến này đều là huynh đệ của chú, không những vậy mỗi người đều có mỗi phần, dĩ nhiên là không ai chịu thừa nhận.

Triệu Chính nói:

- Lão Trịnh và Tiểu Hồ Tử là người chú tín nhiệm nhất, chú sai bọn chúng đem bạc đi giấu mất, bởi vì chú tin là bọn chúng sẽ không bán đứng mình.

Triệu Chính lại nói tiếp:

- Hai người này, một thì có vợ đẹp con thơ, một thì có mẹ già trong nhà, dù có ham bán đứng chú cũng không dám làm.

Dương Tranh bỗng trấn tĩnh lại, y chẳng nói gì cả, chỉ quay đầu lại nói với Lữ Tổ Văn:

- Em về trước đi, anh lại tìm em sau.

Lữ Tổ Văn đã lạnh băng cả người, nàng chẳng nói gì cả, găm đầu đi ra ngoài, ra ngoài rồi nhin không nổi lại quay đầu nhìn Dương Tranh một cái, trong ánh mắt lộ đầy vẻ sợ hãi và lo lắng.

Nàng biết nhất định y không làm chuyện đó, nhưng nàng cũng biết, những chuyện như vậy, cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng khó mà rửa cho sạch tội.

Nàng đang lo lắng cho y, lo lắng chỉ cho y, không hề vì tí nào cho mình.

Bởi vì nàng còn chưa biết tình cảnh của mình còn nguy hiểm hơn là của y, nàng còn chưa biết hiện tại đã có người đang chờ ở đó lấy mạng mình.

Một tên hung đồ giết người như chém dưa xắt thịt.

Thốc Tử trước giờ vẫn tàn bạo, vừa hung dữ vừa lạnh lùng vừa tàn bạo.

Hắn là thuộc hạ của Hoa Tứ gia, hiện tại đã được mệnh lệnh của Hoa Tứ gia ...

trước khi mặt trời mọc đi giết Như Ngọc trong Di Hồng viện. Giết xong lập tức viễn tẩu cao phi, trong vòng năm năm không được thò mặt ra quanh vùng phụ cận.

Hoa Tứ gia trừ chuyện đưa mệnh lệnh ra cho hắn, còn đưa cho hắn một vạn lượng bạc, bao nhiêu đó đủ cho hắn qua được năm năm những tháng ngày thoải mái.

Đối với hắn, đó chỉ là chuyện nhỏ.

Hắn bảo đảm với Hoa Tứ gia:

- Mặt trời mọc ngày mai, con diêm đó nhất định đã nằm trong quan tài.

Trái tim của Dương Tranh đang nhói buốt.

Y hiểu Lữ Tổ Văn đang lo lắng quan tâm cho mình, y cũng không đành để nàng đi, nhưng nàng không đi không được.

Bởi vì y đã phát hiện ra chuyện này không phải là chuyện giải quyết dễ dàng.

... Nếu có ai biết được một con hổ bị sa vào trong bẫy của thợ săn sẽ có cảm giác thế nào, người đó sẽ hiểu được cảm giác của y lúc này.

Y hỏi gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa:

- Các hạ có phải là tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc tên là Mã Kim Dao Vương Chấn Phi không ?

- Đúng vậy.

- Có phải các hạ nghĩ rằng tôi đã nhúng tay vào vụ này ?

- Đúng vậy.

Dương Tranh trầm ngâm một hồi lâu, xoay mặt qua hỏi Triệu Chính:

- Ngay cả ông cũng không tin tôi ?

Triệu Chính lại đang thở ra.

- Một trăm tám chục vạn lượng bạc không phải là con số nhỏ, làm nghề như chúng ta, dù có làm cả ngàn năm cũng kiếm không ra. Tiền tài làm động lòng người, cái chuyện đó ta rõ lắm.

Y nói:

- Ta biết chú trước giờ vốn là kẻ rộng rãi, ta cũng biết cái cô lúc này là người rất có giá.

Dương Tranh đang lắng nghe, nghe đến chỗ đó, y bỗng xông lại, vung nắm tay đâm vào miệng của Triệu Chính.

Triệu Chính nhảy lùi lại, Vương Chấn Phi vung đao lên, ngoài cửa lại có người xông vào, trong lúc hỗn loạn, bỗng có một người cất giọng thật oai nghiêm hét lên:

- Các người đều ngừng tay hết lại cho ta ?

Một người mặc áo lam chừng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo thanh tú trắng trẻo bước nhanh vào, đưa cặp mắt loang loáng có thần nhìn trừng trừng vào bọn họ:

- Không ai được phép làm bậy bạ.

Không ai dám làm gì nữa.

Bởi vì người này chính là quan phụ mẫu của nơi này, xuất thân tiến sĩ “lão hổ bằng” quan tri huyện, được bách tính gọi là Hùng Thanh Thiên, làm thất phẩm chính đường tên là Hùng Hiểu Đình.

Y là ông quan có tài, và cũng rất thanh liêm, y đi suốt đêm lại đây, bởi vì y rất có cảm tình với cái gã trẻ tuổi làm dưới tay mình này, đây không còn là cảm tình của một trưởng quan đối với thuộc hạ.

- Ta tin là Dương Tranh không làm những chuyện này.

Hùng Hiểu Đình nói:

- Nếu Triệu ban đầu sợ không biết nói sao với quan trên, bản huyện có thể lấy tiền trình chức vị thất phẩm này bảo đảm cho y.

Triệu Chính lập tức khom lưng vái vái:

- Hùng đại nhân nói quá.

Y là người do phũ phái lại, nhưng y đối với cái vị tri huyện thất phẩm chính trực thanh liêm này không dám có tí gì vô lễ.

- Chỉ bắt quá vụ án này còn nằm trên người của Dương Tranh.

Hùng đại nhân quay qua nói với Dương Tranh:

- Ta ra hạn cho người mười ngày, nếu người còn không phá được vụ án này, ngay cả ta cũng không cách nào giải cứu được cho người.

Mười ngày, chỉ có mười ngày.

Không có nhân chứng, không có đường dây, không có một chút manh mối gì, làm sao có thể phá được vụ án này trong mười ngày ?

Trời còn chưa sáng hẳn, Dương Tranh nằm một mình trên giường, y cảm thấy tứ chi bải hoải, miệng khô cổ đắng, đầu óc mơ mơ màng màng, làm như bị người ta nhét vào đó bảy tám chục cân tạ.

Y hận mình, tại sao lại đi sinh bệnh trong lúc này.

Y nhất định không thể để cho mình nằm sóng sọc ra giường như vậy, y nhất định phải ráng sức bò dậy.

Nhưng thân hình đang nóng hừng hực của y bỗng biến thành lạnh ngắt như băng, lạnh muốn run rẩy không ngừng.

Trong cơn hôn mê hỗn loạn, hình như y thấy Liên Cô đang vào phòng mình, đắp chăn cho mình, lau mặt cho mình, cầm chậu rửa mặt của mình ra ngoài lấy nước, hình như đi một hồi thật lâu còn chưa về.

Y phảng phất nghe có tiếng la thảm thiết, hình như là giọng của Liên Cô.

Sau đó, y chẳng còn thấy cô đâu.

Trời sáng.

Thốc Tử tuy cả đêm không ngủ, tinh thần vẫn còn sung lắm, bởi vì trên đời này đã thiếu đi mất một người, còn hấn thì có thêm trong người một vạn lượng bạc.

Hành trang đã chuẩn bị sẵn sàng, kiện mã đã được tra án vào, từ nay viễn tẩu cao phi, tiêu dao tự tại biết bao nhiêu.

Hấn không ngờ rằng Hoa Tứ gia lại đến, đem theo một đứa tiểu đồng đến, gương mặt phì nộn của y đầy vẻ ôn hòa, y chỉ hỏi:

- Người tính đi rồi đó à ?

- Vâng.

Thốc Tử cười nói:

- Tứ gia đưa cho tôi chuyện đó chỉ là chuyện tí bèo, thật còn dễ hơn là ăn cơm không.

- Hiện tại Như Ngọc đã nằm trong quan tài rồi phải không ?

- À ta không nằm trong quan tài, nằm trong giếng.

- Sao ?

- Tối hôm qua, ả không có trong Di Hồng viện, may mà tôi còn tìm ra được.

Thốc Tử rất đặc ý:

- Gã phu xe đưa ả ta ra ngoài là một tên bợm rượu, tôi chỉ mời hấn uống có vài ba ly, hấn đã nói cho tôi nghe ả ta đi đâu, dĩ nhiên là không có chuyện tôi tìm không ra được ả.

Hoa Tứ gia mỉm cười:

- Người quả thật là có bản sự.

Thốc Tử lại càng đặc ý:

- Tôi chạy theo tới nơi, ả đang bước ra khỏi nhà lại giếng kiếm nước, nửa đêm nửa hôm, ai cũng không khỏi bị sẩy chân rớt xuống giếng, vì vậy tôi chỉ thò tay ra, mọi chuyện đều xong xuôi, thật không phí tí hơi thở gì cả.

- Người làm chuyện hay lắm.

Hoa Tứ gia nói:

- Chỉ tiếc là có một chỗ không hay.

- Chỗ nào ?

- Người giết lầm người !

Hoa Tứ gia nói:

- Tối hôm qua Như Ngọc đã về lại Di Hồng viện, còn ngồi uống với ta hai ly rượu.

Thốc Tử ngốc người ra.

Hoa Tứ gia lại cười cười:

- Ngẫu nhiên giết lầm một hai người thật ra cũng chẳng có gì là quan hệ cho lắm.

Thốc Tử cũng cười.

- Dĩ nhiên là không sao, hôm nay tôi đi nữa, lần này tôi bảo đảm sẽ không giết lầm.

- Vậy thì ta yên lòng rồi.

Hoa Tứ gia vừa cười vừa nói với đứa tiểu đồng chỉ bắt quá tối đa là mười lăm mười sáu tuổi:

- Tiểu Diệp Tử, người đưa giùm ta thêm một ngàn lượng bạc cho vị đại ca này.

Tiểu Diệp Tử là đứa bé mặt mày sáng sủa, ai ai cũng thích, nhất là lúc mọc tiền ra đưa cho người ta, lại càng không cách nào không thương được.

Cặp mắt của Thốc Tử đã tí lại không khác gì Hoa Tứ gia:

- Cái vị tiểu ca này mặt mày dễ thương quá.

Hắn không nói hết câu, bởi vì hắn chỉ thấy có mỗi bàn tay cầm ngân phiếu của Tiểu Diệp Tử.

Bàn tay kia của Tiểu Diệp Tử, thì cầm một cây đao nhỏ.

Tuy cây đao rất ngắn, nhưng nếu đâm vào chỗ yếu hại trên người cũng vẫn chết được như thường.

Tiểu Diệp Tử cứ thế mà đâm cây đao nhẹ như không vào trong eo lưng của Thốc Tử.

Hoàn toàn ấn vào lút cán, ngay cả một phen cũng không chừa.

Một cái chết của hạng người như Thốc Tử, mới chẳng có ai quan tâm đến.

Bởi vì hắn giết người.

Kẻ giết người, sẽ không khỏi bị giết bởi tay người khác.

... Tuy là cây đao ngắn trong tay đứa bé, có lúc cũng là cây đao hung bạo của kẻ thù, nhưng trong hoàn cảnh nào đó thích hợp, thông thường cũng là một cây cương đao trong tay của kẻ chuyên môn.

Liên Cô đã chết, chết trong cái giếng.

Chẳng ai ngờ được cô bị người khác giết lầm.

Cô không có kẻ thù, lại càng không thể bị ai oán giận gì mà giết, ngay cả cha mẹ cô cũng nghĩ rằng cô buồn đời mà nhảy xuống giếng tự tử.

Vợ chồng Vu lão tiên sinh dĩ nhiên không nói điều đó ra trước mặt Dương Tranh.

Dương Tranh bệnh quá, y đã có đủ chuyện phiền phức, hai vợ chồng già không muốn làm y đau lòng thêm.

Thậm chí bọn họ còn mời thầy lang lại bốc cho y một thang thuốc, có điều đợi lúc bọn họ nấu thuốc xong xuôi hẳn hỏi đem lại thì y đã đi đâu mất, chỉ để lại hai đỉnh bạc và một tờ giấy.

- Tiền để làm chuyện hậu sự cho Liên Cô, gọi là một chút tâm ý của tôi, hai hôm nữa tôi phải đi xa, nhưng sẽ nhất định về lại, xin hai vị cứ yên lòng.

Tay cầm đỉnh bạc và tờ giấy trong tay, mắt nhìn từ song cửa ra cái sân nhỏ tiêu điều trống vắng trước mặt, cây bạch dương lâu đời ngoài kia cũng đã muốn khô cằn, một con chó vàng đang nằm cuộn tròn trong góc tường.

Hai vợ chồng già chậm chậm bước ra ngoài, dưới gốc cây mỗi người ngồi trên một phiến đá đối diện nhau, nhìn nhìn những đóa hoa bạch dương đang rơi xuống.

Bọn họ không có nước mắt.

Bọn họ không còn nước mắt đâu để rơi.

Trời đã sáng trưng từ lâu, Trương lão đầu vẫn còn lười lẫm nằm trên giường chưa chịu dậy.

Lão biết phải nên xuống giường chuẩn bị đồ ăn và miến, không thì chỉ sợ hôm nay không có cách gì làm ăn cho xong.

Tại sao lão phải ngồi dậy đi làm công chuyện nhỉ? Mỗi ngày trôi qua sao dài dằng gian truân, sinh mệnh thì lại cứ ngắn ngủi thế, tại sao không ngủ thêm giấc nữa?

Lão vẫn phải ngồi dậy, bởi vì lão bỗng sực nhớ ra những người bạn cùng khổ sẽ lại nơi đây ăn miến.

Nơi đây không những rẻ tiền, mà còn có thể cho nợ, nếu ở đây không có gì để ăn, bọn họ sẽ rất có thể phải chịu đói.

... Một người sống không phải là cho chính mình, trên đời này có biết bao người vì người khác mà sống, nếu ta đã gánh lấy cái trách nhiệm đó, thì không thể tùy tiện mà buông nó ra.

Trương lão đầu thở ra trong bụng, lão vừa hạ cây gỗ chắn ngang cửa tiệm ra, lập tức thấy Dương Tranh xông vào, cặp mắt loang loáng có thần lúc nào bây giờ đã biến thành tán loạn lạc thần, không những vậy còn đầy những tia máu đỏ, gương mặt cũng trắng bệch ra đến dễ sợ.

- Ông bệnh rồi.

Trương lão đầu thất thanh nói:

- Sao ông không nằm trong nhà nghỉ ngơi một chút ?

- Tôi không nằm nghỉ được.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì có những chuyện không có tôi làm không được.

Trương lão đầu dĩ nhiên hiểu rõ cái ý của y, lão thở ra nói:

- Đúng ? Có người trời sinh không thể ngừng lại ngơi nghỉ được.

Dương Tranh tự mình đi lấy sáu cái tô lớn bày ra trên bàn.

- Ông rót đầy cho tôi bao nhiêu đó rượu mạnh, thứ rượu mạnh nào nồng nhất đó.

Y nói:

- Tôi phải uống hết bao nhiêu đó mới có đủ sức lực.

Trương lão đầu kinh ngạc nhìn y:

- Ông bệnh như vậy rồi còn muốn uống rượu ? Ông có muốn chết không vậy ?

Dương Tranh cười khở:

- Ông yên tâm, tôi chết không nổi đâu, bởi vì bây giờ tôi còn chưa thể chết được.

Trương lão đầu nhịn không nổi lại thở ra:

- Đúng vậy, ông không chết được, tôi cũng không chết được, dù chúng ta có muốn chết cũng không được.

Sáu cái tô lớn đựng đầy rượu mạnh cay xè, Dương Tranh uống một hơi từng tô một, người y lập tức nóng hừng hực lên.

Bên ngoài gió rất mạnh, y nghinh vào hướng gió xông ra, mở toang ngực áo mạnh dạn bước tới, mồ hôi nhỏ rùng rùng xuống đất, gió lạnh thổi vào mồ hôi đang chảy trên ngực y, y hoàn toàn chẳng màng đến.

Trong thành đã bắt đầu ồn ào nhộn nhịp, rất nhiều người chào hỏi y, y cũng ưỡn ngực ra mỉm cười chào lại bọn họ.

Trước tiên y lại huyện bá tạ Hùng đại nhân ba lạy.

- Hiện tại tôi sẽ đi làm công chuyện.

Y nói:

- Mong rằng đại nhân không làm khó dễ chúng huynh đệ đã đứng ra bảo đảm cho tôi.

Quan huyện trẻ tuổi không trả lời, ông ta quay đầu đi, bởi vì ông ta không muốn thuộc hạ thấy mình đang ứa nước mắt, một hồi thật lâu, ông ta mới hững hờ nói:

- Người đi đi ?

Ra khỏi vệ môn, Dương Tranh bèn đem cặp vòng ngọc và cây kim thoa mẹ y đã để lại cho y làm sính lễ đi lấy vợ ra, đem lại chỗ tiệm Hồng Phát đổi lấy mười lăm lượng bạc.

Đấy vốn là đồ mẹ của y đem lại nhà họ Dương lúc lấy chồng, y vốn dù có chết đói cũng không động đến nó, nhưng bây giờ y đã đưa hết bao nhiêu tiền dành dụm mấy năm nay cho đám tang của Liên Cô rồi.

Y dùng một lượng bạc mua hai thùng rượu lớn, và một cục thịt lớn, kêu người đem lại lao phòng, đưa cho chúng huynh đệ vì chuyện này mà đã bị giam giữ, rồi lấy mười bốn lượng còn lại đem chia ra làm hai bao, kêu người đem lại giao cho cô vợ của Lão Trịnh và bà mẹ già của Tiểu Hồ Tử.

Y không nỡ đi gặp bọn họ, cũng không dám đi, y sợ gặp nhau rồi bên này bên kia cùng đứng đó ôm đầu khóc lóc.

Sau đó y lấy năm đồng tiền cuối cùng mua bốn chục cái bánh khô và chút ít đồ ăn khô, lấy vải xanh bọc lại cẩn thận vác lên vai, còn thừa đủ cho y mua hai cân rượu mạnh rẻ tiền.

Y vốn không nghĩ đến chuyện uống thêm, nhưng y bỗng thấy Triệu Chính và Vương Chấn Phi đang đứng trước cửa khách sạn Duyệt Tân đối diện mặt đường, đang chào hỏi một vị quý công tử mặc áo trắng tinh như tuyết.

Ngoài khách sạn có một cỗ xe cực kỳ khí phái đang đậu, cái vị quý công tử đó hình như chuẩn bị lên xe đi.

Y đối với Triệu Chính và Vương Chấn Phi cũng rất khách khí, nhưng gương mặt trắng trẻo cao quý đã thấy lộ ra vẻ nôn nóng, hiển nhiên y không xem hai người này là bạn bè gì.

Dương Tranh bỗng ực một hơi, uống sạch hai cân rượu mình vốn không muốn uống.

Địch Thanh Lân quả thật không muốn nấn ná, y chỉ muốn hai người này nói gì nói cho xong rồi đi khuất mắt.

Nhưng Triệu Chính vừa được Vương Chấn Phi giới thiệu còn đang lải nhải nói những lời khách khí ngưỡng mộ lâu năm, còn muốn giữ y lại ăn cơm.

Chính ngay lúc đó, đối diện bên đường có một người trẻ tuổi ăn mặc lôi thôi lếch thếch, người đầy những mùi rượu, xông qua hỏi y:

- Ông có phải là Địch Thanh Lân không ?

Y còn chưa mở miệng ra Triệu Chính đã lớn tiếng trách mắng:

- Dương Tranh, sao ngươi dám vô lễ như vậy với Địch Tiểu hầu gia ?

Dương Tranh cười cười nói:

- Tôi đối với ai cũng thế, ông muốn tôi đối với ông ta làm sao ? Qùy xuống liếm chân ông ta ?

Triệu Chính tức quá trắng bệch cả mặt ra, nhưng y sức nghĩ đến chức vị của mình, y bèn không dám phát tác.

Nhưng Vương Chấn Phi thì không phải cố kỵ chuyện đó, y cười nhạt nói:

- Dương lão đầu, thân phận của ngươi không đủ để nói chuyện với tiểu hầu gia, người mau mau cút đi ?

- Tôi không biết cút.

- Không biết cút cũng phải cút, ta dạy cho ngươi.

Dương Tranh lại bật cười lên, y bỗng thò tay ra vả cho Vương Chấn Phi một bạt tai.

Wương Chấn Phi cười nhạt, tùy tiện dùng một chiêu Tiểu Cẩm Nã Thủ nắm lấy cổ tay của Dương Tranh.

Cỡ một tên bộ đầu tí teo đó, y nhắm mắt lại cũng còn đối phó được, y đang tính dạy cho tên tiểu tử vô lễ này một bài học, nào ngờ chính ngay lúc đó, nắm tay trái của Dương Tranh đã đâm mạnh vào bụng dưới của y.

Nắm quyền đó đâm ra không nhẹ tí nào.

Vương Chấn Phi đau muốn gập cả người lại nữa ra, may mà mấy chục năm công phu của y không phải là để luyện chơi, thanh danh của Bảo Mã Kim Dao không phải là ngẫu nhiên mà có, y vẫn còn ráng nhìn lại được.

Dương Tranh cũng muốn thừa cơ hội giết cổ tay mình ra khỏi tay y, nhưng y giết không ra, bàn tay của Vương Chấn Phi sức lực cũng không phải là yếu.

- Người có biết trên đời này có hai loại người người không được đụng vào, một là công phu giỏi hơn người, một là hạng người như ta.

Y nói:

- Ấu đả với quan ty, là phải vô tù đó.

Vương Chấn Phi hét lên giận dữ:

- Hạng như người không đủ tư cách bỏ tù ta.

Sức lực của y đã hồi phục lại, bảy mươi hai đường Tiểu Cầm Nã Thủ, chiêu nào cũng đều nhắm vào chỗ yếu hại của đối phương.

Dương Tranh tuy biết vậy, y chẳng màng.

Y còn có thể liều mạng được.

Địch Thanh Lân này giờ đang lấy thái độ lạnh lùng hững hờ nhìn bọn họ, y bỗng nhiên cười nhạt nói:

- Ta cũng không biết cút, cút đi chắc cũng thú vị lắm, Vương tổng tiêu đầu, ông cũng dạy cho tôi chút chút đi.

Vương Chấn Phi biến hẳn sắc mặt, y kinh hãi nhìn Địch Thanh Lân:

- Tiểu hầu gia, không lẽ ông quên tôi là bạn của ông sao ?

Địch Thanh Lân lại hững hờ cười thêm cái nữa:

- Ông không phải là bạn của tôi.

Giọng của y rất hòa nhã:

- Các ông hai người đều không phải.

Y bỗng thò tay ra nắm lấy tay Dương Tranh:

- Chú có chuyện gì tìm ta ? Mình vào trong xe nói chuyện đi.

Cổ tay của Dương Tranh vốn đang bị Vương Chấn Phi dùng chiêu tiểu cầm nã thủ thật lợi hại giữ chặt, nhưng Địch Thanh Lân vừa thò tay ra, hình như cũng chẳng thấy dùng động tác gì, nhưng Vương Chấn Phi bỗng loạng choạng lùi lại ba bước không tự chủ được.

Y vừa kinh hoàng vừa sợ hãi vừa không biết chuyện gì xảy ra. Đợi đến lúc xe ngựa đã chạy xa, y nhìn không nổi hỏi Triệu Chính:

- Tại sao y lại làm như vậy được với tôi ?

- Dĩ nhiên là làm được, y làm gì ông cũng được thôi, y cũng làm như vậy được với tôi.

Triệu Chính lạnh lùng nói:

- Bởi vì không những công phu của y hơn xa chúng ta, y còn là thế tập nhất đẳng hầu.

- Không lẽ chúng ta chẳng làm gì được y sao ?

- Dĩ nhiên là có.

- Làm gì ?

- Lại cần cho y một miếng.

Cổ xe chạy về phía trước, êm ái và thoải mái.

Địch Thanh Lân dùng cặp mắt thật ôn hòa nhìn Dương Tranh:

- Ta có nghe nói, chú là một tay hảo hán.

Địch Tiểu Hầu nói:

- Nhưng ta còn chưa thấy ai đánh nhau như chú, chỉ vì muốn đánh người ta, chú cứ để cho người ta chụp lấy chỗ yếu hại của mình.

- Trước giờ ông chưa bao giờ thấy chiêu này ?

- Trước giờ chưa hề.

- Tôi cũng chưa thấy qua.

Dương Tranh nói:

- Tôi cũng dùng nó lần đầu tiên, bởi vì đây chỉ là lúc lâm thời tôi nghĩ ra thôi, công phu của tôi toàn là như vậy.

Địch Tiểu Hầu mỉm cười:

- Cái thứ công phu đó có lúc cũng thật là hữu hiệu.

Dương Tranh bỗng hỏi y:

- Ông nghe ai nói về tôi ? Có phải là Tư Tư không ?

- Đúng vậy.

- Cô ta đâu ?

- Đi rồi.

Giọng nói của Địch Thanh Lân đượm vẻ tiếc nuối không làm sao được hơn:

- Đàn bà mà muốn bỏ đi, giống như trời muốn đổ mưa vậy, chẳng ai ngăn cản nổi.

- Ông có biết cô ta đi theo ai không ?

Dương Tranh lại hỏi:

- Ông có biết cô ta đi đâu không ?

Địch Thanh Lân lắc đầu:

- Trước đó ta không biết cô ấy đã muốn đi, tâm sự đàn bà, vốn không có đàn ông nào hiểu cho nổi.

Y hững hờ cười lên một tiếng:

- Cũng như tâm sự của đàn ông, đàn bà cũng không cách nào hiểu được.

Dương Tranh trầm ngâm một hồi, bỗng nói:

- Tôi phải đi đây, tái kiến.

Y quả thật nói đi là đi. Nói xong câu đó y bèn mở cửa xe nhảy xuống.

Cổ xe vẫn giữ nguyên tốc độ chạy về phía trước. Địch Thanh Lân yên lặng ngồi trong xe, gương mặt vốn không có tí biểu tình gì, bây giờ bỗng nổi lên một thứ biểu tình thật kỳ dị.

Chính ngay lúc đó, dưới gầm xe bỗng có người tuột ra như một con cá, chui từ cửa sổ vào, người này mặc bộ đồ xám tro, tay cầm một cây gậy dò đường, chính là Cổ Mục thân kiếm Ung Vô Vật.

Lão bỗng xông vào cổ xe của Địch Thanh Lân, mà Địch Thanh Lân chẳng có lấy một điểm nào kinh hãi, hình như y đã biết lão ta sẽ đến, chỉ hỏi lão ta một câu:

- Lam Đại tiên sinh có phải đã chết dưới lưỡi kiếm của ông ?

- Không phải.

Ứng Vô Vật nói:

- Ta và lão chưa hề giao thủ với nhau.

- Tại sao ?

- Vì cái gã lúc này.

- Dương Tranh ?

Địch Thanh Lân chau mày:

- Lúc ông muốn giết người, một tên bộ đầu chút xíu đó cũng ngăn trở được ông sao ?

- Lần này người đã nhìn lầm người rồi.

Ứng Vô Vật nói:

- Dương Tranh không phải là một người đơn giản như người nghĩ.

- Sao ?

- Y xuất thủ không ra chiêu thức gì, nhưng y có một thân nội công làm căn bản, nhất định không phải là một người không có lai lịch.

Ứng Vô Vật mỉm cười nói:

- Ta đã giao thủ qua với y, y giấu không nổi cặp mắt của ta.

Lão lại nói:

- Lam Nhất Trần muốn thu y làm đệ tử, nhưng y từ chối thẳng thừng. Người có biết tại sao y từ chối như vậy không ?

Địch Thanh Lân trầm ngâm một hồi mới trả lời:

- Có phải là vì vũ công của môn phái y không thua gì kiếm pháp của Lam Đại tiên sinh ?

- Đúng vậy.

- Tại sao trước giờ y không chịu dùng vũ công bản môn ?

- Bởi vì y không muốn người khác nhận ra thân thế và lai lịch của mình.

- Ông nghĩ y có lai lịch thế nào ?

Ứng Vô Vật trầm ngâm một hồi thật lâu mới nói:

- Ta vừa thấy y lần đầu tiên, đã cảm thấy y giống một người.

Một người mù làm sao lại đi nói đến chuyện “thấy” ? Dù tâm của lão ta có mắt, cũng làm sao thấy được người ?

Đây là một chuyện quái lạ, nhưng Địch Thanh Lân chẳng thấy có gì là kỳ quái, y chỉ hỏi Ứng Vô Vật:

- Y giống ai ?

- Giống Dương Hận, tính tình, dung mạo, thần khí đều in hệt.

- Dương Hận ?

Địch Thanh Lân lập tức hỏi:

- Có phải là cái gã đại cường đạo năm xưa hoành hành giết người như cỏ Dương Hận không ?

- Đúng vậy.

Đồng tử của Địch Thanh Lân thu nhỏ lại:

- Không lẽ ông cho y rất có thể là người kế thừa của Dương Hận ?

- Rất có thể.

Tròng mắt của Ứng Vô Vật bỗng trợn ngược lên, tròng trắng mắt bỗng bật ra, lộ một cặp mắt nhỏ hơn người thường một chút, nhưng tinh quang xạ ra tứ phía.

Lão ta không bị mù.

Cổ Mục Thần kiểm Ứng Vô Vật không phải là kẻ mù.

Đây là bí mật lớn lao vô cùng, lão gạt hết cả thiên hạ, nhưng lão không gạt Địch Thanh Lân.

Tại sao lão để cho Địch Thanh Lân biết bí mật của mình ?

Không lẽ giữa lão và Địch Thanh Lân có một liên hệ đặc biệt không thể cho người khác biết được ?

Một kiếm khách tung tích mịt mù chân trời góc biển, và một tiểu hầu gia con nhà quý tộc lại có liên hệ gì bây giờ ?

Địch Thanh Lân đã nắm chặt nắm tay lại, hình như y đã cầm trong tay thanh đao mỏng dính giết người trong chớp mắt của y.

Ứng Vô Vật nhìn dính vào y, nhìn một hồi thật lâu, rồi mới nói từng chữ từng chữ một:

- Con nhỏ tên là Tư Tư có phải đã chết rồi phải không ? Có phải người đã giết nó ?

Địch Thanh Lân từ chối trả lời.

Ứng Vô Vật thở ra, tròng mắt lại sụp xuống, cặp mắt loang loáng bỗng nhiên lại biến đi, lão lại biến thành một kẻ mù.

- Nếu người giết con nhỏ đó, tốt nhất là giết luôn Dương Tranh một thể.

Ứng Vô Vật nói:

- Chỉ cần y còn sống đó, nhất định sẽ không buông tha người, sớm muộn gì rồi cũng truy ra được bí mật của người.

Lão lạnh lùng nói tiếp:

- Chuyện này người không nên nhờ người nào khác làm dùm được.

Địch Thanh Lân lại trầm ngâm một hồi thật lâu, bỗng lớn tiếng phân phó gã đánh xe vừa được mướn:

- Chúng ta về nhà thôi.

Gã đánh xe mới được mướn vào.

Bởi vì gã đánh xe lúc trước, sau khi Tư Tư bị mất tích rồi, bỗng nhiên say rượu té vào hồ Đại Minh chết mất.

Lữ Tổ Văn trong lòng đang hỗn loạn.

Một người đàn bà tịch mịch ba mươi tuổi đầu, hoàng hôn trong lòng đại khái không biết vì sao sẽ cứ hỗn loạn cả lên.

Chính cái lúc nàng đang bồn loạn nhất trong lòng, Dương Tranh lại đến, câu đầu tiên y nói là:

- Anh cho em xem cái này, em thử xem nó thuộc về người nào ?

Dương Tranh thò bàn tay đang nắm chặt của y ra, trong bàn tay có một cái móng tay gãy.

Móng tay sơn màu đỏ chói.

6. Chín Trăm Thạch Gạo

Móng tay được nước sơn Phong Tiên hoa thoa đỏ chóa, màu sắc đặc biệt nổi bật rực rỡ.

Nhưng nhìn móng tay đó, gương mặt của Lữ Tổ Văn đã biến ra thành trắng bệch như tờ giấy.

Nàng chụp lấy móng tay nằm trong bàn tay của Dương Tranh lên, dưới ánh đèn vừa mới được đốt lên nhìn một hồi thật lâu.

Bàn tay của nàng run rẩy lên, cả toàn thân cũng đều run rẩy, nàng bỗng quay người lại hỏi Dương Tranh:

- Anh tìm cái này ở đâu ra ?

- Trong cỗ xe của Địch Thanh Lâm.

Dương Tranh đáp:

- Giấu giữa kẽ hở của chiếc ghế làm bằng dây đàng la trong xe của y.

Y còn chưa nói hết câu, nước mắt của Lữ Tổ Văn đã chảy ròng ròng xuống má.

- Tư Tư đã chết rồi.

Nàng vừa khóc vừa nói:

- Em biết cô ấy nhất định đã bị Địch Thanh Lâm giết chết.

- Sao em biết chắc được ?

- Đây là móng tay của Tư Tư, cô ấy sơn móng tay lấy thứ Phụng Tiên Hoa này của em cho dễ xài, em nhận ra mà.

Lữ Tổ Văn nói:

- Tư Tư trước giờ rất giữ gìn móng tay của cô ấy lắm, nếu không có chuyện gì, tại sao lại bị gãy rớt trong xe của Địch Thanh Lâm ?

Gương mặt của Dương Tranh cũng trắng bệch luôn.

- Hạng người có thân phận như Địch Tiểu hầu tại sao lại đi giết một người đáng thương như Tư Tư ?

Y hỏi chính mình:

- Có phải là có điều gì bí mật bị Tư Tư phát hiện ra ? Lấy thân phận của y ra mà nói còn có chuyện gì y làm mà không dám cho người khác biết ?

Y lại thở ra:

- Dù y quả thật đã giết Tư Tư rồi, chúng ta cũng không làm gì được y.

Lữ Tổ Văn đã khóc không ra tiếng, nhưng vẫn còn muốn hỏi:

- Tại sao ?

- Bởi vì chúng ta chẳng có chứng cứ gì cả.

- Anh phải tìm cho ra chứng cứ cho em.

Lữ Tổ Văn nắm chặt lấy tay Dương Tranh:

- Em xin anh làm giùm cho em chuyện này.

Bàn tay của nàng lạnh ngắt, bàn tay của Dương Tranh cũng lạnh ngắt.

- Anh vốn đang nghi ngờ.

Dương Tranh nói:

- Nhưng bây giờ anh đã hiểu ra rồi.

- Anh nghi ngờ chuyện gì ? Anh hiểu chuyện gì ?

- Liên Cô tối hôm qua bị chết đuối trong giếng, cô ấy là một cô bé lương thiện, chẳng ai đi giết cô làm gì, ngay cả cha mẹ cô ấy cũng cho là cô ấy tự tận, nhưng anh thì đang nghi ngờ chuyện đó.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì lúc đó cô ấy đang mắc lo chiếu cố cho anh, nhất định không thể đang lúc anh bị bệnh mà lại đi nhảy xuống giếng tự tử.

Y lại bổ sung:

- Lúc đó thần trí của anh không được tỉnh táo cho lắm, nhưng anh còn nghe cô ấy la lên một tiếng thảm thiết.

Một người nếu đã muốn tự tử, sẽ không phát ra tiếng la đầy kinh hãi tuyệt vọng như vậy.

- Anh nghĩ là cô ấy bị người ta hại chết ?

Lữ Tổ Văn hỏi Dương Tranh.

- Đúng vậy.

- Người nào lại đi giết một cô bé lương thiện như vậy ?

- Một người tính giết em.

Giọng nói của Dương Tranh đầy vẻ thù hận:

- Hẳn biết em lại nhà anh, hẳn thấy Liên Cô từ trong đi ra, tưởng Liên Cô là em bèn giết quách.

- Tại sao hẳn muốn giết em ?

- Bởi vì em đã bắt đầu nghi ngờ Dịch Thanh Lân.

Dương Tranh nói:

- Em không thể ở lại đây được nữa, bởi vì Dịch Thanh Lân nhất định sẽ không để cho em sống đâu, một lần chưa giết được, nhất định sẽ có lần thứ hai.

Y nhìn đăm đăm vào Lữ Tổ Văn:

- Vì vậy em phải đi theo anh, anh sẽ không để cho ai làm hại được em.

Ánh mắt của y thành khẩn biết bao, tình cảm của y thành thực biết bao.

Lữ Tổ Văn chùi sạch nước mắt, nàng nói giọng cương quyết:

- Được, em đi theo anh, bất kể anh đem em đi đâu, em cũng sẽ đi đó.

Trái tim của Dương Tranh đã vỡ tan ra.

Cái thứ tình cảm thấm nhập vào cốt tủy như thế, cũng như là bị đau đớn dần xé vụn, có thể làm người ta tan vỡ trái tim ra, tình linh bọn họ đã ôm nhau cứng một chỗ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ đã thân mật với nhau như vậy.

... Một thứ áp lực từ bên ngoài vào, thường thường sẽ làm cho khoảng cách giữa một cặp tình nhân tuy đã thương rồi mà còn chưa có cách để bày tỏ với nhau, thu ngắn lại, làm cho tình cảm giữa bọn họ lại càng sâu đậm.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đó, bọn họ đã cơ hồ quên hết tất cả mọi thứ, tất cả mọi thứ ưu sầu phiền não cừu hận.

Nhưng bọn họ quên không được.

Bởi vì chính lúc đó, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa.

Một đứa bé tối đa chỉ chừng mười hai mười ba tuổi, gương mặt thật dễ thương làm ai cũng thích, đang đứng trước cửa, nó lấy giọng thật lễ phép hỏi Lữ Tố Văn đang vừa mở cửa ra:

- Em lại tìm một vị cô nương tên là Như Ngọc.

- Chị là Như Ngọc đây.

Lữ Tố Văn nói:

- Em tìm chị có việc gì ?

Nếu không phải đang ở trong tình cảnh này, nàng đã bật cười lên rồi, những người đàn ông tìm đến nàng tuy đủ các thức các dạng không giống nhau, thậm chí còn có lão học cứu bảy tám chục tuổi, nhưng trước giờ chưa có người nào nhỏ như đứa bé này.

Bởi vì nàng nằm mộng cũng không nghĩ được rằng, đứa bé này muốn, không phải là bản thân nàng, mà là tính mạng của nàng.

- Em tên là Tiểu Diệp Tử.

Đứa nhỏ cười hi hi nói:

- Người ta nói cô nương Như Ngọc vừa thông minh vừa đẹp, quả thật người ta không gạt gẫm mình.

Y nói ra tên thật của mình, vì trong tay của y đã cầm cây đao, một cây đao giết người chưa từng sảy tay bao giờ.

Có điều lần này y đã bị sảy tay.

Cây đao của y vừa đâm ra, bỗng nghe có tiếng người gầm lên, một người từ trong xông ra.

Vung quyền đâm vào cục trên cổ họng của y.

... Một đứa bé mười ba tuổi làm gì có cục trên cổ họng ?

Tiểu Diệp Tử dĩ nhiên không ngờ rằng trong phòng một kỹ nữ lại có một người đàn ông xông ra xuất thủ vừa nhanh mà vừa dữ dội như vậy.

Nhưng y không kinh hãi, cũng không hoảng loạn.

Y là một kẻ giết người, bất kỳ ở trong hoàn cảnh nào, bất kỳ bị biến cố gì, y cũng phải hoàn thành sứ mệnh trước đã.

Y đã được huấn luyện không thể nào quên được điểm đó.

Thân hình của y xoay một vòng như gió, đã tránh khỏi cú đâm của Dương Tranh, y xoay ngược tay lại đâm vào sau gáy của Lữ Tố Văn.

Nhát đao đó không bị trật ra ngoài, ánh đao lóe lên, lưỡi đao đã đâm sâu vào da thịt của một người, vào dưới vai.

Không phải là vai của Như Ngọc, là vai của Dương Tranh.

Dương Tranh bỗng xông lại, đưa đầu vai ra đỡ lưỡi đao, dùng sức gồng lại.

Lưỡi đao bỗng bị dính cứng vào trong thịt, Tiểu Diệp Tử vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, không biết mình đã đắc thủ chưa, bởi vì trước giờ y chưa gặp phải tình cảnh như vậy bao giờ.

Chính trong cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, nắm tay như sắt của Dương Tranh đã đâm mạnh vào cái cục trên cổ họng của y.

Cặp mắt của y lồi ra, nhìn trừng trừng kinh ngạc vào Dương Tranh.

Người của y đã mềm nhũn ra ngã gục xuống đất.

Dương Tranh rút cây đao trên vai ra, xé một mảnh áo, dùng sức buộc chặt vào vết thương, cho máu cầm lại trước rồi đưa tay ra nắm lấy tay Lữ Tố Văn nói:

- Mình đi thôi.

Nhưng Lữ Tổ Văn giằng tay y ra, nghinh mặt lên nói:

- Anh đi một mình đi !

Dương Tranh ngẩn mặt ra, nhin không nổi hỏi nàng:

- Sao vậy ?

- Chẳng sao cả, nó chỉ là đứa bé, sao anh lại nhẩn tâm hạ độc thủ như vậy ?

Lữ Tổ Văn lạnh lùng hỏi:

- Làm sao tôi có thể đi theo một người lòng dạ hiểm ác như anh để sống chung một nơi ?

Dương Tranh biết tính khí của nàng, nếu nàng đã có quan niệm gì rồi, dù ai có dùng lời giải thích cách nào đi nữa cũng không đi đến đâu.

Y chỉ còn nước dùng cách chứng minh thực tiễn nhất.

Y bỗng kéo đũng quần của Tiểu Diệp xuống:

- Em xem nó có phải là một đứa bé không ?

Lữ Tổ Văn nhìn cái “đứa bé” này kinh ngạc, bất cứ ai cũng đều nhận ra, nó không còn là một đứa bé nữa.

Nó là một người đã rất thành thạo.

- Sao anh biết được hấn không phải là một đứa bé ?

- Hấn đã có cái cục trên cổ họng, cây đao hấn xài quá thuần thục.

Dương Tranh nói:

- Anh đã biết từ lâu, trong giang hồ có hạng người như hấn, không những vậy còn không chỉ có một người.

- Hấn là người như thế nào ?

- Bọn chúng đều là những đứa châu nhai bị người ta dùng thuốc khống chế lại sức tăng trưởng, từ nhỏ đã được huấn luyện thành những kẻ hung thủ chuyên môn đi giết người. Mỗi ngày bọn chúng phải uống một thứ thuốc dưỡng nhan làm bằng những hạt trân châu, vì vậy mặt mày của bọn chúng không bao giờ bị già đi, xem ra như những đứa bé.

Y lại bổ sung:

- Cái thứ thuốc đó rất là quý giá, vì vậy mỗi lần giết người đều bắt trả giá rất cao, trừ những hạng người giàu có quyền thế như Địch Thanh Lâm ra, hiếm có ai dùng được những hạng người như bọn họ.

Tay chân của Lữ Tổ Văn đã lạnh hấn đi.

Nàng không thể không tin vào lời nói của Dương Tranh, cây cỏ bị người ta nuôi trong chậu, cũng mãi mãi không cao lớn lên được.

Nhưng người tốt cuộc không phải là đồng một loại.

- Ai mà tàn nhẫn quá như vậy ?

Lữ Tổ Văn hỏi:

- Lại đi nhẩn tâm dùng thủ đoạn như vậy đối phó với một đám con nít ?

- Chính là bọn Thanh Long Hội mà anh đã từng nói qua với em.

Dương Tranh nói:

- Bọn họ đều thuộc bọn Thanh Long hội, thường thường giả trang làm thư đồng của mấy tay thủ não trong hội.

Y bỗng cười lên một tiếng, vỗ vỗ vào vết thương trên vai của mình mấy cái nói:

- May mà bọn đó từ nhỏ bị thuốc khống chế, thành ra bản năng hạn chế, nếu không làm sao anh dám chịu đỡ một đao ?

Lữ Tổ Văn thở nhẹ ra một tiếng:

- Có lúc em cũng nghĩ không ra, sao anh biết nhiều chuyện trong giang hồ vậy ?

Trong giang hồ có bao nhiêu chuyện nguy bí, hình như không có chuyện gì qua mắt được anh.

Gương mặt của Dương Tranh bỗng lộ ra một biểu tình vừa tôn kính vừa bi thương, một hồi thật lâu mới nói:

- Những chuyện đó đều do một người nói cho anh biết đấy.

- Ai nói cho anh biết ?

Dương Tranh không nói gì thêm, y gỡ bọc đồ trên người xuống, lấy bánh và đồ ăn khô đưa cho nàng, còn mình thì nằm dài xuống đất, ngẩng mặt lên trời nhìn những vì sao đang lấp lánh đến xuất cả thần.

... Có phải y đang nghĩ đến người đó ?

Bấy giờ đêm đã khuya lắm, bọn họ từ trong con hẻm chỗ Di Hồng viện chạy ra khỏi thành, đến một vách núi có một con suối.

Rượu trong người Dương Tranh đã tan mất, kỳ quái là cơn bệnh cũng tùy đó mà giảm đi, y chỉ bất quá cảm thấy thật mệt mỏi.

Lữ Tổ Văn nhìn y âu yếm vô cùng, nhin không nổi thò tay ra khê mân mê lên má của y.

- Tốt nhất anh nên ngủ một lát, lỡ có chuyện gì, em sẽ kêu anh dậy.

Dương Tranh gật gật đầu, cặp mắt của y đã nhắm lại, hình như y không nghe trên vách núi có tiếng chân người đang bước xuống.

oo Tiếng chân còn nhẹ hơn cả tiếng chân hồ ly, chậm chậm bước trên thảm cỏ, cặp mắt sắc bén như sói đang trừng trừng nhìn không chớp vào bàn tay của Dương Tranh.

Có hai người đến.

Dương Tranh còn chưa ngủ, trái tim của y đang đập, đập nhanh vô cùng.

Tiếng chân của hai người này quá nhẹ, thân thủ nhất định không phải thứ vừa, nhưng Dương Tranh thì đã kiệt tận sức lực.

Y chỉ hy vọng hai người này cho rằng y đã ngủ, thừa cơ lại ám toán y, y mới có cơ hội ám toán lại bọn họ.

Không ngờ rằng, bọn họ Ồ tuốt đàng xa đã ngừng chân lại, không những vậy còn lớn tiếng nói:

- Dương đầu nhi, đêm khuya sương nặng hột như vậy, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh đó, chúng ta đặc biệt lại đây đưa người đến một chỗ thật tốt, mời người đứng lên giùm một cái.

Hai người này hình như tự trọng thân phận, không chịu làm cái chuyện ám toán người khác.

Trái tim của Dương Tranh chùn xuống.

Hạng người này mới đáng sợ, nếu không phải là thứ cao thủ đệ nhất đẳng, nhất định sẽ không làm vậy.

Bọn họ chắc chắn đã nắm trong tay tính mạng của Dương Tranh, chẳng thềm đi ám toán y làm gì.

Hai người đang đứng dưới cây liễu bên cạnh chân núi, trong tay cầm một thứ bình khí hình thù quái dị sáng loáng, đợi Dương Tranh đứng dậy rồi, bọn họ mới từ từ bước lại, bước chân vừa nhẹ vừa trầm ổn.

Bọn họ đều trầm tĩnh dị thường.

Dương Tranh đành phải ráng sức cho mình được trấn tĩnh, đứng chắn trước mặt người đang sợ hãi quá mà toàn thân co lại là Lữ Tổ Văn, y lớn tiếng hỏi:

- Các người là ai ?

- Người đã muốn biết, chúng ta nói cho người biết.

Bọn họ chẳng hề sợ Dương Tranh biết bí mật của bọn họ, bởi vì người chết không thể tiết lộ bí mật cho ai.

Bọn họ dùng một cái giọng rất kỳ dị nói ra tám chữ, giọng nói đầy vẻ kiêu ngạo tự tin, làm như chỉ cần nói ra tám chữ đó là bất kỳ ai cũng sẽ sợ muốn chết đi được.

- Thiên Thanh Như Thủy.

- Phi Long Tại Thiên.

Nghe đến tám chữ đó, Dương Tranh quả thật biến sắc mặt.

- Thanh Long hội ? Các người là người trong Thanh Long Hội ?

Dương Tranh hỏi:

- Người trong Thanh Long hội tại sao lại tìm ta làm gì ?

- Bởi vì chúng ta thích người.

Một gã cười giọng âm hiểm:

- Vì vậy chúng ta sẽ đưa người đến một nơi người sẽ không bao giờ bị cảm lạnh nữa, không những vậy còn đưa tình nhân của người theo chung với người luôn.

Dương Tranh nắm chặt hai nắm tay lại, trong lòng y đau nhói.

Y còn có mạng để liều, còn có thể liều mạng, nhưng Lữ Tố Văn thì sao ?

Trên đầu cây liễu bên cạnh chân núi bỗng vọng lại một trận cười, có người đang nói:

- Chỗ đó y không muốn lại, hay là các người lại một mình thôi !

Hai người đó lập tức phân tán ra hai bên, quay phắt người lại, động tác vừa nhẹ nhàng vừa linh xảo, phản ứng cũng rất cơ cảnh tinh minh.

Bọn họ phảng phất thấy hình như có người đang đứng phất phơ nhẹ nhàng trên đầu cây liễu, nhưng không rõ ràng cho lắm.

Bởi vì trong một cái chớp mắt, đã có một làn kiếm quang xanh lè chói rục như ánh chớp, từ trên không xẹt xuống.

Kiếm quang múa lên một vòng, bỗng trùm xuống như hòn núi, hai kẻ sát nhân đã nằm gục trên vũng máu của mình.

Dương Tranh vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ thất thanh la lên:

- Ông đó sao ?

Một người đầu đội mũ rộng vành mặc áo xanh đang đứng dựa vào thân cây nhìn y, ánh mắt ôn hòa đã mất hết sát khí:

- Thanh Long Hội tại sao lại tìm đến người ?

Lam Đại tiên sinh hỏi Dương Tranh:

- Người đắc tội bọn họ lúc nào vậy ?

- Tôi chẳng làm gì đắc tội bọn họ.

- Chẳng thể nào vậy được.

Lam Nhất Trần nói:

- Thành Long Hội tuy thông thường giết người, nhưng trước giờ không giết người vô duyên vô cớ, nếu người không đắc tội bọn họ, bọn họ sẽ không đụng gì đến người.

Lam Đại tiên sinh trầm ngâm:

- Trừ phi bọn họ có bí mật gì bị người biết ra.

Đồng tử của Dương Tranh bỗng thu nhỏ lại, hình như y sực nghĩ ra điều gì, một điều y tạm thời không muốn nói ra.

Lam Đại tiên sinh thở ra:

- Ta xem người nên đi theo ta thôi, hiện tại Thanh Long hội đã tìm đến người, thiên hạ chỉ e có một mình ta mới cứu được mạng của người.

- Cám ơn ông.

- Cám ơn nghĩa là gì ?

Lam Đại tiên sinh lại hỏi:

- Là chịu ? Hay là không chịu ?

- Tôi chỉ muốn đi theo con đường của tôi.

Dương Tranh nói:

- Cho dù là con đường chết, tôi cũng phải đi tới xem sao.

Lam Đại tiên sinh nhìn y lom lom, lắc đầu cười khổ.

- Hạng người như người, thật tình ta cũng nên để cho người chết mặc người, nhưng không chừng sau này ta còn phải cứu người lần nữa.

Lão ta nói:

- Bởi vì thật tình người rất giống một người.

- Ai ?

- Một người bạn ta quen biết lúc trước.

Lam Đại tiên sinh hình như có vẻ cảm khái:

- Tuy y không thể coi là người tốt, nhưng y là bạn của ta, cả đời y chỉ có một mình ta là bạn thôi !

- Tôi phải là bạn của ông, cũng không xứng đáng làm bạn của ông.

Dương Tranh nói:

- Ông cứu mạng của tôi, tôi cũng không có cơ hội báo đáp lại ông, vì vậy sau này ông không cần phải cứu thêm tôi lần nữa.

Nói xong câu đó, y kéo tay Lữ Tổ Văn, đi một mạch không quay đầu lại.

Đi một đoạn đường thật xa, Lữ Tổ Văn mới nhịn không nổi hỏi y:

- Em biết anh không phải là hạng người không biết điều, tại sao anh đối xử với ông ta như vậy ?

Nàng hỏi Dương Tranh:

- Có phải anh biết thế lực của Thanh Long hội lớn quá cho nên anh không muốn liên lụy đến ông ta ?

Dương Tranh không mở miệng ra.

Lữ Tổ Văn nắm chặt lấy tay y:

- Bất kể ra sao, em đã theo anh rồi, dù có đi vào con đường chết, em cũng đi theo anh.

Dương Tranh ngẩng mặt nhìn trời, nhìn sao trời lấp lánh trong đêm, y thở phào ra một hơi dài:

- Vậy thì mình về nhà trước đã.

- Về nhà ?

Lữ Tổ Văn hỏi:

- Nhà mình ở đâu ?

- Hiện tại tuy chưa có, nhưng sau này nhất định sẽ có.

Lữ Tổ Văn cười, nụ cười đầy ngọt ngào tình tứ:

- Chúng mình trước kia cũng có tình yêu, anh có nhà, em cũng có nhà, nhưng từ nay về sau, hai đứa mình chỉ có một nhà thôi.

Đúng vậy, sau này hai người chỉ có thể có một nhà thôi ... Nếu hai người còn chưa chết, nhất định sẽ có một nhà thôi.

Một cái nhà nho nhỏ mà ấm cúng.

oo Nhưng nhà của Dịch Thanh Lân không phải vậy.

Không chừng y không có nhà, y có chỉ bất quá là một tòa trạch đệ to lớn thế thôi, không phải là nhà.

Trạch đệ của y tuy to lớn hùng vĩ, nhưng làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, lạc lõng thế nào đó, đến lúc trời tối, ngay cả Phúc tổng quản cũng không dám ở trong đó một mình.

Phúc tổng quản không phải họ Phúc, y họ Dịch.

Dịch Phúc đã sống trong phủ Dịch hầu hai mươi năm nay, từ nhỏ lớn lên cho tới lúc làm tổng quản không phải là một chuyện gì dễ dàng.

Y biết Tiểu Hầu cùng đi với Ứng tiên sinh về nhà, hiện giờ tuy còn chưa thấy mặt Ứng tiên sinh, nhưng y không dám hỏi. Bởi vì y đã nhìn ra giữa tiểu hầu gia và Ứng tiên sinh nhất định có một sự liên hệ gì đó rất đặc biệt.

Y không hề muốn biết sự liên hệ giữa bọn họ rốt cuộc là thứ gì.

Dù cho y có biết, y cũng làm bộ như không biết, không những vậy, còn nhất định sẽ tìm cách mau mau quên đi.

Dịch Thanh Lân mỗi khi về lại nhà đều đến chỗ Phật đường nơi mẹ y hồi sinh tiền hay lại, tu tĩnh nửa ngày, trong khoảng thời gian đó, bất cứ là ai cũng không được làm phiền nhiều y, không có ai ngoại lệ.

Dịch phu nhân lúc chưa vào làm dâu nhà Dịch hầu là một mỹ nữ nổi danh trong giang hồ, cũng là một tay hiệp nữ nổi tiếng giang hồ, một thủ Tiên Nữ kiếm pháp nghe nói đã được hết chân truyền của chương môn phái Nga Mi là Mai sư thái.

Bà lấy lão hầu gia rồi, còn có lúc hay cưỡi ngựa ra ngoài một mình, trượng kiếm hành hiệp giang hồ, ôn lại mộng cũ ngày xưa.

Nhưng đến lúc sinh xong tiểu hầu gia, bà ta bèn chuyên tâm để vào chuyện Phật, có khi quanh năm không bước ra khỏi Phật đường một bước.

Lão hầu gia qua đời rồi, thái phu nhân cũng đi theo. Bọn họ đã hưởng tận vinh hoa phú quý trên thế gian, lúc chết cũng hoàn toàn không bị khổ sở chuyện gì.

Nhưng lúc bọn họ còn sống, hình như cũng không được khoái lạc cho lắm.

Tiểu hầu gia về nhà được hai ngày, mới gọi Phúc tổng quản lại, hỏi những chuyện y không thể không hỏi, thật ra cũng không đáng phải hỏi.

Lần này y ra khỏi phủ xong, có một chuyện thật quái lạ đã xảy ra.

- Mấy hôm trước bỗng có người đem lại chín trăm thạch gạo, đáng lý ra tiểu nhân không dám nhận, nhưng người đem lại có nói, đây là của người bạn rất thân của hầu gia là Long đại gia đặc biệt đem lại chúc cho thêm phúc thêm thọ.

Phúc tổng quản nói:

- Vì vậy tiểu nhân cũng không dám không nhận.

... Chín trăm thạch gạo rốt cuộc là bao nhiêu gạo ? Nuôi được bao nhiêu người ?

Chuyện đó e rằng rất ít người có thể trả lời cho được.

Trên đời này đa số người e rằng chưa từng thấy qua bao nhiêu đó gạo, người đã đem chín trăm thạch gạo tặng người ta, e rằng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng tiểu hầu gia không hề thay đổi nét mặt, chỉ hững hờ nói:

- Gạo đâu ?

- Đều đã được đem vào chỗ phòng kho nơi dùng để tích trữ lương thực khi nào lão hầu gia chuẩn bị xuất chinh.

Địch Thanh Lâm gật gật đầu, lộ vẻ mãn ý.

Phúc tổng quản lại nói:

- Sáng sớm hôm nay có hai người khách lại tìm tiểu hầu gia, cũng nói là bạn thân của tiểu hầu gia, không những vậy còn nói là do cái vị Long đại gia tặng gạo ấy phái lại.

Vì vậy tiểu nhân không dám không giữ bọn họ lại đây.

Địch Thanh Lâm cũng không lộ vẻ kinh ngạc gì, chỉ hỏi y:

- Người đâu ?

- Đều ở Thính Nguyệt Tiểu Trúc.

Trăng không có âm thanh, làm sao nghe được nhỉ ?

Chỉ vì trăng không có âm thanh mà mới nghe được, nghe là nghe mặt trăng của vô thanh, nghe là nghe vô thanh của mặt trăng.

... Có lúc vô thanh không phải còn hay hơn cả có sao ?

oo Không có trăng, nhưng có sao, ánh sao chiếu yên lặng trên giấy bọc cửa.

Trăng không có âm thanh, sao cũng không có lời.

Trong phòng của Thính Nguyệt tiểu trúc có hai người đang ngồi yên lặng ở đó, ngồi yên lặng uống rượu, uống Nữ Nhi hồng, Hoa Tứ gia uống không nhiều, nhưng người kia thì lại uống không ít, làm như ít có cơ hội uống được thứ rượu ngon ở Giang Nam vậy.

Lúc Địch Thanh Lâm bước vào, hai người đều đứng dậy nghinh tiếp, Hoa Tứ Gia hỏi câu đầu tiên là:

- Long gia đem đến chín trăm thạch gạo, tiểu hầu gia đã thu nhận được chưa ?

Lấy bản tính khéo léo và lễ phép của Hoa Tứ gia, đáng lý ra là phải nói ra vài câu khách sáo trước rồi mới nói đến chuyện chính, nhưng y vừa gặp mặt đã hỏi ngay đến chín trăm thạch gạo, mà đây là do người khác đem cho Địch Thanh Lâm, hoàn toàn không có gì liên hệ đến y, vậy mà y xem còn quan trọng hơn cả Địch Thanh Lâm.

- Tôi đã thu nhận cách đây hai ngày rồi.

Địch Thanh Lâm nói:

- Nhưng đến bây giờ vẫn chưa có ai động đến nó.

- Vậy là quá tốt rồi.

Hoa Tứ gia thở phào một tiếng, tươi mặt nói:

- Tiểu hầu gia chắc đã đoán ra được mấy thạch gạo đó từ đâu ra ?

Địch Thanh Lân hững hờ cười lên một tiếng nói:

- Nếu là gạo, dĩ nhiên là từ ruộng trồng mà ra, còn như muốn dầu vàng bạc gì trong bao gạo thì cũng không biết sao mà nói.

Hoa Tứ gia cười lớn:

- Tiểu hầu gia quả thật là anh hùng hào kiệt, tôi biết chuyện gì cũng khó mà giấu khỏi cặp mắt của tiểu hầu gia.

Y hạ giọng xuống nói tiếp:

- Thanh Long hội tiêu tiền rất nhiều, có lúc chúng tôi cũng không thể không làm mấy chuyện không có vốn đó, chỉ bất quá, phải làm sao cho không có kẻ hở, không những vậy còn phải không để lại hậu họa.

Địch Thanh Lân mỉm cười:

- Kỳ này các ông làm cũng không đến nỗi tệ gì.

Hoa Tứ gia rót cho Địch tiểu hầu một ly rượu:

- Nhưng lần này chúng tôi không thể không lại đây quấy nhiễu tiểu hầu gia, bởi vì mấy thứ này xốn mắt quá tạm thời không thể đem trở về lại, chỉ còn nước gởi lại phủ đệ của hầu gia trước, như vậy mới không mất đi đâu được.

- Tôi hiểu.

Địch Thanh Lân hững hờ nói:

- Lúc nào các ông muốn lấy, tôi bảo đảm không mất đi lượng nào.

- Dĩ nhiên là không.

Hoa Tứ gia cười giả lã nói:

- Đường chủ của Tam Nguyệt đường là người tổ chức vụ này trước giờ rất ngưỡng mộ tiểu hầu gia, nhất định sẽ hỏi hỏi lại đây gặp mặt hầu gia để cảm ơn.

... Ba trăm sáu mươi lăm phân đà của Thanh Long hội, trực thuộc mười hai đường.

Địch tiểu hầu chưa hỏi đến tên vị đường chủ này, nhưng y đã đi hỏi người đã uống rượu không biết bao nhiêu mà kể:

- Lần này ông vào quan, cũng là vì chuyện này đấy sao ?

- Vâng.

Người này cũng cười giả lã nói:

- Kế hoạch lần này như một chuỗi thất luyện, vòng nào cũng thất chặt cứng, tôi chỉ bất quá là một vòng thế thôi, thật ra cũng không làm gì cho lắm.

Thân hình của y cao lớn, tướng mạo uy vũ, chính là Nhị tổng quản của Lạc Nhật mã trường Cầu Thiên Kiện.

Hoa Tứ gia lại cười lên một tiếng:

- Tối diệu nhất là, kế hoạch này của chúng tôi, vô ý lại làm được cho tiểu gia một chuyện.

- Sao ?

- Hiện tại chúng tôi đã vu khống cho Dương Tranh mắc phải vụ án này, quan phủ đã hạn kỳ cho y mười ngày phải đi truy nã thủ phạm và tang vật.

Hoa Tứ gia cười rất khoan khoái:

- Đùng nói là chỉ có mười ngày, một trăm ngày cũng truy không ra.

- Tại sao ?

- Bởi vì cái gã Dương Tranh đó hiện giờ có lẽ chẳng còn thấy đâu.

Hoa Tứ gia nói:

- Quan phủ dĩ nhiên cho rằng y đã đào tẩu đâu rồi, chuyện này chẳng có quan hệ gì đến chúng ta nữa.

- Tại sao y bỗng chẳng thấy đâu ?

- Bởi vì tôi đã xin tổng đà phái lại hai tay cao thủ.

Hoa Tứ gia càng cười khoan khoái:

- Lấy bản lãnh giết người mau mắn, kinh nghiệm phong phú của hai vị đó, giết người sẽ không để lại một dấu vết gì.

- Ông nghĩ bọn họ đã đủ đối phó Dương Tranh ?

- Quá dư sức.

Địch Thanh Lân hớp một miếng rượu, hững hờ nói:

- Nếu vậy tốt nhất xin ông chuẩn bị đi thu xác dùm cho họ đi !

- Tại sao ?

- Bởi vì các ông đã quá khinh thường Dương Tranh.

Địch Thanh Lân nói:

- Bất cứ ai khinh thường địch thủ, đều làm một lỗi lầm trí mệnh, cái thứ lỗi lầm đó, không ai phạm vào được.

Y bỗng quay đầu đối diện với song cửa:

- Vương đường chủ Tứ Nguyệt đường, ý của ông thế nào ?

Ngoài song cửa quả nhiên có người thở ra:

- Ý của tôi cũng giống tiểu hầu gia vậy.

Người đó nói:

- Bởi vì tôi đã đi thu xác cho bọn họ rồi.

Gió thổi qua song cửa, một người khôi ngô cao lớn nhảy nhẹ nhàng từ ngoài song cửa vào, quả nhiên là đường chủ Tứ Nguyệt Đường họ Vương của Thanh Long hội.

Người chủ mưu kế hoạch cướp tiêu kỳ này, lại chính là người bảo tiêu tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc Vương Chấn Phi.

Địch Thanh Lân chẳng thấy bất ngờ gì, nhưng Hoa Tứ gia lại rất kinh ngạc:

- Tiểu hầu gia làm sao biết được đường chủ của Tứ Nguyệt đường là ông ta ?

- Bởi vì chỉ có Vương tổng tiêu đầu mới có cơ hội tráo bạc dễ dàng như vậy.

Địch Thanh Lân nói:

- Nhưng lúc cướp tiêu, y không thể có mặt tại đó, vì vậy Cầu tổng quản mới đặc biệt từ quan ngoại đem ngựa vào bán, Bảo Mã Kim đao quý mã thành tật rồi, một phen hội hè như vậy làm sao mà bỏ qua cho được.

Y cười cười nói:

- Cũng chính như Vạn Quân Vũ cũng không bỏ mất cơ hội vậy.

... Vì vậy lần mùa xuân đi mua ngựa này, không những cho Vương Chấn Phi một cơ hội không có mặt lúc bị cướp tiêu, mà còn cho Địch Thanh Lâm cơ hội đâm chết Vạn Quân Vũ.

Địch Thanh Lâm nâng ly mời Cầu Thiên Kiện:

- Vì vậy Cầu tổng quản cái vòng này rất là trọng yếu, Cầu tổng quản cũng không nên tự hạ mình thái quá.
- Tiểu hầu gia, ông tài thật.

Cầu Thiên Kiện ực một hơi cạn ly:

- Tôi bội phục ông.
- Nhưng cuộc tiêu này cũng không thể như vậy mà bị cướp đi, dĩ nhiên phải được cướp lại, không những vậy mà nhất định không phải do Vương tổng tiêu đầu tự mình cướp về.

Địch Thanh Lâm nói:

- Cuộc tiêu này là của quan phủ, do quan phủ cướp lại mới là hay nhất, đợi đến lúc quan phủ khám pha ra bạc đã bị tráo, thì đó là chuyện riêng của bọn họ rồi, đã có người ở đó chịu trách nhiệm.

Địch Tiểu hầu lại nhấp thêm miếng rượu:

- Cái kế hoạch này quả thật rất tuyệt diệu, chỉ có một chuyện chưa được hoàn toàn, là người đang chịu trách nhiệm là Dương Tranh vẫn còn sống nhăn ra đó.

Vương Chấn Phi cầm ly rượu của Hoa Tứ gia lên, uống liền ba ly liên tiếp:

- Hắn còn sống đến bây giờ, thật là một chuyện khó chịu.

Vương Chấn Phi nói:

- May mà hắn sẽ không sống lâu đâu.
- Tại sao ?
- Bởi vì hiện tại đã có người sẽ đi giết hắn.
- Kỳ này các ông lại phái cao thủ gì đi giết hắn vậy ?

Địch Thanh Lâm lạnh lùng hỏi.

- Lần này không phải chúng tôi phái ai đi cả, chúng tôi cũng phái không ra cao thủ nào khác.
- Sao ?
- Y muốn giết Dương Tranh, bởi vì y nhận ra Dương Tranh là con cháu của kẻ thù của y.

Vương Chấn Phi nói:

- Không những vậy, y là người chủ động lại tìm tôi thăm dò hành tung của Dương Tranh.
- Tại sao y muốn tìm Dương Tranh ?
- Tôi cũng không biết y làm cách nào tìm ra tôi, đại khái là vì y biết tiêu ngân của tôi bị tráo, người bị hiềm nghi nhất là Dương Tranh.

Vương Chấn Phi nói:

- Y vốn là một tay thần thông quảng đại, chuyện y biết so với người khác nhiều không biết bao nhiêu mà kể.
- Ánh mắt của Địch Thanh Lâm bỗng sáng rực lên, nhìn dính vào Vương Chấn Phi:

- Người này là ai ?
- Chính là Thần Nhân Thần Kiếm Lam Nhất Trần lừng danh thiên hạ, Lam Đại tiên sinh.
- A !

Cặp mắt của Hoa Tứ gia mở trừng ra gấp đôi bình thường.

Địch Thanh Lâm thở ra một hơi:

- Nếu là y, Dương Tranh quả thật chết chắc rồi.

oo Lúc này Dương Tranh vẫn còn chưa chết.

Y đang dùng sức đập cửa nhà người ta, đập rất hồi hộp, làm như y biết đằng sau có người đang rượt theo, tùy thời có thể đâm y một nhát chết ngay vậy.

7. Một Chỗ Ấm Nhiên Tiêu Hồn

Khoái Dao đã tỉnh từ lâu. Dương Tranh vừa gõ cửa là y đã tỉnh ngay.

Nhưng y còn chưa lại mở cửa.

Dao nằm ngay dưới gối của y, y ấn nhẹ vào vỏ đao, chậm chậm rút cây đao ra, đi chân không xuống giường, nhảy ra cửa sổ phía sau, vượt qua bức tường sân sau, lòn ra trước cửa chính.

Một người y chưa gặp mặt bao giờ, đang lấy sức đập mạnh vào cửa lớn, cây cỏ thụ mười mấy thước đằng sau y, còn có một người đang núp.

Y không biết hai người này lại đây tính làm gì, nếu có điều gì bất lợi cho y, ắt hẳn là không đập cửa ồn ào như vậy.

Điểm đó y có thể nghĩ ra được, nhưng y không dám mạo hiểm.

Y quyết định cho tên này ném một đao trước, dù có lầm đi chăng nữa, ít ra cũng còn hơn là người khác chém lầm y.

... Đấy chính là cái lối suy nghĩ của người trong giang hồ, bởi vì bọn họ muốn còn được sống sót.

... Một người trong giang hồ muốn còn được sống sót không phải là một chuyện dễ dàng.

Dương Tranh còn đang đập cửa thành thành, y tin là người trong nhà nhất định không thể ngủ say đến mức đó. Y cũng biết Khoái Dao Vạn Thành là đệ tử đặc ý nhất của Vạn đại hiệp. Nhưng nhát đao của Vạn Thành đã chém trật lất.

Ánh đao vừa lóe lên, Dương Tranh đã lác người lùi ra sau.

Đao đã nhanh, phản ứng của Dương Tranh còn nhanh hơn, không những vậy còn dùng phương pháp trực tiếp nhất để chứng minh thân phận của mình.

Y đưa ra tấm thẻ công văn bộ đầu ở các huyện dùng khi đi hành sự bên ngoài.

Vạn Thành rất kinh ngạc.

- Không ngờ ông là một bộ đầu.

Y nói:

- Không ngờ trong đám con cháu ưng thảo lục phiến môn cũng có người thân thủ được như ông.

Dương Tranh cười khổ:

- Nếu nhát đao của ông lúc nãy chém mất cái đầu của tôi thì làm sao ?

Vạn Thành trả lời rất mau mắn:

- Thì tôi sẽ đào một cái huyệt, đem cái người bạn đang núp phía sau cây cỏ thụ kia của ông một lượt chôn luôn thể, ai bảo ông nửa đêm nửa hôm lại nhà tôi đập cửa ầm ầm như vậy !

Y là người trực tính, vì vậy Dương Tranh cũng nói thẳng ra với y:

- Tôi lại đây tìm ông, vì tôi muốn hỏi ông, Vạn đại hiệp rốt cuộc đã chết ra làm sao ?

- Đại khái là rượu uống nhiều quá.

Vạn Thành buồn rầu thở ra:

- Lão nhân gia tuổi càng lớn, càng hiếu thắng, ngay cả uống rượu cũng không chịu thua ai.
- Nghe nói ông ta chết lúc đang đi phương tiện.

Dương Tranh hỏi:

- Tại sao các ông không theo chiếu cố cho ông ta ?
- Bởi vì lão nhân gia đã uống là phải mửa ra, lúc mửa nhất định không để cho ai thấy.
- Trước giờ ông ta vẫn vậy sao ?
- Mấy chục năm nay vẫn cứ vậy thôi.

Vạn Thành lại thở ra:

- Nếu chúng tôi khuyên ông uống ít đi một chút, ông sẽ mắng chúng tôi thậm tệ.
- Biết cái tật ấy của ông ta còn có ai nữa không ?
- Đại khái là không ít.
- Lần đó Hoa Tứ gia mời khách còn có ai nữa ?
- Khách tuy không ít, được Hoa Tứ gia mời đến không có bao nhiêu người.
- Có bao nhiêu người ?
- Trừ chúng tôi ra, hình như còn có tổng tiêu đầu Trung Nguyên tiêu cuộc Vương Chấn Phi, và Địch Tiểu Hầu.

Vạn Thành nói:

- Người khác tôi cũng nhớ không rõ lắm.
- Lúc Vạn đại hiệp đứng dậy đi phương tiện, Vương tổng tiêu đầu và Địch tiểu hầu đang ở đâu ?
- Vương tổng tiêu đầu còn đó, nhưng Địch tiểu hầu thì đã đem cô mỹ nhân về phòng rồi.

Dương Tranh đã phát giác ra trái tim của mình đang đập mạnh lên, y nắm chặt lấy hai nắm tay tự không chế lấy mình, rồi lấy vẻ bình tĩnh hỏi:

- Giữa Vạn đại hiệp và Địch tiểu hầu có chuyện gì xích mích với nhau không ?
- Không.

Vạn Thành không nghĩ ngợi gì trả lời ngay:

- Không những không có xích mích gì, mà còn có rất nhiều cảm tình với nhau, Địch tiểu hầu còn tặng cho sư phụ tôi một con ngựa quý đáng giá cả vạn lượng.
- Vạn đại hiệp qua đời rồi, có phải Địch tiểu hầu bèn đem vị mỹ nhân đó đi ngay không ?
- Ngày hôm sau là đi.
- Trong Mẩu Đơn sơn trang của Hoa Tứ gia, còn có ai để ý đến vị mỹ nhân đó ?
- Đàn bà của Địch tiểu hầu ai mà dám đụng vào ?

Vạn Thành nói rất thản nhiên:

- Dù cho có người muốn đụng vào cũng đụng không được.

Dương Tranh vốn đã thấy không còn câu nào để hỏi Vạn Thành, nhưng Vạn Thành bỗng nói tiếp:

- Nếu ông nghĩ sư phụ tôi chết về tay người ta, ông đã lầm rồi.

Vạn Thành nói rất khẳng định:

- Lão nhân gia cả đời lòng dạ rộng rãi, lấy thành thực đối đãi người ta, trừ có chút xích mích với Thanh Long hội ra, nhất định không có kẻ thù nào cả.

Đồng tử của Dương Tranh bỗng thu nhỏ lại, hai nắm tay của y nắm lại càng chặt:

- Một chút xích mích ? Xích mích ra sao ?

- Thật ra cũng chẳng coi là xích mích gì cho lắm.

Vạn Thành nói:

- Tôi chỉ bất quá có nghe lão nhân gia ngẫu nhiên nói rằng, Thanh Long hội trước giờ muốn lão nhân gia vào hội, mà lão nhân gia không chịu.

Vạn Thành lại bổ sung:

- Nhưng Thanh Long hội trước giờ không hề ra mặt xung đột với lão nhân gia.

Dương Tranh đứng đó ngốc người ra cả nửa ngày, bỗng ôm quyền nói:

- Cám ơn ông, xin lỗi nhé, tái kiến.

Nhưng Vạn Thành đã kéo tay y lại:

- Ông nói vậy là có ý gì ?

Dương Tranh trả lời rất tuyệt:

- Cám ơn ông là vì ông nói cho tôi nghe bao nhiêu chuyện đó, xin lỗi ông là vì tôi thức ông dậy, tái kiến có nghĩa là tôi muốn đi đây.

- Ông không đi được !

Vạn Thành nghinh mặt lên nói:

- Nhất định không thể đi được.

- Tại sao ?

- Bởi vì ông thức tôi dậy, tôi ngủ không được nữa.

Vạn Thành nói:

- Bất kể ra sao, ông phải uống với tôi hai ly rồi mới được đi.

Dương Tranh thở ra:

- Hai hôm nay ngày nào tôi cũng ăn thịt khô bánh khô, ăn muốn rớt cả hàm răng ra, thật tình tôi cũng muốn ăn cơm nhà ông một bữa.

Y than thở rồi nói tiếp:

- Chỉ tiếc là có người nhất định không chịu.

- Ai không chịu ?

- Chính là cái người đang núp phía sau cây đằng kia.

- Ông sợ y ?

- Sợ chút xíu.

Dương Tranh nói:

- Không chừng không phải là chút xíu.

- Tại sao ông lại đi sợ y ?

Vạn Thành không phục:

- Y là người gì của ông ?

- Y không phải là gì của tôi.

Dương Tranh nói:

- Chỉ bất quá là nội nhân của tôi thế thôi.

Y còn đặc biệt giải thích:

- Nội nhân có nghĩa là bà vợ đấy.

Vạn Thành đứng ở đó nhìn y cả nửa ngày, bỗng ôm quyền một cái nói:

- Cám ơn ông, xin lỗi nhé, tái kiến.

- Ông nói vậy là có ý gì ?

Dương Tranh nhin không nổi phải hỏi.

- Cám ơn ông là vì ông chịu đem cái chuyện mất mặt ấy ra nói cho tôi nghe, xin lỗi ông là vì tôi thà bị mất ngủ còn hơn là uống rượu với một gã sợ vợ.

Vạn Thành nhin cười, cố ý nghinh mặt lên nói:

- Còn tái kiến có nghĩa là ông cứ việc đi thôi !

Dương Tranh cười lớn.

Mấy ngày hôm nay, chỉ có lần này là y cười thoải mái, cười tự trong lòng ra !

oo Đêm đã khuya, người trong Thính Nguyệt tiểu trúc còn chưa nghỉ ngơi, vì một vò Nữ Nhi Hồng đã bị bọn họ uống gần cạn sạch.

Kế hoạch đã hoàn thành, một trăm tám mươi vạn lạng bạc đã nằm yên ổn trong phòng kho của hầu phủ, Dương Tranh đã sắp bị chết dưới lưỡi kiếm của Lam đại tiên sinh.

Mọi người đều rất thoải mái.

Chỉ trừ Dịch Thanh Lân là ngoại lệ, trên đời này hình như chẳng còn chuyện gì làm cho y phải cảm thấy kích thích phấn khởi.

oo Mưa thu đã ngưng, trong rừng u ám và ẩm thấp, ban ngày còn không thấy mặt trời, ban đêm cũng không thấy ánh sao, dù cho người trong thôn xóm cũng không dám đi vào sâu trong rừng quá, bởi vì nếu mà lạc đường là hết còn cách nào ra được.

Dương Tranh không sợ bị lạc đường.

Từ nhỏ y đã thích chạy nhảy đùa giỡn trong rừng, đến năm tám chín tuổi, lại càng phải đến chỗ khu rừng này, mỗi ngày ở một hai tiếng đồng hồ, có lúc ban đêm cũng len lén trốn ra đây.

Không ai biết y ở trong rừng làm gì, y cũng không chịu cho ai theo mình, ngay cả Lữ Tổ Văn cũng không ngoại lệ.

Đây là lần đầu tiên y đem nàng lại.

Y đem nàng vào trong khu rừng rậm, quay qua bên trái, ngoặc qua bên phải, đi một hồi hơn cả nửa tiếng đồng hồ, đến bên cạnh một con suối nằm giấu trong chính giữa đám cây cối chằng chịt, đến một căn nhà gỗ vừa cũ kỹ đổ nát, vừa đơn giản xấu xí.

Lữ Tổ Văn tuy cũng là người sinh trưởng ở đây, nhưng trước giờ nàng chưa hề lại bao giờ.

Cửa lớn có một cái khóa rỉ sét lớn, trong căn nhà gỗ có một cái giường, một cái bàn, một cái ghế, một cái bát, một cái đèn và một cái lò bằng đất sét, mỗi thứ đều bám đầy bụi bặm, góc phòng mạng nhện giăng đầy, trước cửa rong rêu dày đặc xanh rì, hiển nhiên đã lâu lắm chưa có ai qua đây.

Trước đây người ở chỗ này chắc cũng sinh hoạt rất đơn giản, tịch mịch và gian khổ.

Lữ Tố Văn rót cuộc nhện không nổi hỏi Dương Tranh:

- Đây là đâu vậy anh ? Sao anh tìm ra được chỗ này ?
- Bởi vì lúc trước anh thường thường lại đây mỗi ngày.

Dương Tranh nói:

- Có lúc còn lại hai lần trong một ngày.
- Lại đây làm gì ?
- Lại thăm một người !
- Ai ?

Dương Tranh trầm ngâm một hồi thật lâu, gương mặt lộ một nét biểu tình vừa tôn kính vừa đau khổ, một hồi thật lâu nữa, y mới nói từng tiếng một:

- Anh lại đây thăm phụ thân của anh.

Dương Tranh dậm nhẹ vào miếng rêu trên cửa sổ:

- Năm đó lúc lão nhân gia sắp chết, mỗi ngày người thường lại khung cửa sổ này đợi anh lại thăm.

Lữ Tố Văn giật nảy mình lên.

Lúc Dương Tranh còn nhỏ, bà mẹ y ở vậy nuôi con, giặt đồ may vá cho người ta kiếm tiền nuôi con sống qua ngày.

Lữ Tố Văn trước giờ không biết Dương Tranh cũng có phụ thân. Nàng muốn hỏi Dương Tranh, phụ thân của y tại sao một mình cư trú giữa khu rừng này không gặp người ngoài.

Nhưng nàng không hỏi.

Trải qua bao nhiêu năm phong trần, nàng đã học được cái lối nghĩ giùm cho người khác, giữ giùm bí mật cho người khác, không đi tìm hiểu đời riêng của ai, không hỏi chuyện gì người khác không muốn trả lời.

Nhưng chính Dương Tranh tự ý nói ra:

- Phụ thân của anh tính khí rất thiên khích, kẻ thù đầy dẫy khắp thiên hạ, vì vậy lúc anh ra đời, người mới bảo mẹ anh đem anh lại thôn xóm này ẩn cư.

Dương Tranh buồn rầu nói:

- Anh lên tám tuổi, lão nhân gia bỗng bị nội thương rất nặng, rồi cũng trốn đến nơi này dưỡng thương, đến lúc đó, anh mới gặp được người.
- Lão nhân gia có trị khỏi nội thương không ?

Dương Tranh buồn bã lắc đầu:

- Nhưng người trốn đến nơi này, kẻ thù của người tìm khắp thiên hạ cũng tìm không ra, vì vậy anh đem em lại đây, bởi vì lúc anh đi rồi, nhất định cũng không có ai tìm ra được em.

Đôi môi của Lữ Tố Văn bỗng run rẩy lạnh ngắt, nhưng nàng còn ráng không chế lấy mình.

Nàng là một người đàn bà rất hiểu chuyện, nàng biết Dương Tranh làm vậy là có lý do, nếu không tại sao y lại nói y muốn đi ?

Y vốn thà chết cũng không muốn ly khai nàng kia mà.

Trời đã tối, dầu trong đèn đã cạn bao giờ, Lữ Tố Văn ở trong bóng tối lặng lẽ lau dọn căn phòng đầy bụi bặm.

Nhưng Dương Tranh thì đang mở một tấm gỗ trên sàn nhà ra, từ dưới tấm gỗ lấy ra một cái rương sắt cũ kỹ sét rỉ.

Trong rương có cây đèn.

Y đốt đèn lên, Lữ Tổ Văn bèn thấy một thứ binh khí trước giờ nàng chưa bao giờ thấy.

oo Một căn phòng cực kỳ rộng rãi, bốn bề trắng toát không có lấy chút bụi bặm, nền nhà được lát bằng gạch bông, bóng lộn như gương.

Trong phòng không có gì cả, chỉ có hai cái bồ đoàn.

Ứng Vô Vật xếp bằng ngồi trên một cái bồ đoàn, cây gậy trúc xanh có giấu thanh Linh Xà kiếm để ngang trên gối, phẳng phất như một nhà sư đang nhập định, vật ngã đều quên.

Địch Thanh Lân cũng ngồi xếp bằng trên một cái bồ đoàn khác, hai người ngồi đối diện nhau, không biết đã được bao lâu.

Bên ngoài song cửa, trời đã dần dần tối, Địch Thanh Lân bỗng hỏi Ứng Vô Vật:

- Có phải ông đã gặp qua Dương Hận ?
- Mười tám năm trước đã có gặp một lần.

Ứng Vô Vật nói:

- Lần đó chính mắt ta trông thấy y chỉ dùng có một chiêu đã móc bay cái đầu lâu của Minh Phi Tử trong Vũ Dương Thất tử, chỉ bất quá, y nghĩ là ta không thấy đường, nếu không chỉ sợ ta không còn sống đến bây giờ.
- Vũ công của ông ta lợi hại đến thế sao ?
- Vũ công của y cũng như con người của y vậy, thiên khích độc ác, chuyên đi theo đường cực đoan.

Ứng Vô Vật nói:

- Vũ khí của y cũng là thứ binh khí đi theo đường xéo, khác hẳn với lộ số của các môn các phái, trong giang hồ chưa có ai sử dụng thứ vũ khí đó.
- Ông ta sử dụng thứ binh khí gì ?
- Một cây câu, mà lại không phải câu.

Ứng Vô Vật nói:

- Bởi vì đây đáng lý ra là cây kiếm, không những vậy, cây kiếm đó phải thuộc về Lam Nhất Trần.
- Tại sao ?
- Lam Nhất Trần bình sinh thích nhất là kiếm, lúc đó y còn chưa được cây Lam Sơn Cổ kiếm bây giờ, nhưng vô ý kiếm được một khối kim loại tên là Thiết Thai Đông Phương Kim Thiết Chi Anh.

Lúc đó trong giang hồ, không mấy ai có tài bỏ được miếng kim loại ấy ra, đem luyện thành kiếm. Lam Nhất Trần tìm lâu năm, mới gặp được một vị kiếm sư đã quy ẩn lâu năm, lão ta vừa thấy đã biết khối sắt Thiết Thai này là vật phi phàm, không những vậy còn cam đoan là sẽ luyện nó được thành một thứ lợi khí sắc bén thổi lông tóc qua là đứt ngay.

Lão ta không nói ngoa tí nào, trong vòng bảy ngày, lão đã lấy chất sắc đen tinh anh trong khối kim loại ấy ra.

Nhưng luyện kiếm phải mất ít nhất là ba tháng.

Lam Nhất Trần không chờ được, y đã có ước hẹn với Ba Sơn kiếm khách luận kiếm trên đỉnh Hoa Sơn ở Hoài Nam.

Bấy giờ y đã tin nhiệm vụ kiếm sư này lắm, vì vậy y bèn giao khối kim loại cho lão rồi bỏ đi. Lúc đó y còn chưa biết vị kiếm sư này sẽ đi ở ẩn là vì lão mắc phải chứng bệnh điên khùng, lâu lâu bị phát tác một lần, nhất là lúc gặp phải chuyện gì khẩn trương lại càng dễ bị phát ra.

Luyện kiếm đến chỗ lưu hỏa thuần thanh, bảo kiếm đang sắp luyện thành, trong cái khoảnh khắc khắc khắc trương đó, thành công hay thất bại đều chỉ nằm trong một khoảnh khắc nhỏ bé.

Ứng Vô Vật nói đến đây, Địch Thanh Lâm đã biết cái vị kiếm sư đó lần này chắc đã luyện hư thanh kiếm rồi.

- Kỳ này y luyện khối kim loại tinh túy đó thành ra một thứ binh khí kỳ dị không có hình thù gì cả.

Ứng Vô Vật nói:

- Đã không giống đao, cũng không giống kiếm, cái lưỡi phía trước tuy cong cong như câu nhưng lại không phải là câu.

- Sau đó rồi sao ?

- Lam Nhất Trần nổi giận đùng đùng, bắt cái vị kiếm sư đó phải dùng cái thứ vũ khí hình dạng quái dị đó mà tự tận !

Ứng Vô Vật nói:

- Lam Nhất Trần vừa phẫn nộ vừa đau lòng, hàm hận bỏ đi, cây câu quái dị đó bèn lạc vào trong tay một gã thiếu niên bần khổ thường theo vị kiếm sư pha trà rót rượu, nào ngờ y lại nhờ vào cây câu quái dị này mà luyện thành một thân vũ công trước giờ chưa từng có, không những vậy còn dùng nó để giết mấy chục vị kiếm khách lừng danh thiên hạ.

- Cái gã thiếu niên bần khổ ấy là Dương Hận ?

- Đúng vậy.

Ứng Vô Vật hững hờ nói:

- Nếu Lam Nhất Trần biết có chuyện như vậy sẽ xảy ra, chỉ sợ y đã quăng cái gã thiếu niên và vị kiếm sư hết một lượt vào trong lò luyện kiếm rồi.

Đêm đã khuya, ba mươi sáu đũa đồng tử mặc áo trắng, tay cầm bảy mươi hai cây đèn cầy thắp trên đồ để nền bằng đồng, yên lặng bước vào, bày nền ra chung quanh bên cạnh bốn bức tường, xong rồi thông tay bước ra.

Địch Thanh Lâm bỗng đứng dậy, cung kính bái Ứng Vô Vật một cái, cung kính nói:

- Đệ tử Địch Thanh Lâm thử kiếm lần thứ mười một, cầu sư phụ chỉ giáo.

oo Đèn vừa được đốt lên, trong gương hiện ra một thứ binh khí hình thù quái dị, lấp lánh hàn quang, bức tới mi mắt của Lữ Tố Văn.

Nàng bắt giác rung mình lên một cái, nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Đây là thứ gì vậy ?

- Đây là một thứ vũ khí, phụ thân của anh lúc còn sống đã sử dụng thứ vũ khí này.

Dương Tranh mặt mày buồn bã nói:

- Đây cũng là di vật duy nhất phụ thân của anh để lại, nhưng lão nhân gia đã dặn đi dặn lại mấy lần, không phải gặp chuyện sống chết, không những không được đụng vào nó, mà ngay cả nói chuyện tới nó cũng không được nói ra.

- Em cũng đã gặp qua không biết bao nhiêu người trong giang hồ, em cũng thấy đủ các thức các dạng vũ khí.

Lữ Tố Văn nói:

- Nhưng em chưa từng thấy qua thứ vũ khí nào như vậy.

- Dĩ nhiên là em chưa thấy qua.

Dương Tranh nói:

- Nó vốn là thứ vũ khí độc nhất vô nhị chưa từng có trước giờ.
- Đây là kiếm hay là câu ?
- Đáng lý ra là kiếm, nhưng phụ thân anh đặt cho nó một cái tên đặc biệt riêng, tên là Ly Biệt câu.
- Nếu là câu, thì phải câu dính lại mới phải.

Lữ Tố Văn hỏi:

- Tại sao lại kêu là “ly biệt” ?
- Bởi vì cái câu này dính phải vào thứ gì, sẽ tạo thành sự ly biệt.

Dương Tranh nói:

- Nếu nó câu dính bàn tay của em, bàn tay của em sẽ phải rời khỏi cổ tay; nếu có câu dính chân của em, chân của em sẽ phải rời khỏi đùi.
- Nếu nó câu dính cổ họng của em, thì em sẽ phải rời bỏ thế giới này ?
- Đúng vậy.
- Tại sao anh phải dùng thứ vũ khí gì tàn bạo thế ?
- Bởi vì anh không muốn ly biệt.

Dương Tranh nhìn sâu vào mắt Lữ Tố Văn:

- Anh không muốn xa em.

Giọng nói của y tràn đầy tình cảm vừa âu yếm vừa hầu như đau đớn:

- Anh muốn dùng thứ vũ khí ly biệt câu này, chỉ bất quá vì anh muốn được tương tụ với em, ngàn đời cùng em ở một nơi, vĩnh viễn không còn bị xa cách nữa.

Lữ Tố Văn hiểu rõ những gì y đang nói, nàng cũng hiểu tình cảm của y đối với nàng, không những vậy còn hiểu rất rõ.

Nhưng cặp mắt nàng vẫn không khỏi ướt đẫm nước mắt, chảy ròng ròng xuống hai bên má.

May mà lúc đó cây đèn đã tắt đi, Dương Tranh không thấy được mặt nàng, cũng không thấy rõ nàng đang khóc.

Cây ly biệt câu lấp lánh hàn quang hình như cũng đã biến vào trong màn đêm.

... Nếu nó biến đi luôn thì hay biết mấy ?

Lữ Tố Văn hy vọng nó biến đi thật, vĩnh viễn sẽ biến mất, vĩnh viễn không còn ly biệt câu, vĩnh viễn không còn có ly biệt.

Vĩnh viễn không còn chém giết cừu hận, hai người vĩnh viễn sống bình an với nhau, dù là trong bóng tối, cũng là ngọt ngào vậy.

Không biết trải qua bao lâu, Dương Tranh mới nhẹ nhàng hỏi nàng:

- Sao em không nói gì cả ?
- Anh muốn em nói gì ?
- Em biết anh sẽ đi, em biết anh sẽ đem cây ly biệt câu này đi, anh làm vậy là để mãi mãi cùng em ở một nơi, nhưng lần ly biệt này cũng rất có thể sẽ không có ngày gặp lại.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì em cũng biết đối thủ của anh là người đáng sợ vô cùng.

Giọng nói của y nghe chừng rất xa xôi, thật xa xôi:

- Vì vậy em có thể nói với anh, em không thích ở một mình nơi đây, em có thể nói em muốn anh ở lại đây, nếu chẳng có ai tìm được đến nơi này, sao chúng mình không ở luôn đây với nhau vĩnh viễn một đời ?

Khu rừng thật yên tĩnh, ngay cả tiếng gió thổi qua cây cỏ cũng không nghe thấy đâu, gió không thổi tới nơi đây.

Trong nhà cũng thật yên tĩnh, không biết đã trải qua bao lâu, Lữ Tổ Văn mới thở nhẹ ra:

- Nếu em trẻ hơn bây giờ mười tuổi, em sẽ nhất định nói thế, nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế giữ anh lại đây, bắt anh phải bắt chấp mọi chuyện, ở lại cái chỗ quỷ quái này với em cả đời.

Nếu quả thật nàng làm vậy, Dương Tranh không chừng lại cảm thấy dễ chịu trong lòng.

Nhưng nàng lại quá trấn tĩnh, cái thứ trấn tĩnh làm người ta muốn vỡ tan trái tim ra, thậm chí còn muốn làm người ta phát điên lên.

Một người phải bỏ ra trị giá bao nhiêu thống khổ mới giữ được trấn tĩnh như vậy ?

Trái tim của Dương Tranh đang nhói buốt !

Nàng thà một mình cô đơn một mình ở cái nơi quỷ quái này, tuyệt vọng chờ y về lại đây, còn hơn là ép buộc y ở lại với nàng.

Bởi vì nàng biết y phải đi làm những chuyện y không làm không được, nếu nàng nhất định không cho y đi làm, y sẽ nhất định đau khổ cả một đời.

Thà nàng chịu nhẫn nhịn khổ đau một mình mình, cũng không muốn cản trở người đàn ông của nàng đi làm chuyện y phải làm.

... Một người đàn bà phải cần bao nhiêu dũng khí mới làm được chuyện như vậy ?

Đêm mát dịu như nước. Dương Tranh bỗng cảm thấy có một thân hình mềm mại đang chậm chậm dựa vào bên người mình, rồi ôm cứng lấy mình.

Họ chẳng nói thêm lời nào.

Bọn họ đã chìm đắm hoàn toàn vào cái sung sướng và thỏa mãn của hai bên, đây là lần đầu tiên họ thân mật với nhau, cũng rất có thể là lần cuối cùng.

Gió lạnh thổi vào cửa sổ, bên ngoài đã có gió nhẹ thổi vào.

Lữ Tổ Văn nằm một mình trên giường, trong người nàng còn có cảm giác của một đêm ngọt ngào cuồng nhiệt hôm qua, nhưng lòng nàng lại tràn đầy những đau thương và tuyệt vọng.

Dương Tranh đã rón rén bỏ đi mất.

Nàng biết y đang đi, nhưng nàng làm bộ như mình đang ngủ say, y cũng không làm kinh động nàng.

Bởi vì bọn họ không thể chịu đựng thêm được cái đau khổ phải nói lời ly biệt.

Trên bàn có một bao bố màu xanh, y để hết đồ ăn lại cho nàng, đủ cho nàng duy trì đến lúc y trở về.

Kỳ hạn chỉ còn có bảy ngày, trong bảy ngày y nhất định phải trở về.

Nếu sau bảy ngày y không về thì sao nhỉ ?

Nàng không dám nghĩ đến, nàng nhất định phải ráng tập trung tư tưởng, không ngớt nhấn nhủ với mình:

- Bọn mình đã được hưởng cái lạc thú của một lần tương tự, tại sao không thể nhẫn nhịn được cái đau khổ của chia ly ? Chưa biết cái đau đớn của biệt ly, làm sao biết được cái sung sướng của đoàn tụ ?

Câu.

Câu là thứ vũ khí, vũ khí giết người, giết để khỏi giết.

8. Trước Và Sau Bình Minh

Bình minh.

Trong rừng mát lạnh và đầy mùi thơm cây cỏ ẩm ướt, trong bùn còn lẫn lộn lá cây tàn rụng trong mùa thu vừa qua.

Nhưng năm tới, lá sẽ mọc ra, cây cỏ thụ lâu đời sẽ có lại sinh mệnh mới mẻ thêm lần nữa.

Nếu không có lá rơi, làm sao có lá mới khác mọc ra ?

Dương Tranh lấy một miếng vải rách bọc cây Ly Biệt câu lại, nắm chặt trong tay mình, rồi uốn ngược bước mạnh tới trước.

... Y nhất định phải trở về, trong bảy ngày, bất kể ra sao, y cũng phải trở về.

Nếu y không về được thì sao ?

Chuyện đó, ngay cả nghĩ y cũng không dám nghĩ tới, cũng không cách nào nghĩ được, bởi vì y đã cảm thấy một luồng sát khí đang xông lại người mình.

Sau đó y thấy Lam Đại tiên sinh.

Không biết từ lúc nào, Lam Nhất Trần bỗng xuất hiện trước mặt y, yên lặng đứng đó nhìn y, nhìn y bằng ánh mắt vô cùng kỳ quái.

Dương Tranh dĩ nhiên có chỗ bất ngờ, y hỏi Lam Nhất Trần:

- Sao ông cũng lại đây ?

- Ta theo người lại.

Lam Nhất Trần nói:

- Không ngờ người quả thật là con của Dương Hận.

Giọng nói của y đượm một vẻ rất kỳ lạ; cũng không biết là châm chọc, hay là đau khổ, hay là an ủi.

- Ta theo dõi người, ta vốn có ý muốn gặp lại y lần nữa.

Lam Nhất Trần than thở:

- Không ngờ y đã đi trước ta một bước.

Dương Tranh đứng yên lặng ngăn người ra đó.

Trong hoàn cảnh đó, thật tình y cũng không biết mình nên nói gì.

Lam Đại tiên sinh đã đưa ánh mắt tới bàn tay của y, lão nhìn dính vào thứ vũ khí đang được bọc trong tấm vải rách:

- Đây có phải là cây Ly Biệt câu của y để lại cho người không ?

- Vâng.

Dương Tranh không thể không thừa nhận, không những vậy, y còn không muốn phủ nhận, bởi vì trước giờ y vẫn lấy đó làm một điều vinh dự.

Bất kể người trong giang hồ đã nói gì về phụ thân y, điều đó không hề thay đổi được quan điểm của y đối với cha mình.

Y tin tưởng rằng phụ thân của mình không phải là một kẻ ty bỉ.

- Ta biết y nhất định sẽ giao cây Ly Biệt câu cho người.

Lam Nhất Trần nói:

- Tại sao người không chịu sử dụng nó ? Có phải người không muốn người khác nhận ra người là con của Dương Hận ?

- Ông làm rồi.

- Sao ?

- Tôi chưa bao giờ sử dụng nó, bởi vì tôi không muốn làm cho người ta bị ly biệt.

- Bây giờ tại sao người sử dụng nó ?

Dương Tranh từ chối trả lời.

Đây là chuyện riêng của y, y không cần phải nói cho ai biết.

Lam Nhất Trần bỗng cười lên một tiếng:

- Bất kể ra sao, hiện tại người đã chuẩn bị sử dụng nó, vậy người hãy thử vào ta trước xem sao.

Bắp thịt trên cánh tay của Dương Tranh thành linh co thắt lại:

- Thử vào ông ?

Y hỏi Lam Nhất Trần:

- Tại sao tôi muốn thử nó vào ông ?

Lam Nhất Trần lạnh lùng nói:

- Hiện tại ta cũng không dấu gì người làm gì, nếu không phải vì ta, Dương Hận đã không bị trọng thương, cũng không phải trốn tới nơi này hàm hận mà chết.

Cánh tay của Dương Tranh đã nổi gân xanh lên chằng chịt.

Bỗng nghe “soảng” một tiếng như long ngâm, thanh Lam Sơn cổ kiếm đã rút ra khỏi vỏ, kiếm khí lạnh lẽo lập tức trùm lên một góc rừng.

- Ta còn có một câu muốn nói cho người nghe, tốt nhất người nên nhớ kỹ trong lòng.

Giọng nói của Lam Nhất Trần cũng lạnh lẽo như lưỡi kiếm của lão:

- Dù cho người không muốn người ta bị ly biệt, người ta cũng muốn người bị ly biệt. Người đã dẫn thân vào chốn giang hồ, là không còn chuyện gì cho người được quyền chọn lựa.

oo Trời đã sáng. Bảy mươi hai cây nến đã tắt lịm.

Từ tối hôm qua, lúc Dịch Thanh Lân rút cây Linh Lung nhuyển kiếm giấu trong thất lưng của y ra tới giờ, những cây nến đã từng cây từng cây bị dập tắt, bị kiếm khí đè nén cho tắt lịm đi.

Bọn họ đã đánh nhau luôn một đêm.

Cao thủ tương tranh, thường thường chỉ một chiêu là đã quyết định, sống chết thắng bại thường thường được kết thúc trong một khoảnh khắc.

Nhưng bọn họ tranh nhau đây, không phải là thắng bại, lại càng không phải là sống chết. Bọn họ đang thử kiếm, thử kiếm của Dịch Thanh Lân.

Vì vậy Dịch Thanh Lân đang tấn công, không phải vào người Ưng Vô Vật, mà là vào bảy mươi hai cây nến trắng.

Y muốn chém đứt những cây nến trắng đó, từng cây từng cây, chém đứt tất cả.

Nhưng lưỡi kiếm của y vừa đến gần cây nến, đã bị kiếm quang của Ưng Vô Vật cản trở.

Ánh nến đã bị dập tắt hết cả, trong phòng chỉ còn một màu đen tối nghịt.

Bọn họ không hề ngừng lại, dù có ngẫu nhiên ngừng lại, thoáng chốc gió kiếm lại nổi lên.

Hiện tại vùng đông đã chiếu rọi lên từ đỉnh mái ngói, chiếu vào cửa sổ, kiếm quang của Dịch Thanh Lâm vờn quanh một vòng rồi bỗng ngừng hẳn lại.

Ứng Vô Vật thoái lùi mấy bước, chầm chậm ngồi xuống lại bồ đoàn, điều bộ của lão ta xem ra có vẻ mệt mỏi quá chừng.

Nhưng Dịch Thanh Lâm thần sắc vẫn như thường, y phục trắng tinh như tuyết, không nhiễm một tí bụi trần, gương mặt cũng không hề thấy một giọt mồ hôi.

Người này hình như tinh lực mãi mãi không bao giờ dùng cho hết được.

Ứng Vô Vật hình như đã bị mù lại, phảng phất đang nhìn y, mà cũng phảng phất không nhìn y, một hồi thật lâu mới hỏi:

- Lần này có phải người đã thành công rồi chăng ?

- Vâng.

Dịch Thanh Lâm không lộ vẻ gì đặc ý ngoài mặt, nhưng ánh mắt của y sáng rực.

... Sao lão ta biết y đã thành công ?

... Y công vào những cây nến trắng suốt cả đêm, nhưng bảy mươi hai cây nến trắng cây nào cũng còn nguyên vẹn, ngay cả một cây cũng không thấy bị chém đứt đi.

Ứng Vô Vật bỗng thở ra:

- Đây là lần thứ mười một người thử kiếm, không ngờ người đã thành công rồi.

Lão cũng không biết là đang mừng rỡ, hay là cảm thán:

- Người đưa ta xem thử.

- Vâng.

Y nói xong bèn bước lại cây nến gần nhất, lấy hai ngón tay nhẹ nhàng nhấc cây nến lên.

Y chỉ nhấc lên có một nửa cây.

Nửa đầu cây nến bị y giữ giữa hai ngón tay, đầu kia còn nằm yên trong đồ để nến.

Cây nến ấy đã bị đứt từ lâu, mặc dù xem ra vẫn không hề hấn gì, thật ra đã bị chém đứt, chém đứt dưới tim nến ba tấc, chỗ cắt bằng phẳng bóng láng như gương.

Cây nến trắng bị chém đứt nhưng không đổ xuống, bởi vì nhát kiếm quá nhanh.

Tất cả các cây nến, không có cây nào đổ xuống, nhưng cây nào cũng đều bị chém đứt, chém đứt dưới tim nến ba tấc, chỗ cắt bằng phẳng bóng láng như gương, làm như y đã lấy thước đo sẵn đâu vào đó hẳn hoi. Lúc đó trong phòng không có ánh sáng, dù có lấy thước đo cũng không chính xác như vậy.

Gương mặt của Ứng Vô Vật bỗng biến thành xám ngoét như cặp mắt của lão.

Dịch Thanh Lâm là đệ tử của lão, do một tay lão huấn luyện ra, hiện tại kiếm pháp của Dịch Thanh Lâm đã thành tựu, đáng lý ra lão ta phải cao hứng mới phải.

Nhưng trong lòng lão ta lại có cái cảm giác gì đó thật hoang mang, giống như một người đàn bà không muốn thừa nhận rằng mình đã quá tuổi hoa niên, bỗng phát hiện ra, con gái mình đã thành cô dâu nhà người ta vậy.

Một hồi thật lâu, Ứng Vô Vật mới chầm chậm nói:

- Hiện tại người không còn phải sợ Dương Tranh nữa. Dù y có thật là con của Dương Hận, dù Dương Hận có sống lại, người cũng chém chết được y.

- Chỉ tiếc là Dương Tranh không cần tôi ra tay cũng đã chết chắc rồi.

Dịch Thanh Lâm nói:

- Hiện tại e rằng y đã chết dưới tay Lam Đại tiên sinh.

Gương mặt của Ứng Vô Vật bỗng hiện ra một nét biểu tình không thể hình dung, cặp mắt của lão bỗng sáng rực hàn quang, lão bỗng hỏi Dịch Thanh Lân:

- Người có biết tại sao lần trước ta không giết Dương Tranh không ?

- Bởi vì ông không cần tự mình phải ra tay.

Dịch Thanh Lân nói:

- Ông biết Lam Nhất Trần nhất định sẽ không buông tha cho y.

- Người lầm rồi.

Ứng Vô Vật nói:

- Ta không giết y, bởi vì ta biết Lam Nhất Trần nhất định sẽ không để cho ta đụng vào y.

- Tại sao ?

- Bởi vì Lam Nhất Trần là người bạn duy nhất của Dương Hận.

Ứng Vô Vật nói:

- Dương Hận bình sinh giết người vô số, kẻ thù đầy cả thiên hạ, y chỉ có mỗi một mình Lam Nhất Trần là bạn.

Dịch Thanh Lân không nói gì thêm, y bỗng bước mạnh ra ngoài, đi qua một bên Ứng Vô Vật, y bỗng xoay ngược tay lại đâm một nhát kiếm, từ sau lưng Ứng Vô Vật ra tới trước ngực, chỗ trái tim.

oo Trong khu rừng già, tuy không thấy có mặt trời, giữa tàng cây vẫn còn có ánh sáng chiếu qua.

Dương Tranh chậm chậm mở từng chút từng chút miếng vải rách bọc bên ngoài cây Ly Biệt Câu, y mở rất chậm, rất cẩn thận, như một chú rết mở áo cho cô dâu đang thẹn thùng vậy.

Bởi vì y muốn dùng khoảng thời gian đó để làm lòng mình được trấn tĩnh.

Y đã thấy Lam Đại tiên sinh xuất thủ qua một lần, nhát kiếm đó quả thật không hổ danh hai chữ “Thần kiếm”.

Trước giờ y không hề nghĩ rằng mình sẽ đánh bại thanh thần kiếm đó, nhưng hiện giờ y nhất định phải thắng.

Bởi vì y không thể chết, nhất định không thể chết được.

Lúc miếng vải cuối cùng đã được mở ra, Dương Tranh lập tức xuất thủ, dùng một thứ thủ pháp quái dị phi thường, từ một phương vị không ai ngờ tới được, móc cây câu ra, rồi bỗng lại chuyển qua một phương vị hoàn toàn không đồng dạng khác.

Trong giang hồ, ít có ai thấy qua thủ pháp như vậy, những người đã từng thấy qua thủ pháp đó, đều đã ly biệt thế gian !

Nhưng thanh cổ kiếm của Lam Đại tiên sinh ổn định như một trái núi xanh.

Hình như lão ta đã biết thủ pháp của Dương Tranh sẽ biến hóa ra sao, lão cũng biết được thủ pháp ấy biến hóa nguy dị phức tạp không ai có thể tưởng tượng được, cũng nhất định không ai có thể chống đỡ được.

Vì vậy lão lấy tĩnh chế động, lấy định ứng với biến, lấy bất biến đối phó với vạn biến.

Nhưng lão đã quên đi mất một điều.

Dương Hận tung hoành giang hồ, không thềm để mắt vào ai, nhưng trước giờ lão ta chưa từng nghĩ đến chuyện liều mạng với người nào.

Lão ta chưa hề phải liều mạng.

Nhưng Dương Tranh thì khác.

Y đã phát hiện ra mình có “biến” cách mấy cũng không cách nào thắng nổi cái “bất biến” của Lam Đại tiên sinh.

... Có khi “bất biến” cũng là biến, so với “biến” còn biến tuyệt diệu hơn nữa là khác.

Dương Tranh bỗng nhiên cũng không biến luôn.

Cây câu của y bỗng dùng một thứ thủ pháp không quá dị, từ một phương vị ai ai cũng nghĩ ra được đánh tới.

Cây câu của y đánh ra, người của y cũng chồm lại.

Y đang liều mạng.

Dù cây câu của y không đánh trúng, nhưng y còn có một cái mạng đây, y cũng muốn liều luôn vào.

Y không muốn chết.

Nhưng đến lúc không liều mạng cũng sẽ chết thì y cũng chỉ đành liều.

Cái thủ pháp đó chẳng thể xem là thủ pháp gì cao minh, trong các thứ biến hóa ảo diệu kỳ dị của cây ly biệt câu, không hề có chiêu này trong đó.

Bởi vì không có chiêu này, vì vậy mà làm cho người ta không thể ngờ tới, nhất là Lam Nhất Trần lại càng không ngờ tới.

Lão đã quá quen với những biến hóa của cây Ly Biệt Câu, mỗi chiêu mỗi thức lão đã quá quen thuộc.

Trong hoàn cảnh nào đó, biết rõ một chuyện không chừng không bằng chẳng biết gì cả.

... Người ta cũng vậy, bởi vậy, những người bán đứng mình thường thường là những người bạn rất quen thuộc, bởi vì mình không bao giờ ngờ tới y sẽ bán đứng mình, không ngờ y sẽ làm được như vậy.

Hiện tại cũng chính là hoàn cảnh đó.

Tuy chiêu thức của Dương Tranh dũng mãnh thật, nhưng bên trong có chỗ sơ hở, nếu Lam Nhất Trần lập tức xuất thủ, kiếm của lão nhanh hơn Dương Tranh nhiều, rất có thể đã đâm chết Dương Tranh.

Nhưng Lam Đại tiên sinh người đã trải qua trăm trận, lần này lão lại có vẻ tán loạn, đã không ra tay phản kích, còn lấy thân pháp Can Địa Bạt Hốt ra cắt bỗng thân hình lên trên không.

Đây là thứ khinh công khó luyện vô cùng, thân pháp chỉ nhờ vào một hơi thở.

Lão vốn không chuẩn bị nhảy lên, vì vậy hơi thở ấy hít vào không khỏi có chậm đi một chút. Tuy chỉ có chậm đi một khoảng khắc nhỏ bé, khoảng khắc ấy cũng là một cái chớp nhoáng chết người.

Lão có thể cảm thấy cái hơi hướm lạnh lẽo như băng của cây câu dính vào đùi mình.

Lão biết cái đùi của mình từ đây đã sắp phải ly biệt với thân hình của mình, vĩnh viễn phải ly biệt.

Máu tươi bắn ra tung tóe, che hết cả mặt mũi của Dương Tranh.

Đợi đến khi y trờng mắt được ra để nhìn, Lam Nhất Trần đã nằm sóng soài bên cạnh một gốc cây, gương mặt trắng bệch, không còn một chút máu, một cái chân đã bị chặt đứt ngang từ đầu gối.

Một tay kiếm khách tung hoành trong giang hồ cả một thời, bây giờ lại kết cuộc như thế sao.

Trong lòng Dương Tranh bỗng nổi lên một cảm giác thật thương tiếc, nhưng y còn chưa quên những lời bi phần của phụ thân y lúc lâm tử. Y xông lại trước mặt Lam Nhất Trần hỏi:

- Phụ thân tôi có thù hận gì với ông ? Tại sao ông lại đánh người đến trọng thương như vậy ?

Lam Nhất Trần nhìn y, ánh mắt đã lạc thần, gương mặt trắng bệch của lão bỗng lộ một nụ cười thê lương:

- Đây là chuyện mười năm trước đây.

Giọng của lão thật yếu ớt.

- Năm ấy vào ngày trùng dương, ta bị năm người còn lại trong bọn Vũ Đương thất tử truy sát, chạy đến đỉnh Chung Nam nơi Vong Ưu Nham.

Nham cốc cao ngàn trượng, ngó xuống vực thẳm phía dưới, không còn đường nào trốn thoát, Lam Nhất Trần chắc chắn sắp chết không còn nghi ngờ gì nữa.

- Nào ngờ phụ thân của người rượt tới, sóng vai cùng ta đánh với kẻ địch, đánh chết mất bốn người, cuối cùng lại bị một người trong bọn là Vô Căn tử đánh cho một cú nội gia Kim Ty Miên Chưởng.

Lam Nhất Trần rầu rầu nói:

- Nếu không phải y đã cứu ta, chắc chắn y sẽ không bị trọng thương như vậy.

Thật ra y không thiếu ta món nợ gì, lúc ta đưa cây câu cho y, chỉ bất quá vì ta cảm thấy nó là thứ đồ vứt đi, không ngờ phụ thân của người đem nó luyện thành một thứ lợi khí thiên hạ vô song như vậy.

Dương Tranh mặt mày thảm thê, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống đầm ướt cả áo quần.

- Người bị trọng thương là vì muốn cứu ông ?

- Đúng vậy.

Lam Nhất Trần nói:

- Sư phụ của y là một vị kiếm sư, y luyện hỏng đi một khối kim loại quý báu của ta nên xấu hổ phải tự tận, không phải ta bức bách y. Từ lúc ta chôn sư phụ y, rồi đưa cho y cây câu bị hư hoại đó, y cứ nghĩ là mình thiếu ta một món nợ. Y biết Vũ Đương thất tử có cừu oán với ta, vì vậy y giết đi mất hai người trong bọn là Minh Hữu và Minh Phi.

Lam Nhất Trần than dài:

- Tuy tính tình y quái dị, nhưng y là một hảo hán ân oán phân minh.

Trái tim của Dương Tranh hình như đã bị xé ra từng mảnh.

Phụ thân của y là một hảo hán ân oán phân minh, nhưng y lại đem người bạn vong niên còn là ân nhân của phụ thân mình đem đánh cho thành tàn phế.

Làm sao y có mặt mũi nào nhìn phụ thân y dưới suối vàng ?

Nhưng Lam Đại tiên sinh chẳng thấy có vẻ gì oán hận y, ngược lại lão còn ôn tồn nói với y:

- Ta biết người đang nghĩ gì trong lòng, nhưng người đừng vì chuyện đánh ta trọng thương mà khó chịu, cái mạng của ta vốn là do người cứu lấy thôi.

Lão nói:

- Hôm đó nếu không có người, ta đã chết dưới lưỡi kiếm của Ứng Vô Vật rồi.

Lão cười khổ nói:

- Bởi vì nhân lực của ta đã không xong, ta khoe khoang thần nhãn gì đó lung tung, chính là muốn che giấu cái điểm đó, đêm đó không có sao không có trăng, ta chẳng thấy Ứng Vô Vật xuất thủ ra sao, y vừa rút kiếm ra, ta đã biết chết chắc chắn. Chính như mười năm trước bị Vũ Đương thất tử rượt tới Vong Ưu Nham vậy.

Giọng của lão càng suy nhược, lão chấp choạng lấy trong người ra một bình thuốc màu đen tuyền, bỏ vào miệng nhai một hồi, đem một nửa thoa vào chỗ đầu gối bị chặt đứt, xé mảnh áo băng bó cẩn thận, còn nửa kia nuốt vào trong bụng, sau đó mới nói tiếp:

- Vì vậy hiện tại ta đã thiếu cha con người hai mạng người, chỉ có một cái chân thì ăn nhằm gì ?

Lam Đại tiên sinh nói:

- Huống gì người chặt đi một cái chân của ta, cũng là giúp ta được một chuyện.

Lão còn cười cười lên một tiếng:

- Từ cái trận ở Vong Ưu Nham đến bây giờ, ta đã muốn thoát ra khỏi giang hồ, nhưng người khác không muốn vậy. Bởi vì ta là Lam Nhất Trần, Thần Nhân Thần Kiếm lừng danh thiên hạ, mỗi năm không biết có bao nhiêu người muốn giết ta để thành danh, bức bách ta phải xuất thủ, Ưng Vô Vật chỉ bất quá là một trong những người đó thể thôi.

Người ở trong giang hồ, nhất là hạng người như lão, hình như vĩnh viễn làm như là một con ngựa bị người ta quất roi vào mông, không những không thoái lui được, ngay cả ngừng cũng ngừng lại không được.

- Nhưng hiện tại ta đã có thể nghỉ ngơi được rồi.

Lam Đại tiên sinh mỉm cười nói:

- Một kiếm khách chỉ còn có mỗi một chân, người khác đã chẳng thèm để mắt vào y, dù có thắng được, cũng chẳng vinh hạnh gì, vì vậy không chừng ta còn có thể nhờ vậy mà sống thêm được vài năm, sống qua được vài năm thái bình.

Lão nói đây là sự thực.

Nhưng Dương Tranh không hề nghe lão nói vậy mà cảm thấy dễ chịu chút nào.

- Tôi sẽ trả lại ông một cái chân.

Dương Tranh bỗng nói:

- Đợi tôi làm chuyện của tôi xong rồi, tôi nhất định sẽ trả lại ông.

- Người muốn đi làm chuyện gì ?

Lam Nhất Trần hỏi:

- Có phải là đi tìm Địch Thanh Lân và Vương Chấn Phi không ?

- Sao ông biết được ?

- Chuyện của người ta biết rất rõ ràng.

Lam Đại tiên sinh nói:

- Ta cũng biết Vương Chấn Phi là người của Thanh Long hội, bởi vì ta chính mắt trông thấy y đi thu xác hai gã thuộc hạ của Thanh Long hội, ta lại cố ý đi tìm y để thám thính tin tức của người, y quả nhiên nghĩ lầm ta sẽ đi tìm người để giết.

Lão cười cười rồi nói tiếp:

- Bởi vì người trong giang hồ đều nghĩ rằng vị kiếm sư đó bị ta bức tử, trừ Ưng Vô Vật ra, không còn ai biết được ta và Dương Hận có giao tình với nhau.

Dương Tranh trầm ngâm.

Lam Đại tiên sinh lại nói:

- Ta cũng biết người có đi tìm Khoái Dao Vạn Thành. Từ những chuyện y nói cho người biết mà suy đoán, nhất định người đã nghĩ là Vạn Quân Vũ đã bị Địch Thanh Lân đâm chết, chỉ vì y không chịu gia nhập vào Thanh Long hội. “Thuận ngã giả sinh, nghịch ngã giả tử” (theo ta thì sống, nghịch ta thì chết), Thanh Long hội muốn giết Vạn Quân Vũ, chỉ có Địch Thanh Lân mới có thể làm được mà không để lại hậu hoạn. Do đó có thể thấy, Địch Thanh Lân với Thanh Long hội có liên hệ với nhau.

Lối suy nghĩ và phán đoán của lão hoàn toàn giống như Dương Tranh, chỉ bất quá lão còn chưa biết một điểm trọng yếu trong đó.

Dương Tranh vốn tìm không ra lý do tại sao Địch Thanh Lân lại đi giết Tư Tư làm gì.

Nhưng bây giờ y đã nghĩ ra thông suốt.

Lúc đó Tư Tư chắc chắn là người đang ở bên cạnh của Địch Thanh Lân, chuyện của Địch Thanh Lân chỉ có một mình cô là biết nhiều nhất.

Lúc Vạn Quân Vũ chết, Địch Thanh Lâm nhất định không ở bên mình cô.

Cô là một thiếu nữ cực kỳ thông minh, hẳn hẳn đã nghĩ ra được dễ dàng cái chết của Vạn Quân Vũ và Địch Thanh Lâm chắc chắn là có liên hệ.

Cô muốn đeo dính bên người Địch Thanh Lâm, rất có thể cô sẽ dùng cơ hội này để ép y. Muốn giữ một người đàn ông, có những người đàn bà không tiếc làm bất cứ chuyện gì.

Chỉ tiếc là cô nhìn lầm con người của Địch Thanh Lâm.

Vì vậy mà từ đó cô phải biến đi mất.

Những điều đó chỉ là suy tưởng của Dương Tranh thế thôi, y không chính mắt mình trông thấy, cũng không có chứng cứ gì.

Nhưng trừ như vậy ra, thật tình y không nghĩ ra được lý do gì Địch Thanh Lâm muốn giết Tư Tư.

Nếu y chỉ bất quá không muốn bị cô đeo dính vào mình, y sẽ có ít nhất là trăm cách để đẩy cô ra chỗ khác, cần gì phải giết cô đi ?

Lam Đại tiên sinh chỉ biết Dương Tranh muốn giành lại những đồ bảo tiêu đã bị cướp mất, lão không hề biết y còn muốn tra xét chuyện Tư Tư bị mất tích.

Vì vậy lão chỉ bất quá tra giùm cho Dương Tranh những chuyện liên quan đến Vương Chấn Phi và bí mật về Thanh Long hội.

Chính lão cũng không ngờ lão tra ra cái điểm đó lại là chỗ quan trọng nhất, không những vậy nó còn là một đường dây.

... Cái chết của Vạn Quân Vũ, cái chết của Tư Tư, cái chết của Liên Cô, tình cảnh nguy hiểm của Như Ngọc, Tiểu Diệp Tử muốn giết nàng, bảo tiêu bị cướp, bạc bị tráo, gã thích khách của Thanh Long hội, người thu xác thích khách, chỗ dấu bạc. Bao nhiêu chuyện đó vốn không có điểm gì liên hệ với nhau, nhưng hiện tại đều đã được đường dây nối liền thành một chuỗi.

Sức thuốc trong bình màu đen tuyền đã bắt đầu có công hiệu.

Một kẻ giang hồ thường vào sống ra chết, bên người thường thường mang theo linh dược cứu mạng, có thứ trả giá cao, có thứ bần tiện, có thứ chính mình điều chế lấy, bất kể là làm cách gì có được, đều nhất định là hữu hiệu.

Gương mặt của Lam Đại tiên sinh đã có vẻ đỡ ra nhiều lắm.

- Lúc này ta có ý khích cho ngươi tức giận lên, bức bách ngươi xuất thủ, chính là vì muốn thử xem ngươi đã được bao nhiêu chân truyền của phụ thân ngươi.

Lão nói:

- Oai lực của Ly Biệt câu, phải cần được phát huy trong lúc phẫn nộ, tức tối tràn đầy trong ngực thì mới có hiệu lực.

Chân của lão do đó mà phải ly biệt, nhưng lão không hề hối tiếc.

Khắp thiên hạ này không có mấy người có thể chỉ trong một chiêu đã cất bay được cái chân của Lam Đại tiên sinh.

- Lấy tình huống của ngươi hiện giờ mà nói, Vương Chấn Phi không đáng sợ.

Lam Nhất Trần nói:

- Chân chính đáng sợ nhất chỉ có Ung Vô Vật và Địch Thanh Lâm.

- Giữa Ung Vô Vật và Địch Thanh Lâm cũng có liên hệ gì sao ?

- Không những có liên hệ, mà còn liên hệ rất mật thiết.

Lam Nhất Trần nói:

- Trong giang hồ thậm chí còn có rất nhiều người đang đồn rằng Ưng Vô Vật là bạn thân của mẹ Địch Thanh Lân lúc bà ta chưa lấy chồng.

- Lời đồn đãi không thể tin được.

Dương Tranh nói:

- Tôi không tin.

Ánh mắt của Lam Đại tiên sinh lộ vẻ tán thưởng, lão đã phát hiện ra con trai của người bạn quá cố của mình cũng là một tay hảo hán, không dò xét đời tư người khác, không dèm pha, cũng không dễ dàng tin lời đồn nhảm.

- Nhưng bất kể ra sao, Địch Thanh Lân nhất định đã được chân truyền kiếm pháp của Ưng Vô Vật.

Lam Nhất Trần nói:

- Hiện tại không chừng ngay cả Ưng Vô Vật cũng không phải là đối thủ của y.

- Tôi sẽ để ý cẩn thận.

Lam Đại tiên sinh trầm ngâm một hồi, ánh mắt của lão bỗng sáng rực lên, lão trầm giọng nói:

- Nếu kiếm pháp của Địch Thanh Lân mà thắng được Ưng Vô Vật, người sẽ có cơ hội rồi đó !

- Tại sao ?

- Bởi vì trong đời của một vị thế tập nhất đẳng hầu, nhất định sẽ không để cho mình bị có tí ô danh gì phía sau lưng.

Lam Đại tiên sinh nói:

- Nếu Ưng Vô Vật không còn là đối thủ của y, lão ta còn hữu dụng gì được nữa cho y ?

Dương Tranh nắm chặt hai nắm tay:

- Địch Thanh Lân có thể làm được chuyện như vậy sao ?

- Y làm được.

Lam Nhất Trần nói:

- Thân thế và tính tình của người khác hẳn với y, vì vậy người sẽ vĩnh viễn không bao giờ hiểu được lối suy nghĩ và cách làm của y.

Lão bỗng thở ra một tiếng:

- Muốn làm hạng người như Địch Thanh Lân cũng không phải là chuyện dễ dàng, y cũng có cái khổ của y.

... Còn ai không bị thống khổ ?

... Chỉ cần là con người, là sẽ có thống khổ, chỉ xem mình có dũng khí để khắc phục được nó hay không thể thôi, nếu mình có được dũng khí, nó sẽ biến thành một thứ lực lượng to lớn, còn không suốt đời mình chỉ là một thứ nô lệ bị nó chà đạp dưới chân.

Lam Đại tiên sinh chậm chậm di động thân hình, cho người mình ngồi thẳng dậy thoải mái được một chút:

- Hiện tại người có thể đi được rồi đấy, để ta nghỉ ngơi ở đây thôi.

Lão nhắm mắt lại:

- Bất kể người còn có gì để nói hay không, đợi người về lại đây rồi nói cũng không muộn.

- Ông còn sống để đợi tôi về đây ?

Lam Đại tiên sinh cười cười:

- Tính đến bây giờ, cơ hội còn sống sót của ta xem ra lớn hơn của người.

Dương Tranh hít vào một hơi thật dài, quay người lại, bước mạnh dạn ra khỏi khu rừng âm u.

Ngoài bia rừng, mặt trời chiếu xuống rặng ngời khắp nơi.

Ánh mặt trời sáng lạn huy hoàng như vậy, sinh mệnh rực rỡ muôn màu như vậy, y tin tưởng Lam Đại tiên sinh nhất định sẽ lo liệu được thân mình, nhất định sẽ tiếp tục sống.

Nhưng còn y, đối với sự sống chết của mình, y lại không có lấy chút chắc chắn gì trong tay.

9. Ý Trời Như Đao

Mặt trời đang lên, chiếu vào con đường nhỏ gập ghềnh khó đi, cũng chiếu vào dãy trường lang hoa lệ rộng rãi trong hậu phủ.

Chỉ có ánh mặt trời mới thật là công bình, dù mình có là kẻ đã chết tới nơi, nó cũng sẽ chiếu vào người mình y như vậy, cho mình cái cảm giác ấm áp sáng sủa.

Lúc Dương Tranh đang đi dưới ánh mặt trời, Địch Thanh Lân cũng đi dưới ánh mặt trời. Tuy y đã qua hết một đêm kịch chiến không ngủ, y vẫn cảm thấy tinh thần rất phấn chấn, mặt mày tươi rói, còn có thể đi làm biết bao nhiêu chuyện.

Tinh lực của y hình như không bao giờ dùng được cho hết, nhất là lúc y cảm thấy rất thỏa mãn với chính mình.

Y đối với nhát kiếm xoay ngược lại lúc nãy rất là thỏa ý. Nhát kiếm ấy, tốc độ ấy, lực lượng, thời cơ, đều hợp thích vô cùng, thậm chí có thể nói đã đạt đến chỗ đăng phong của kiếm thuật.

Làm được đến chỗ không còn nhờ vào may mắn, y đã bỏ ra một phí tổn tương đương.

Hiện tại y quyết định mình nên đi hưởng thụ chút đỉnh, y xứng đáng được hưởng thụ lắm đấy chứ.

Bởi vì y đã thắng.

Thắng lợi vĩnh viễn thuộc về phần của y.

Tiểu Thanh cũng thuộc về y.

Lúc Hoa Tứ gia lại, y cũng đem cô lại, hiện tại nhất định cô đang khát vọng chờ đón y.

Nghĩ đến cô con gái có cái eo uốn éo như con rắn và gương mặt đầy khao khát, Địch Thanh Lân bỗng cảm thấy có một luồng khí nóng đang chạy từ dưới bụng lên.

Đấy mới là chân chính hưởng thụ.

Đối với Địch Thanh Lân, trừ sống và chết ra, trên đời này không có chuyện gì chân thật bằng chuyện hưởng thụ.

Giết người không những không làm y yếu đuối mệt mỏi đi, trái lại còn làm cho y phấn khởi sung túc, mỗi lần giết người xong, y đều cảm thấy như vậy.

... Đàn bà tại sao lại dính chung với cái chết như vậy ? Trước giờ y cứ cảm thấy đàn bà và cái chết làm như có gì liên hệ rất bí mật với nhau.

Tận cùng của trường lang, y đẩy một cánh cửa rồi bước vào, Tiểu Thanh trần truồng như nhộng ngã vào lòng y.

Sau vài trận nóng bỏng dồn dập, cô đã hoàn toàn kiệt quệ. Cô chinh phục được đàn ông, không chừng chỉ vì mỗi lần như vậy, cô đều để cho đàn ông cảm thấy mình đã bị chinh phục hoàn toàn.

Nhưng đợi đến lúc Địch Thanh Lân tắm rửa xong xuôi bước ra, cô đã trở lại nguyên vẻ kiêu diễm, không những vậy, cô đã rót cho y một ly rượu, quỳ trước mặt y, đưa hai tay nâng ly rượu lên đến bên miệng y.

Không ai yêu cầu cô phải làm vậy, đó là cô cam tâm tình nguyện, cô thích phục vụ đàn ông, thích được đàn ông hành hạ khinh khi.

Hạng người đàn bà đó không nhiều, hạng người đàn bà đó mới chân chính làm đàn ông mê say khoái lạc.

Địch Thanh Lâm đang than thở trong bụng, y tiếp lấy ly rượu, uống cạn một hơi, đang tính ôm cô vào lòng nữa.

Lần này Tiểu Thanh lại tuột ra khỏi lòng y như một con rắn, đứng ở xa xa, lấy ánh mắt thật kỳ dị nhìn y. Gương mặt trắng trẻo của Địch Thanh Lâm bỗng nhăn nhó lại, mồ hôi lạnh đang chảy đầm đề trên mặt.

- Trong rượu có độc.

Giọng của y đã biến ra ú ớ.

- Có phải người đã hạ độc vào trong rượu ?

Nét sợ hãi trên gương mặt của Tiểu Thanh lập tức biến đi đâu mất, cô lại nở một nụ cười mê hồn:

- Anh là người đàn ông thật tuyệt, thật em không nỡ nào để anh chết, chỉ tiếc là anh biết chuyện nhiều quá.

Tiểu Thanh cười quyến rũ nói:

- Anh còn sống, đối với bọn em chỉ có chuyện xấu, không có chuyện tốt.

- Các người ?

Địch Thanh Lâm hỏi:

- Người cũng là người trong Thanh Long hội sao ?

Tiểu Thanh cười càng thêm ngọt ngào:

- Sao em lại không phải được ?

Địch Thanh Lâm gắng gượng giữ cho mình không ngã.

- Tiền bạc của các người còn đang ở trong ngân khố của ta, ta chết đi, các người làm sao đem được đi ?

- Tiền bạc vốn ở tại nơi đây, bởi vì anh vốn là người chủ mưu vụ cướp tiêu, em vì phải tra xét vụ án này mà không tiếc thân với anh, do đó mới phá được vụ án này.

Vì tự vệ, em phải giết anh.

Tiểu Thanh nói:

- Vương tử phạm pháp, đều đồng tội như thứ dân, tuy anh là một vị hầu gia, nhưng cũng biết làm sao hơn.

- Nhưng tiền bạc các người phải giao lại cho quan phủ, các người không lấy được rồi sao.

- Chúng em thật tình cũng không muốn đi lấy một trăm tám chục vạn lượng bạc đó, bởi vì chúng nó nóng bỏng quá.

Tiểu Thanh nói:

- Chúng em chỉ lấy ba phần là đã thỏa mãn lắm rồi.

- Ba phần ?

- Không lẽ anh còn chưa biết quan phủ đã đề bằng bố cáo, bất kỳ ai tìm lại được bảo tiêu bị mất cướp, đều được thưởng ba phần.

Tiểu Thanh nói:

- Ba phần là năm mươi bốn vạn lượng, bao nhiêu đó cũng nhiều lắm rồi, bọn họ vui lòng giao cho, chúng em nhận lấy thoải mái, mọi người không ai phiền khổ gì, không phải là tất cả đều sung sướng sao ? Dù trong đó có gì đáng nghi ngờ cũng chẳng còn ai công đâu đi truy cứu nữa.

- Còn Dương Tranh ?

- Cái tên tiểu tử đó bất quá chỉ bị chúng em dùng làm támmộc, chúng em nhất định phải làm cho anh nghĩ là chúng em muốn dùng y để giá họa. Nhưng anh mới là người chúng em đặt mũi dùi vào.

Địch Thanh Lân hình như còn muốn nói thêm gì đó, nhưng ngay cả một chữ cũng thốt không ra lời, cổ họng của y hình như đang bị đôi bàn tay vô hình bóp chặt lấy.

Tiểu Thanh nhìn y, hình như lộ vẻ đồng tình:

- Thật ra anh cũng không nên trách chúng em làm vậy với anh.

Cô nói:

- Không những anh biết nhiều quá, anh còn là tiểu hầu gia. Một vị thế tập nhất đẳng hầu gia trong nhà ít nhiều cũng có thứ bảo vật truyền đời, không chừng không chỉ có một trăm tám chục vạn lượng thôi. Anh chết rồi, không chừng bao nhiêu đó đều thành của chúng em hết.

Cô cười ngặt nghẽo nói tiếp:

- Anh lấy lương tâm ra mà nói, chúng em làm chuyện này có hay tuyệt không ?

Địch Thanh Lân nhìn cô, gương mặt trắng trẻo cao ngạo đó bỗng biến thành không còn một nét biểu tình gì, nhưng khóe miệng của y bỗng nhếch lên một nụ cười tàn bạo:

- Còn có một chuyện ngươi phải nên hỏi ta.

Y nói.

- Chuyện gì ?

- Ngươi phải nên hỏi ta, uống xong ly rượu lũng ruột tất cổ họng điều chế đặc biệt cho ta đây, đáng lý ra ta đã chết từ hồi nào, tại sao đến bây giờ còn chưa chịu chết ?

Da thịt trên gương mặt của Tiểu Thanh bỗng cứng đờ ra, nụ cười ngọt ngào quyến rũ đã biến ra nhăn nhoe thật là dễ sợ.

Chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ bé ấy, cô thiếu nữ mỹ miều non nớt kia hình như đã già đi mất mấy chục tuổi, hình như già đi đến mức muốn chết được rồi.

- Không lẽ ngươi đã biết từ lâu ?

Cô hỏi Địch Thanh Lân.

- Đại khái là sớm hơn người ta tưởng tượng chút xíu.

- Tại sao ngươi không giết ta ?

- Tại vì ngươi còn dùng được.

Giọng nói của Địch Thanh Lân bình tĩnh mà tàn bạo:

- Bởi vì lúc đó ta còn có chỗ dùng được ngươi.

Gương mặt kiều diễm mỹ lệ của Tiểu Thanh bỗng có mấy sợi gân xanh nổi lên, một người đàn bà dễ thương đẹp đẽ như tiên vậy bỗng biến thành như ác quỷ thật dễ sợ, cô ta bỗng rút trong người ra một cây kim dài chừng bảy tám tấc, chồm lại đâm vào tim của Địch Thanh Lân.

- Ngươi không phải là con người, thật không phải là con người !

Cô gào lên:

- Ngươi là một đứa súc sinh !

Địch Thanh Lân lạnh lùng nhìn cô đang chồm lại, y chẳng thèm động đậy tí nào, chỉ lạnh lùng nói với cô:

- Một người đàn bà nếu không phân biệt được rõ ràng ai là người ai là thú, người đàn bà đó đã hết dùng được rồi.

oo Triệu Chính sống trong một gian nhà bốn phòng phía sau vệ môn của tỉnh phủ, căn nhà này do quan phủ xây cho y lúc y được thăng chức lên làm tổng bộ đầu, cái chức vị này tuy không cao nhưng rất có quyền lực, y làm như vậy đã được mấy chục năm, y đã sống trong căn nhà này từ lúc nó còn mới nguyên cho đến bây giờ, cây cột trước nhà đã sắp bị mọt ăn thành trống lỗng.

Nhưng y vẫn còn sống trong đó rất thoải mái.

Bởi vì y đã sắp gần đến tuổi về hưu rồi, về hưu rồi chẳng còn phải ở trong cái nhà cũ rích này làm gì nữa.

Y đã dùng đủ thứ các tên họ đi các nơi khác mua mấy tòa nhà khí phái đường bệ, ruộng nương nhà cửa quanh vùng phụ cận cũng là của y, bao nhiêu đó cũng đủ cho y ăn xài cả nửa đời còn lại.

Triệu Chính hồi còn trẻ cũng có lấy vợ, nhưng chừng được nửa năm, bà vợ vì ăn trộm đi của y ba lượng bạc để mua đồ phấn son bị y thôi, về nhà cha mẹ không lâu, bèn treo cổ lên rường nhà tự tử.

Từ đó về sau, y chẳng lấy thêm bà vợ nào, cũng chẳng có nhà nào dám gả con gái cho y.

Nhưng y chẳng phiền hà gì cả.

Bên cạnh y lúc nào cũng có mấy cô trẻ tuổi mảy thanh mắt sáng phục thị y, rót trà pha nước trái giường đắp chăn đấm lưng bóp chân cho y.

Hôm nay trời cũng tốt, y đặc biệt gọi lão đẩy xe mài dao khắp khiêng đi qua trước cửa, kêu lão vào nhà, y giữ trong người một cây phác dao, cây dao chẻ củi và ba con dao trong phòng bếp cũng đều phải cần mài lại.

Lão già thọt chân họ Lăng, cả ngày đẩy chiếc xe đi quanh vùng mài dao cho thiên hạ, lão mài rất cẩn thận, con dao dù có sét rỉ cụt nhून tới đâu, vào tay lão là lập tức biến dạng ngay.

Triệu Chính sai người đem cái ghế đằng la lại, pha một bình trà đậm, ngồi ngoài sân dưới đám hoa nhìn lão mài dao.

Trong sân không có ai, vì vậy cửa lớn không đóng lại, vì vậy Dương Tranh không cần phải gõ cửa chỉ đi thẳng một mạch vào trong nhà.

Triệu Chính hiển nhiên cảm thấy rất bất ngờ, nhưng y vẫn gắng gượng đứng dậy, cười nửa miệng hỏi Dương Tranh:

- Chú thật là khách quý, hôm nay đại giá quang lâm, có phải là có tin mừng gì cho tôi không ?
- Không có, ngay cả một tin mừng cũng không.

Dương Tranh nói:

- Tôi chỉ bắt quá lại đây ngồi nói chuyện chơi với ông một lát.

Triệu Chính chẳng còn thấy nụ cười đâu nữa, y sa sầm nét mặt nói:

- Lão đệ, không lẽ chú đã quên mất hạn kỳ của chú chỉ còn có bốn năm ngày gì nữa sao, chú còn tâm tình đâu lại đây nói chuyện chơi ?

Dương Tranh chẳng thèm để ý, y đi thẳng vào trong phòng khách ở trước nhà.

Triệu Chính nhìn chằm chằm vào sau lưng y, vào cái đồ y gói cầm trong tay một hồi, rồi cũng theo vào, thái độ của y lại thay đổi, nét mặt lại tươi cười lên:

- Chú đã lại đây, ăn một miếng cơm rồi đi. Tôi kêu người đi lấy rượu cho chú.
- Không cần.

Dương Tranh đang nhìn bức họa trên tường:

- Ông nghe tôi nói chuyện này xong, đại khái sẽ không mời tôi uống rượu nữa.

Triệu Chính chau mày hỏi:

- Rất cuộc chú muốn nói chuyện gì vậy ?

Dương Tranh bỗng quay người lại, nhìn thẳng vào y:

- Tôi bỗng có một thứ suy tưởng thật kỳ quái, bỗng phát hiện ra ông là một người thật là siêu đẳng.
- Sao ?
- Nghê Bát cướp tiêu xong, hành tung vẫn giữ rất bí mật, vậy mà ông biết được.

Dương Tranh nói:

- Chụp được yếu phạm như Nghê Bát là một công lao thật to lớn, vậy mà ông không chịu lại tranh công với tôi.

Y lạnh lùng nói tiếp:

- Hình như ông đã sớm biết bạc đã bị tráo từ đời nào, quả thật là siêu đẳng.

Triệu Chính biến hẳn sắc mặt:

- Chú nói thế là có nghĩa gì ?

Dương Tranh cười nhạt:

- Tôi có ý gì ông là người còn rõ ràng hơn ai.

Y nói:

- Chuyển tiêu lớn dường đó, Vương Chấn Phi còn không chịu thân tự đi áp, nhưng bạc vừa được đem về, ngay tối hôm đó y đã về ngay lại, lúc bắt thủ phạm cướp tiêu chẳng thấy ông đâu, nhưng khi Vương Chấn Phi vừa đến, ông đã lò dò lại, không những vậy lập tức đã truy ra ngay bạc đã bị tráo rồi.

Dương Tranh lại nói:

- Muốn tráo bao nhiêu đó bạc không phải là chuyện dễ dàng, phải tốn biết bao thì giờ, tôi nghĩ đi nghĩ lại, chỉ nghĩ ra được có một người có đủ thì giờ làm chuyện đó.

Triệu Chính mặt mày xanh lè, nhưng còn cố ý hững hờ hỏi Dương Tranh:

- Chú nói đó chắc là Nghê Bát ?
- Nếu Nghê Bát tráo bạc, y đã chẳng vì mấy xe bạc giả đó mà đi liều mạng, cũng không đến nỗi chết oan như vậy.

Dương Tranh nói:

- Nếu là mấy tên tiêu sư đi áp tiêu làm, thì bọn họ cũng không vì thế mà bị chết.

Y bỗng thở ra một tiếng:

- Triệu đầu nhi, ông đã có nhà có đất, tại sao còn đi cấu kết Thanh Long hội, làm những chuyện như vậy ? Không lẽ ông cho là tôi còn không biết Vương Chấn Phi là người của Thanh Long hội ?

Triệu Chính không phủ nhận nữa, y hỏi Dương Tranh:

- Chú muốn tôi phải làm sao ?
- Tôi muốn ông nói ra Vương Chấn Phi hiện giờ đang ở đâu.

Dương Tranh nói:

- Tôi còn muốn ông đi thú nhận tội lỗi.
- Được, ta làm được chuyện đó.

Triệu Chính bằng lòng tỉnh bơ:

- Chỉ tiếc là dù ta có cho chú biết Vương Chấn Phi đang ở đâu, chú cũng chẳng làm gì được y.
- Tại sao ?

Triệu Chính cố ý thả ra:

- Cửa hầu phủ thâm sâu như biển, chú vào được đó bắt người sao ?

Địch Tiểu Hầu, Địch Thanh Lân, bao nhiêu chuyện đó vốn không có liên hệ gì đến y, bởi vì y vĩnh viễn ở trên cao. Những chuyện dơ dáy xấu xa trong chốn giang hồ làm sao lại dính vào tấm thân trắng toát không nhiễm một chút bụi trần kia ?

Có điều bao nhiêu chỗ trọng yếu đều tập trung vào một con người của y.

Dương Tranh bỗng sực nhớ lại lời nói của phụ thân y lúc còn sống:

... Có những người rất giống con nhện, suốt ngày ngồi dệt võng không ngớt, đợi người khác sa vào lưới của y, nhưng người đầu tiên bị nằm dính kẹt trong cái lưới đó chính là y.

... Có những người cho rằng nhện ngu muội, chính con nhện ắt cũng biết là vậy, nhưng nó không thể không làm vậy, bởi vì cái mạng lưới ấy không những là lương thực của nó, mà còn là cái lạc thú của nó, không dệt võng là không cách nào sống nổi.

- Ta sẽ đi tự thú đấy.

Triệu Chính lại nói:

- Ta và bọn họ không phải là một thứ, ta ăn lương bổng nhà quan, làm chuyện quan, pháp luật nhà quan đã mọc rễ trong người ta, có những chuyện ta làm không được.

Y gắng gượng cười lên một tiếng:

- Huống gì tuy ta có cấu kết chút ít với bọn họ, thật ra ta cũng chẳng làm chuyện gì quá tệ, nếu ta ra tự thú, tội trạng cũng không lớn gì, còn chú thì sao ? Có thật chú sẽ vào hầu phủ bắt người không ?

Dương Tranh trả lời rất mau lẹ ngắn gọn, mà cũng rất bình tĩnh:

- Đúng vậy.

Y nói:

- Hiện tại tôi đi đây.

- Vậy thì ta tiễn chú đi trước.

Triệu Chính nói:

- Nhưng chú lại đó, nhất định phải đặc biệt cẩn thận.

Dương Tranh chẳng nói gì thêm, nói đến bao nhiêu đó, bất cứ nói thêm gì nữa cũng dư thừa thôi.

Y bước ra ngoài.

Bọn họ lẳng lặng đi qua cái sân nhỏ, lão già mài dao đang còn ngồi cúi đầu mài dao, làm như chẳng nghe chẳng thấy điều gì, bởi vì lão ta đang tập trung tinh thần mài hai cây đao không lấy gì làm trân quý lắm.

Còn thanh phác đao những người trong lục phiên môn hay xài đã được mài xong, lưỡi đao lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Dương Tranh đi qua bên cạnh lão, Triệu Chính cũng đi qua, bỗng xoay người hốt lấy cây phác đao chém một nhát vào sau cổ Dương Tranh.

Ít nhất y cũng cho rằng nhát đao đó đã chém vào sau cần cổ của Dương Tranh, bởi vì y tin chắc nhát đao đó không thể nào trật được.

Chỉ tiếc là y vẫn bị trật.

Dương Tranh hình như đã tính đúng Triệu Chính sẽ làm vậy, y bỗng khom lưng lại, xoay ngược tay phản kích, lấy cây Ly Biệt Câu đang được bọc lại bằng miếng vải đánh vào giữa rãnh xương sườn thứ tư và thứ bảy giữa ngực Triệu Chính.

Xương sườn gãy nát, cây phác đao rớt xuống.

Gương mặt của Triệu Chính vì đau đớn và kinh hãi mà nhăn nhúm lại, nhăn nhúm xong bỗng cứng đờ ra, vĩnh viễn không còn trở lại như xưa.

Vì vậy sau này y ở trong tù, bạn bè trong đó đặt cho y một cái biệt hiệu, gọi là “quái kiếm”.

Dương Tranh nhìn y thở ra:

- Tôi thật tình đang hy vọng ông chiếu theo lời ông đáp ứng tôi mà làm, chỉ tiếc là tôi cũng biết ông nhất định không chịu làm vậy, ông đã lọt chân vào đó sâu quá rồi.

Lão già này giờ đang cúi gằm đầu mài dao bỗng thở ra một tiếng, nói ra một câu không ai ngờ lão sẽ nói ra.

Lão bỗng than thở rồi nói:

- Con trai của Dương Hận quả thật không hổ là con trai của Dương Hận.

Dương Tranh xoay người lại, kinh ngạc nhìn lão già mài đao thọt chân ốm yếu suy nhược:

- Sao ông biết tôi là con của người đó ?

- Bởi vì dáng điệu của ông bây giờ in hệt lúc tôi gặp y không sai tí nào.

Lão già nói:

- Ngay cả tính khí cũng vậy.

- Ông gặp người lúc nào ?

- Đấy là chuyện đã xa xưa lắm rồi.

Lão già mài đao nói:

- Lúc đó tuổi tác của y còn nhỏ hơn ông bây giờ. Còn đang học kiếm, còn đang học luyện kiếm, sư phụ của y là Thiệu Không Dư kiếm thuật không hay ho gì, nhưng tài luyện kiếm thì đệ nhất thiên hạ.

Lão già lại thở ra một hơi nói:

- Chỉ tiếc là phụ thân của ông không để ý chí vào chuyện luyện kiếm, vì vậy mà thuật luyện kiếm của Thiệu đại sư từ đó tuyệt truyền luôn.

Dương Tranh bái lạy xuống:

- Gia phụ đã qua đời từ lâu, lúc còn sống cũng lấy đó làm điều ân hận, thường thường nói với tôi rằng, nếu người học là thuật luyện kiếm chứ không phải là thuật đánh kiếm, thì cuộc đời nhất định sẽ hoan lạc hơn nhiều.

Lão già cũng bất giác cảm thương không ngớt.

- Ngày tháng qua mau, vật đổi người vong, mỗi người một số, không ai miễn cưỡng gì được.

Lão già nói:

- Chính như là kiếm vậy.

Dương Tranh không hiểu, lão già giải thích:

- Kiếm cũng có cái mệnh vận của kiếm, không những vậy cũng như người vậy, cũng có tốt có xấu.

Lão già nói:

- Lần đó, ta đi lại gặp Thiệu đại sư, cũng là thử xem cây kiếm Linh Không y vừa mới luyện thành đó.

- Linh Không ?

Dương Tranh hỏi:

- Sao trước giờ tôi chưa nghe ai nói qua ?

- Bởi vì đó là thanh hung kiếm, thân kiếm có những lớp nhân, mũi kiếm lớp nhân lại phát ra ánh sáng như lửa, đây là thanh kiếm thật hung, người đeo nó nhất định sẽ gặp điều bất tường, thậm chí còn bị cái họa nhà phá thân vong.

Lão già nói:

- Vì vậy Thiệu đại sư lập tức hủy ngay thanh kiếm đó, sau đó lại dùng chỗ sắt còn dư luyện thành một thanh đao mỏng như tờ giấy.

- Thanh đao đó ở đâu ?

- Nghe nói đã bị Ứng Vô Vật dùng một bộ kiếm phổ hồi xưa bị tàn khuyết đổi lấy.

Gương mặt của Dương Tranh bỗng biến đổi, hình như y vừa sực nghĩ ra chuyện gì vừa thần bí vừa kỳ diệu vừa đáng sợ.

- Nghe nói bộ kiếm phổ đó nửa bên trái bị cháy mất, vì vậy trong kiếm phổ, mỗi chiêu thức chỉ vẽ có một nửa chiêu, không thể nào luyện thành được kiếm thuật.

Lão già nói:

- Chỉ tiếc là ta chưa thấy qua cũng không biết bây giờ nó đang ở đâu.

Dương Tranh bỗng nói:

- Tôi biết.

Lão già mài đao lộ vẻ kinh ngạc, lập tức hỏi Dương Tranh:

- Sao ông biết ?

- Bởi vì bộ kiếm phổ đó nằm trong tay phụ thân của tôi, vũ công của gia phụ từ đó mà ra.

- Ta biết sau này Dương Hận hoành hành giang hồ với cây câu kỳ quái.

Lão già càng kinh ngạc hơn:

- Dùng một bộ kiếm phổ không toàn vẹn, làm sao luyện được một thứ vũ công vô địch thiên hạ như vậy ?

- Chỉ vì bộ kiếm phổ ấy chiêu thức không toàn vẹn, luyện kiếm tuy không được, dùng một thứ kiếm tàn khuyết đã biến hình dạng để luyện, lại luyện thành được chiêu thức chưa từng có bao giờ, mỗi chiêu đều thoát ly ra khỏi thường tình, mỗi chiêu đều không ai có thể liệu được tới.

Dương Tranh nói:

- Vì vậy nó mà đánh ra, rất ít ai chống đỡ nổi.

- Thanh kiếm tàn khuyết đã biến hình ?

Lão già hỏi:

- Không lẽ chính là khối kim loại tinh anh mà Lam Đại tiên sinh đã nhờ y luyện, rồi y luyện không thành chăng ? Y cũng vì đó mà phải tự tận.

- Đúng vậy.

Lão già than dài một tiếng:

- Lấy tàn bổ tàn, lấy khuyết bổ khuyết, có bộ kiếm phổ không toàn vẹn, mới có thanh kiếm không toàn vẹn, không lẽ đó là ý trời ?

Dương Tranh không trả lời được, đây vốn là câu hỏi không ai có thể trả lời được.

Ánh mắt của lão già bỗng lộ ra một vẻ kỳ quái phi thường, làm như lão đã nhìn ra được một chuyện người khác không thể thấy.

- Đây không chừng không phải là ý trời.

Lão nói:

- Không chừng đây là ý của vị kiếm sư họ Thiệu.
- Tại sao lại là ý của ông ta ?
- Bởi vì ông ta đã có một bộ kiếm phổ không toàn vẹn, vì vậy mới cố ý tạo ra một thanh kiếm không toàn vẹn, để lại cho đệ tử duy nhất của y.

Lão già thở dài:

- Kiếm thuật của y không ra gì, nếu làm cho đệ tử của y trở thành một tay danh hiệp tung hoành trong giang hồ, y cũng coi như đã cầu nhân được nhân rồi, chết còn có gì luyến tiếc. Vì vậy y mới không tiếc hy sinh lấy thân mình.

Dương Tranh bỗng cảm thấy lạnh buốt luôn tới cả cốt tủy, một hồi thật lâu y mới nói:

- Thanh đao mỏng tôi cũng biết nó đang nằm đâu.
- Đao ở đâu ?
- Nhất định là nằm trong tay đệ tử duy nhất của Ứng Vô Vật.
- Đệ tử của y là ai ?
- Thế tập nhất đẳng hầu Dịch Thanh Lân.
- Sao ông biết ?
- Bởi vì tôi biết y dùng thanh đao đó đi giết một người.

Dương Tranh nói:

- Dùng thanh đao đó giết người, nếu động tác đủ nhanh, bên ngoài sẽ không để lộ vết thương, máu cũng ra không được, nhưng người bị đâm nhất định sẽ vì máu ra nhiều quá trong người mà chết ngay lập tức, không thể nào cứu được.
- Ông biết người y giết là ai ?
- Y giết Vạn Quân Vũ.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì không ai thấy vết thương y đâm Vạn Quân Vũ, vì vậy không ai biết nguyên nhân cái chết của Vạn Quân Vũ.

Dương Tranh lại nói tiếp:

- Nhưng tôi biết, bởi vì phụ thân tôi đã từng nói cho tôi biết, trên đời này có thứ đao mỏng như tờ giấy đó. Gương mặt lão già mài đao cũng biến thành như gương mặt của Dương Tranh lúc nãy, lão bỗng hỏi Dương Tranh:

- Người có biết ai nhờ Thiệu đại sư luyện giùm thanh đao Linh Không đó không ?
- Ai ?
- Chính là Vạn Quân Vũ.

Lão già nói:

- Lúc đó y còn trẻ, đao pháp của y đã luyện thành, còn muốn luyện kiếm, y biết thanh kiếm bị Thiệu đại sư tiêu hủy nhưng chẳng nói gì, bởi vì y cũng tin đó là thanh hung kiếm, không những vậy, lúc đó y đã có thanh Ngự Lân Tử Kim đao.
- Nhưng ông ta lại không biết Thiệu đại sư dùng chỗ sắt còn lại luyện thành cây đao mỏng đó.
- Dĩ nhiên y lại càng không biết sau này chính mình lại bị chết dưới tay cây đao mỏng đó.

Lão già lại hỏi Dương Tranh:

- Đấy có phải là ý trời không ?
- Tôi không biết.

Dương Tranh nói:

- Tôi chỉ biết hiện tại chuyện tôi muốn làm cũng là chuyện Ứng Vô Vật nhất định không hề nghĩ tới.
- Ông muốn làm chuyện gì ?
- Tôi muốn đi giết Địch Thanh Lân.

Dương Tranh nói:

- Lấy chiêu thức trong kiếm phổ mà Ứng Vô Vật đã dùng để đổi lấy thanh đao mỏng ấy với Thiệu đại sư, đi giết đệ tử duy nhất của ông ta.

Y cũng hỏi lão già:

- Đấy là xảo hợp ? Hay là ý trời ?

Lão già ngẩng đầu nhìn trời, trời xanh một màu xanh biếc.

Gương mặt tiêu tụy suy nhược của lão bỗng nhiên lại lộ vẻ vừa thành kính vừa sợ hãi vừa hoang mang.

- Đấy là xảo hợp, cũng là ý trời, xảo hợp thường thường là ý trời.

Lão già nói:

- Ý trời muốn mượn tay người làm.

... Ý trời vô thường, ý trời khó liệu, ý trời cũng khó nói, nhưng lại có ai muốn tin ?

oo Trong phòng vẫn là một màu trắng tinh như tuyết, không tí dơ dáy, không có máu tanh, thậm chí ngay cả một hạt bụi cũng không có.

Địch Thanh Lân mặc bộ y phục trắng tinh như tuyết đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đối diện cũng có một cái bồ đoàn, trên đó ắt hẳn vẫn còn có hơi hướm của Ứng Vô Vật, nhưng con người của Ứng Vô Vật đã vĩnh viễn tan biến.

Thi thể của y không hề ra khỏi gian phòng này, nhưng hiện tại đã vĩnh viễn tan biến.

Nếu Địch Thanh Lân muốn tiêu diệt một người nào, nhất định y sẽ chọn một phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất, hữu hiệu nhất.

Trường lang phía ngoài cửa đã có tiếng chân người bước lại, tiếng chân của ba người.

Tiếng chân rất nhẹ nhàng, nhưng không ổn định lắm, có thể thấy được tâm tình của bọn họ không được ổn định cho lắm.

Khóe miệng của Địch Thanh Lân lại lộ ra nụ cười thật tàn bạo, ba người ở ngoài nếu thấy được nét mặt hiện giờ của y, nhất định họ sẽ không dám bước vào cửa.

Chỉ tiếc là họ không thấy.

10. Cửa Hầu Phủ Sâu Thẳm Như Biển

Cửa khép hờ, ba người đẩy cửa bước vào.

Gương mặt của Vương Chấn Phi lộ vẻ trắng bệch rõ rệt. Cặp mắt của Cầu Hành Kiện thì có vẻ trắng dã, không biết vì ngủ không đủ, hay là uống rượu nhiều hơn lúc bình thường chút ít.

Chỉ có Hoa Tứ gia là không thay đổi gì, bất kể y xuất hiện ở chỗ nào, bất kể đi làm chuyện gì, xem ra y đều cười hì hì rất là hòa khí, dù kêu y đi dụ dỗ vợ người ta, cướp đoạt tiền tài người ta, không những vậy còn cất luôn cổ họng người ta, y cũng đều có vẻ như vậy.

Bọn họ đều chưa bỏ đi, bởi vì bọn họ đang còn mãi đợi, đợi tin tức của Tiểu Thanh. Bọn họ đã đợi nóng cả ruột gan lên, nhưng vẫn cứ phải đợi, bởi vì bọn họ tin tưởng, Tiểu Thanh không thể bị hư chuyện được.

Hiện tại bọn họ mới biết mình đã lầm.

Bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn. Căn phòng rộng rãi sạch sẽ trắng tinh như tuyết này, lại phẳng phất đầy vẻ âm u chết chóc không sao nói được.

Hoa Tứ Gia là người cuối cùng bước vào.

Y nhất định phải bước vào là quay người lại, nhẹ nhàng đóng cửa, bởi vì y không muốn cho Địch Thanh Lâm thấy nét biểu tình trên gương mặt của mình.

Bất kỳ người nào bỗng thấy mặt một người mình cứ ngỡ là đã chết chắc rồi, mặt mày đều không khỏi bị biến sắc.

May mà Địch Thanh Lâm ngay cả nhìn cũng không nhìn y nửa mắt, lại càng không chú ý đến vẻ mặt của y, chỉ hững hờ nói một câu:

- Mời ngồi.

Ba người vào phòng, mà trong phòng duy nhất chỗ có thể ngồi được là cái bồ đoàn đó.

Lấy thân phận của bọn họ, ngồi bệch ra đất chắc chắn là không được rồi. Vương Chấn Phi nhìn nhìn hai người kia, y không muốn ngồi vào chỗ duy nhất đó, nhưng Địch Thanh Lâm đã nói:

- Hoa Tứ gia, ông ngồi đi.

Hoa Tứ gia nhìn nhìn Vương Chấn Phi, Vương Chấn Phi ngoảnh mặt qua một bên nhìn bức tường trắng. Hoa Tứ gia chầm chậm ngồi xuống.

- Có phải các ông đang lấy làm kỳ lạ lắm ?

Địch Thanh Lâm hỏi:

- Rõ ràng là tôi phải chết rồi, tại sao lại còn sống đây ?

Y nói chuyện cũng như y giết người vậy, trực tiếp mà hữu hiệu.

Cầu Hành Kiện nét mặt lộ vẻ khẩn trương:

- Ông nói gì ? Tôi không hiểu gì cả.

- Tốt lắm.

- Tôi không hiểu, tốt lắm nghĩa là sao vậy ?

- Hiểu cũng tốt lắm, không hiểu cũng tốt lắm.

Địch Thanh Lâm nói:

- Hiểu hay không hiểu cũng thế thôi.

Y nhìn Cầu Hành Kiện, bình thản hỏi:

- Ông thích chết kiểu nào ?

Da thịt đang căng cứng trên gương mặt của Cầu Hành Kiện, trở thành như những giây đàn đang bị đánh cho rung bắn lên:

- Tại sao tôi phải chết ?

- Bởi vì tôi muốn ông chết.

Địch Thanh Lâm trả lời mãi mãi vẫn đơn giản và mau mắn.

- Thiên thanh như thủy, phi long tại thiên.

Cầu Hành Kiện gần giọng nói:

- Ông quên chúng tôi là ai rồi sao ?

- Tôi không quên.

Giọng nói của Địch Thanh Lâm vẫn bình thản:

- Tôi muốn ông chết, là ông chết, bất cứ ông là ai, cũng thế thôi.

Trong giang hồ vô số người đã nói như vậy, nhưng từ miệng của y, hơi hột lạnh nhạt nói ra, như một vị quan tòa có quyền sinh sát đang phán tội tử hình một phạm nhân.

Cầu Hành Kiện trừng mắt giận dữ nhìn Địch Thanh Lâm, nhưng y chẳng có dũng khí chồm lại liều mạng một phen, toàn thân bắp thịt của y đang căng thẳng, nhưng trong người y hoàn toàn mềm nhũn yếu xìu.

Cặp mắt của người này tựa như con rắn độc hút máu, đã hút hết sạch máu và dũng khí trong người y.

Vương Chấn Phi bỗng cười nhạt:

- Chết là chết, nếu ông muốn y chết, tùy tiện chết cách nào cũng vậy thôi, cần gì ông phải hỏi chết cách nào ?

- Đúng vậy, chết là chết, nhất định không có chuyện gì thay thế được.

Gương mặt trắng trẻo cao quý của Địch Thanh Lâm bỗng biến ra nghiêm trang mơ màng, y nói:

- Trên trời dưới đất, chẳng còn chuyện gì chắc chắn hơn là chuyện ông sẽ chết.

Y thở ra:

- Ông nói đúng lắm.

Y vừa thở ra vừa đứng dậy, bước lại trước mặt Cầu Hành Kiện, lấy giọng còn bình thản hơn lúc nãy:

- Ông không thể coi là một tay hảo hán, nội tâm của ông mềm yếu hơn bên ngoài của ông nhiều lắm.

Địch Thanh Lâm nói:

- Trước giờ tôi vốn vẫn thích ông.

Y bỗng đưa hai cánh tay ra ôm Cầu Hành Kiện xiết nhẹ một cái, như đang ôm một người tình nhân.

Cầu Hành Kiện không hề cự tuyệt, bởi vì y vốn không muốn cự tuyệt. Địch Thanh Lâm ôm y, không những ôn hòa mà đầy vẻ tình cảm, giọng của y cũng vậy:

- Ông đi thôi, tôi không tiễn ông nữa đâu.

Nói xong câu đó, y buông tay ra, y buông tay ra rồi, Cầu Hành Kiện còn đang nhìn y, lấy cặp mắt vừa trống lỗng vừa hoang mang vừa sung sướng vừa đau khổ nhìn y, như si như dại.

Y có thể cảm thấy cái ôm đó rất nhẹ nhàng ôn nhu, đồng thời cũng cảm thấy có một trận đau đớn kịch liệt.

Đau đớn đến tận xương tủy, đến mạch máu, đến trái tim.

Đợi đến lúc y ngã xuống rồi, y còn chưa biết lúc y bị Ôm choàng lấy, đã có một lưỡi đao từ sau lưng y đâm xuyên ra trước ngực chỗ trái tim.

Một thanh đao mỏng, mỏng như tờ giấy.

Nụ cười độc đáo của Hoa Tứ gia vẫn còn nguyên vẹn trên gương mặt tròn tròn của y, chỉ bất quá y thở ra một hơi:

- Tôi phục ông.

Y nói:

- Tiểu hầu gia, hiện tại tôi mới chân chính bội phục ông đấy.
- Sao ?
- Tôi đã thấy người khác giết người. Chính tôi cũng có giết người.

Hoa Tứ gia nói:

- Nhưng một người có thể dùng một cách ôn nhu tình cảm như vậy để giết người, không những tôi chưa từng thấy qua, ngay cả nghĩ còn không nghĩ ra được.

Vương Chấn Phi nổi gân xanh đầy hai bên thái dương, mu bàn tay và cổ họng:

- Y có thể dùng cách đó để giết người vì chính y không phải là một con người.

Địch Thanh Lân lại ngồi xuống, ngồi trở lại chiếc bồ đoàn:

- Ông lầm rồi.

Y nói:

- Tôi dùng cách đó giết y, bởi vì tôi thích y.

Giọng của y rất bình thản:

- Nhưng với ông thì lại khác, nhất định tôi sẽ không dùng cách đó giết ông.

Vương Chấn Phi lùi lại ba bước gần giọng nói:

- Người dám động tới ta sao ? Người có biết ta là ai không ? Người không sợ Thanh Long hội chém người ra thành tương sao ?

Địch Thanh Lân bỗng cười lên một tiếng, nụ cười thật ôn hòa:

- Thật ra tôi cũng không cần giết ông, tôi nên giao ông lại cho Dương Tranh.

Địch Thanh Lân nói:

- Ông cũng không cần phải lo cho tôi, dưới mắt thủ lãnh của các ông, ông tối đa chỉ là một con heo thể thối, nhất định y sẽ không vì tôi giết một con heo của y mà tức giận làm gì.

Vương Chấn Phi tuy còn đang cười, tiếng cười đã nghe giống như một con heo đang đói kêu lên âm ỉ, thậm chí còn có chỗ giống như một con heo bị chọc tiết.

Chỉ khác có một điều, heo không có đao, còn y thì có.

Y rút cây đao giấu trong ống tay áo ra, không phải cây đao bình thời y muốn khoe khoang thân phận đem ra sử dụng là thanh Kim Bội Đại Khảm Đao, mà là thanh Nhạn Dực Đao.

Đấy mới là thứ lợi khí y sử dụng lúc y thực sự muốn giết người.

- Hoa Tứ gia, ông còn ngồi đó làm gì nữa ?

Vương Chấn Phi hét lớn lên:

- Không lẽ ông muốn ngồi đó chờ chết sao ?

Hoa Tứ gia không nói gì, cũng không động đây, bởi vì y đã phát hiện ra, hiện tại trước mặt Địch Thanh Lân nhất định phải không được động đây.

Dĩ nhiên y có lý do của y.

Y có thanh danh, có quyền thế, còn có cái gia tài khổng lồ không ai tưởng tượng được.

Hạng người như y, lúc đã quyết tâm làm một điều gì đó, dĩ nhiên là có lý do rất chính đáng.

... Lúc y thấy thi thể của Vạn Quân Vũ, y đã phát hiện ra Địch Thanh Lân là một kẻ đáng sợ phi thường, so với mười Cầu Hành Kiện và mười Vương Chấn Phi nhập lại còn đáng sợ hơn.

... Lúc y thấy Địch Thanh Lân không hề bị Tiểu Thanh hại, y càng chứng thực được điểm đó.

Điểm quan trọng nhất là, y tin tưởng Địch Thanh Lân sẽ không động đến mình.

Bởi vì thái độ của Địch Thanh Lân đối với y khác hẳn với đối người khác, nếu không, tại sao lúc này còn đặc biệt gọi tên mời y ngồi ?

Hoa Tứ gia suy nghĩ rất nhiều, không những vậy còn rất nhanh. Trong tình huống đó, tại sao y còn muốn động đây ?

Nhưng Vương Chấn Phi đã động đây.

Y biết Địch Thanh Lân là người rất khó đối phó, nhưng y cũng không phải là kẻ dễ dàng gì đụng vào.

Đao của y nhẹ mà nhanh.

Trong giang hồ rất nhiều người đều cho rằng, nếu y sử dụng không phải là thanh Kim đao, mà là thanh Nhạn Dực đao, lúc y đánh ra, nhất định còn nhanh hơn cả cao tốc của Vạn Quân Vũ là Khoái Đao Vạn Thành rất nhiều.

Kim đao là để người ta nhìn vào, nhưng thanh đao này không nhìn được.

Y vừa vung đao ra, đợi người ta thấy đao của y đâu, rất có thể họ đã chết dưới lưỡi đao rồi.

Hiện tại đao của y đã đánh ra, Địch Thanh Lân đã thấy đao của y, ánh đao lóe lên, đã vút tới cổ họng của Địch Thanh Lân.

Địch Thanh Lân vẫn còn ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn, Vương Chấn Phi không hề cho y một cơ hội gì để hoàn thủ.

... Lúc chân chính muốn giết người, nhất định phải không được cho đối phương một cơ hội gì.

Wương Chấn Phi hiểu rõ cái đạo lý ấy, không những vậy còn làm rất triệt để.

Nhát đao đó rất có thể là nhát đao nhanh nhất trong đời của y, bởi vì y đã phát xuất hết tiềm lực trong người mình.

Chỉ những lúc người ta đối diện với sống chết, người ta mới phát huy ra được tiềm lực trong người.

Hiện tại y đã đến chỗ sống chết. Nếu Địch Thanh Lân không chết, người sẽ chết chính là y.

Wương Chấn Phi không chết, Địch Thanh Lân cũng không chết.

Ánh đao lóe lên, nhát đao chém ra, Vương Chấn Phi bỗng cảm thấy có cái gì như mũi kim đang chích vào trong người mình.

Một chỗ nào đó rất đặc biệt, ngay cả y cũng không biết rốt cuộc chỗ đó là chỗ nào. Y bỗng cảm thấy toàn thân mềm ra, vừa mềm vừa đau đớn, đau đến nổi nước mắt hình như đang trào ra.

Đợi đến lúc cơn đau đã hết rồi, y còn đang đứng ở chỗ cũ, làm như không có chuyện gì đã xảy ra, giống như này giờ y vẫn đang đứng nơi đó vậy.

Chỉ có một điều không giống là, trong tay y không còn có cây đao.

Cây đao của y đang nằm trong tay của Địch Thanh Lân.

Địch Thanh Lân dùng hai ngón tay giữ mũi đao, đưa cán đao lại cho y, rồi bình thản nói:

- Nhát đao này còn chưa đủ nhanh, ông còn phải nhanh thêm chút nữa.

Y nói:

- Ông thử lần nữa xem sao.

Tại sao Địch Thanh Lân không giết y ? Tại sao còn cho y thêm một cơ hội nữa ?

Vương Chấn Phi không tin được, bởi vì y chưa hề cho ai cơ hội như vậy, ngay cả một cơ hội cũng chưa hề. Nhưng y không thể không tin. Bởi vì thanh đao của y đã trở về lại trong tay y.

Dĩ nhiên y còn muốn thử thêm lần nữa.

Lúc này y bị hụt tay, không chừng chỉ bất quá vì y quá khẩn trương. Khẩn trương muốn sút cả gân ra.

Lần này dĩ nhiên y phải đặc biệt để ý, dĩ nhiên phải sử dụng một chiêu thức hoàn toàn khác hẳn.

Thân hình của y đã bắt đầu xoay tít, xoay quanh Địch Thanh Lâm không ngừng, để cho Địch Thanh Lâm không cách nào thấy được nhát đao của y chém ra từ phương vị nào.

Đấy chính là đao pháp từ Bát Phong Du Thân Chuyển biến hóa ra, nhát đao này làm như y muốn từ cửa Khảm chém ra, nhưng bỗng lại biến đổi phương vị thành ra từ cửa Ly chém lại.

Nhát đao này không những nhanh, mà còn biến hóa nhanh, chỉ tiếc là, hiệu quả vẫn như lần trước, tức là không có tí hiệu quả gì.

Thanh đao của y lại lọt vào tay của Địch Thanh Lâm. Địch Thanh Lâm lại giao thanh đao cho y:

- Ông thử thêm lần nữa xem sao.

Vương Chấn Phi lại thò tay ra cầm lấy thanh đao của mình, rồi dùng sức nắm chặt lại. Lần này y không thể nào hụt được.

Tuy y biết đây không phải là cơ hội cuối cùng, sau đó Địch Thanh Lâm vẫn cứ sẽ tiếp tục cho y thêm cơ hội. Nhưng y không muốn nhận nữa.

Bởi vì y đã hiểu rõ, cơ hội đó không còn là cơ hội, mà là sỉ nhục.

Y bỗng phát giác ra, mình giống như một con chuột đang nằm dưới móng vuốt của một con mèo.

Nhưng lần này y không thể hụt được. Y đã bảo đảm với mình, nhất định không thể hụt lần này.

Nhát đao này là nhát đao tối hậu của y, nhát đao chém xuống, lưỡi đao nhất định phải được nhuộm máu đỏ hồng.

Cái nhục của y đang chịu, chỉ có máu mới rửa sạch được.

Quả thật, lần này y không bị hụt, nhát đao chém ra, lưỡi đao lập tức nhuộm đầy máu tươi.

Không phải máu của Địch Thanh Lâm, mà là máu của chính y.

Máu của y cũng giống như máu của Địch Thanh Lâm, cũng màu đỏ hồng.

oo Dương Tranh mở từng miếng vải bọc cây Ly Biệt Câu ra, dùng hai tay đưa cây câu lại trước mặt lão già.

Y muốn nhờ lão già tướng giùm cây câu của y.

Ánh mặt trời diễm lệ. Lão già đưa hai tay đón lấy, đẩy mũi câu lên trời, hướng lưỡi câu ra trước ánh sáng mặt trời.

Câu bắt động, lão già cũng bắt động.

Trừ cặp mắt của lão ra, cả người lão hình như trong một khoảnh khắc đã trở thành pho tượng đá.

Thần, khí, linh, hồn của lão phảng phất chỉ trong khoảnh khắc đó đã nhập vào trong câu câu lão đang cầm trong tay.

Ánh mắt của lão sáng rực như tinh cầu miền bắc cực.

Lão nhìn chăm chú vào cây câu, một hồi lâu thật lâu mới mở miệng ra, câu nói chẳng liên quan gì đến cây câu cả:

- Chắc lâu lắm rồi ông chưa ăn được một bữa cơm nào ngon, bởi vì mặt ông có vẻ đói lắm.

Dương Tranh không hiểu tại sao lão lại bỗng nói như vậy.

- Vũ khí các nhà luyện kiếm tạo ra, cũng giống như người vậy, cũng có tướng, cũng có sắc, lâu ngày không uống máu người, sẽ có vẻ đói.

Lão già rút cuộc đã nói vào chính đề:

- Cây câu này mới đây chắc đã được ném máu người, không những vậy còn là máu của một kẻ phi thường.

- Tại sao nhất định phải là máu của một kẻ phi thường ?

- Điều đó nhất định có thể nhìn ra được.

Lão già nói:

- Một người được ăn thức ăn ngon được tuyển chọn, và một người chỉ ăn thức ăn tạp nhạp, thần tình khí sắc có giống nhau không ?

Thí dụ đó tuy không hay gì, nhưng Dương Tranh đã hoàn toàn hiểu ý lão già.

Y không thể không thừa nhận lão già quái dị này quả thật có cặp mắt có khả năng hiểu thấu tất cả sự việc.

Lão già nhắm mắt lại, rồi hỏi Dương Tranh:

- Ông đánh ai bị thương vậy ?

- Lam Nhất Trần.

Dương Tranh nói:

- Lam Đại tiên sinh.

Lão già thay đổi nét mặt:

- Đây là ý trời, nhất định là ý trời.

Lão mở bừng mắt ra, ngẩng mặt lên trời, ánh mắt đầy vẻ cung kính sợ hãi:

- Thiệu đại sư vô ý làm ra cây câu này, cũng vì đó mà chết đi, chết trong tay Lam Nhất Trần. Bây giờ Lam Nhất Trần lại bị cây câu này làm tổn thương, đây không phải ý trời còn là gì nữa ?

Dương Tranh bắt giác cũng rờn gáy. Lão già lại nói:

- Cây câu này vốn cũng là một vật bất tường, cũng giống như một người trời sinh ra có lệ khí, nóng nảy, vì vậy, mà nó vừa ra khỏi lò, người luyện nó phải chết.

Lão nói:

- Phụ thân của ngươi tuy nhờ đó mà tung hoành thiên hạ, nhưng cả đời cũng chỉ có thống khổ và bất hạnh.

Dương Tranh rầu rầu nét mặt, ánh mắt của lão già lại lộ vẻ hứng phấn lên:

- Nhưng hiện tại, cái lệ khí đó đã được hóa giải rồi, đã bị máu của Lam Nhất Trần hóa giải.

Lão nói:

- Bởi vì Lam Nhất Trần đáng lý ra là chủ nhân của nó, nhưng lại ném nó đi. Tuy y không giết Thiệu đại sư, nhưng Thiệu đại sư cũng coi như đã chết vì y, y đã chôn xuống những oán độc cừ hận vào trong xương tủy của cây câu này, thành ra một thứ lệ khí bất tường, chỉ có máu của chính y mới hóa giải nổi.

Lối nói chuyện này nghe ra thật huyền hoặc, nhưng trong đó phảng phất lại có đạo lý cực kỳ sâu xa ảo diệu làm người ta không thể không tin. Lão già lại nhắm mắt lại rồi thở phào một tiếng:

- Đây là ý trời, ý trời đã muốn thành toàn ông, ông có thể an lòng được rồi.

Lão đưa cây đao lại cho Dương Tranh:

- Ông đi thôi, bất kể ông đi làm chuyện gì, bất kể ông đi đối phó ai, nhất định sẽ không bị thất bại.

Giọng nói của lão đượm một hơi hám ma quái mà thần bí, lão chúc Dương Tranh, cũng là trù ẻo kẻ địch của Dương Tranh.

oo Địch Thanh Lân ở xa xôi ngoài trăm dặm, trong khoảnh khắc đó, y phảng phất cũng cảm thấy có điều gì đó bất tường sẽ xảy ra cho mình.

Địch Thanh Lân trước giờ không tin vào chuyện huyền ảo, cả đời y, duy nhất mà y tin là vào chính mình.

Lúc lưỡi kiếm của y đâm vào da thịt của Ứng Vô Vật, y bèn cho rằng trên đời này nhất định không còn ai sẽ đánh bại được y.

Vì vậy y bèn hồi phục rất nhanh, trở lại cái vẻ trấn định và lãnh đạm, lúc y nhìn Hoa Tứ gia, y là một vị thần linh không có chuyện gì là không làm tới được, đang nhìn một kẻ ti tiện vô tri phạm tục.

Hoa Tứ gia bị thái độ của y làm cho khuất phục mềm cả người ra, tuy y còn ngồi đó, mà thật ra đã thần phục dưới chân của Địch Thanh Lân.

Địch Thanh Lân bỗng hỏi:

- Ông có biết tại sao tôi không giết ông ?

- Bởi vì hầu gia còn có chỗ dùng tôi.

Hoa Tứ gia gắng gượng lộ ra một nụ cười trên gương mặt:

- Tôi còn làm được nhiều chuyện cho tiểu hầu gia.

- Ông làm rồi.

Địch Thanh Lân lạnh lùng nói:

- Tôi không giết ông, bởi vì ông không đáng cho tôi xuất thủ, trước giờ ông vẫn làm cho tôi ghê tởm lắm.

Bàn tay của y thông xuống, ấn nhẹ vào một chỗ cơ quan bên cạnh chiếc bô đoàn y đang ngồi.

Chiếc bô đoàn Hoa Tứ gia đang ngồi bỗng xoay một vòng, tấm gỗ ở dưới bô đoàn bỗng thụt vào.

Trên mặt nhà bỗng lộ ra một lỗ hổng đen ngòm.

Hoa Tứ gia lập tức bị lọt xuống dưới, y rú lên một tiếng dài thảm thiết kinh sợ, thậm chí còn kinh sợ hơn lúc đối diện với cái chết.

Bởi vì lúc y còn chưa rút xuống hẳn, y đã thấy tình hình bên dưới ra sao.

Những gì y thấy còn khủng khiếp hơn cả cái chết.

oo Vườn hoa phía sau hầu phủ, hoa cúc nở rộ, sắc thu mềm như tơ.

Địch Thanh Lân thung dung đi tới một cái đình nhỏ, quay đầu lại phân phó đứa hầu đang đi sau lưng:

- Hôm nay ta chỉ gặp một người, trừ y ra, người khác đều không cho vào.

Tiểu hầu gia nói:

- Người này họ Dương, tên là Dương Tranh.

oo Thềm đá bên ngoài cánh cửa sơn đỏ của hầu phủ dài mà rộng, bằng phẳng bóng loáng như gương. Dương Tranh thậm chí còn soi được mặt mình trong đó. Gương mặt của y đang lộ vẻ rất khó coi.

Tuy y được chút tiền lộ phí từ vệ môn trong huyện vùng phụ cận cấp cho, nhưng vẫn rất thiếu hụt thậm chí thương, mấy ngày nay trên đường đi, y chưa được một bữa cơm nào no đủ trong bụng.

Y đã ngồi đợi ở thềm đá hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, mới nhịn không nổi bước tới cánh cửa hông bên cạnh, hỏi cái gã môn dịch lúc này đã mở cửa cho y, cái gã ngạo mạn tự đại cặp mắt mọc trên đỉnh đầu kia:

- Lúc này ông có nói tiểu hầu gia đang ở vườn hoa phía sau ?

- Ừ.

- Ông nói ông đã đưa người đi thông báo rồi ?

Dương Tranh dẫn cơn giận hỏi:

- Sao tới giờ vẫn còn chưa nghe tin tức gì vậy ?

Môn dịch đại gia nhìn xéo y, miệng cười mà không phải cười, hừ lên một tiếng rồi lạnh lùng hỏi:

- Người có biết từ đây ra phía sau rồi trở lại phải mất bao lâu không ?

Dương Tranh lắc đầu.

Y có thể đấm một quyền nát bầy cái mũi của vị đại gia này, nhưng y nhịn lại được.

- Người không biết, ta nói cho người biết, từ nơi này ra tới vườn hoa phía sau, phải đi mất nửa tiếng đồng hồ.

Môn dịch đại gia cười nhạt:

- Nơi đây là dinh phủ của thế tập nhất đẳng hầu, không giống như chỗ vệ môn chút xíu của các người đâu.

Dương Tranh chỉ còn nước tiếp tục ngồi chờ.

Từ chỗ này không thể nào thấy được trong hầu phủ ra sao, bức tường cao chắn hết hoàn toàn thị tuyến của y, sau bức tường không có tiếng người, ngay cả một tiếng động cũng không nghe thấy.

Y lại đợi thêm một hồi thật lâu nữa, bên trong mới có một đứa tiểu đồng mặc áo bông bước ra, cong cong ngón tay ra hiệu cho y:

- Tiểu hầu gia đã chịu cho người gặp, người theo ta đi mau thôi !

Sau bức tường cao là một cái sân thật lớn, không trồng cây cỏ hoa lá gì cả, cũng không có nuôi cá.

Trong sân chỉ để một cái đỉnh lớn khổng lồ cổ lão, làm cho cả sân trông có vẻ trang nghiêm rộng lớn.

Cánh cửa phía trước đại sảnh đóng lại, không thấy gì bên trong, chỉ có thể thấy phía trước tòa nhà hai cột trụ lớn hai người ôm không xuể, cao lên tận mây xanh.

Đến một nơi như thế này, người ta mới chân chính hiểu được cái lực lượng của phú quý và quyền thế, trong lòng bất giác phải lộ vẻ kính cẩn và úy phục.

Nhưng Dương Tranh hình như không thấy gì cả, không cảm giác gì cả. Bởi vì trong đầu y chỉ có một người, chỉ có một chuyện.

... Lữ Tổ Văn còn đang ngồi trong gian nhà vừa tịch tịch vừa lạnh lẽo kia đợi y trở về, y nhất định phải sống sót trở về.

oo Gian phòng trắng như tuyết kia vẫn còn đáng vẻ tinh khiết yên lặng, làm như trước giờ chưa có chút máu tanh gì ô nhiễm vào.

Địch Thanh Lâm vẫn còn ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn, y chỉ chiếc bồ đoàn đối diện nói với Dương Tranh:

- Mời ngồi.

Dương Tranh bèn ngồi xuống.

Dĩ nhiên y không ngờ rằng y đang ngồi trên chiếc bồ đoàn này cũng như đang ngồi trên miệng một con dã thú thời hồng hoang sơ khai, da thịt của y tùy lúc đều sẽ bị nó nuốt chửng vào, ngay cả một chút thịt xương cũng không còn thừa lại.

Địch Thanh Lâm đưa ánh mắt thật kỳ quái nhìn y, phảng phất như rất có hứng thú với người này:

- Đây vốn là nơi luyện kiếm của ta, rất ít khi có khách lạ đây, vì vậy ta không có thứ gì để khoản đãi ông.

Địch tiểu hầu hững hờ nói:

- Ta nghĩ chắc ông cũng không cần ta khoản đãi gì cả.

- Đúng vậy.

Giọng của Dương Tranh cũng rất lãnh đạm:

- Tôi vốn không phải là khách của ông.

Y nhìn thẳng vào mắt của Dịch Thanh Lâm, nhìn không nháy mắt:

- Tôi chỉ muốn hỏi ông, Tư Tư có phải đã chết rồi không ? Có phải bị Ông giết chết ? Tiền bảo tiêu có phải bị Vương Chấn Phi tráo ? Có phải y đã lại nơi đây ?

Dịch Thanh Lâm mỉm cười, y mỉm cười rồi lại thở ra:

- Ông có biết ta là ai không ? Ông có biết nơi đây là đâu không ? Sao ông dám nói vậy trước mặt ta ?

- Chính vì tôi hiểu ông là hạng người gì, tôi mới dám nói vậy.

- Sao ?

- Ông là một người siêu quần, mọi người đều cảm thấy vậy, chính ông nhất định cũng cho là vậy, cả đời ông, vĩnh viễn ở trên cao trên cao kia.

Dương Tranh nói:

- Chính vì ông là hạng người đó, tôi mới dám hỏi ông như vậy.

- Tại sao ?

- Bởi vì tôi biết ông nhất định sẽ không giấu diếm chối cãi gì trước mặt tôi.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì ông chẳng coi tôi ra gì dưới mắt ông.

... Mục đích của nói dối, nếu không phải là làm vui lòng người khác, thì cũng là bảo vệ chính mình.

... Nếu một người chẳng coi người khác ra gì, họ sẽ không có lý do gì để nói dối, thì cần gì họ phải nói dối ?

Dịch Thanh Lâm chẳng hề thay đổi sắc mặt, y hỏi ngược lại Dương Tranh:

- Còn nếu ta chẳng nói gì cả thì sao ?

Dương Tranh trầm tư, một hồi thật lâu mới trả lời:

- Nếu như ông không nói, tôi chỉ còn nước phải bỏ đi.

- Tại sao phải bỏ đi ?

- Bởi vì tôi không có chứng cứ, đã không có chứng cứ, lại không có tang chứng.

Dương Tranh nói:

- Tôi không cách nào chứng minh được ông làm những chuyện đó, cũng không ai sẽ nghe tôi nói vậy mà đi xét tội của ông.

- Vì vậy ông chẳng làm gì được ta ?

- Đúng vậy.

- Nếu vậy ông lại đây làm gì ?

- Tôi cứ tưởng tôi có thể tìm ra được chứng cứ, ít ra cũng tìm được cách đối phó với ông.

Dương Tranh nói:

- Nhưng tôi đến đây rồi, tôi mới biết rằng mình đã lầm.

- Lầm chỗ nào ?

- Lầm ở chỗ tuy tôi không khinh thường ông, nhưng tôi vẫn còn không tránh khỏi đã khi dễ ông.

Dương Tranh nói:

- Thật tình ông “vĩ đại” quá, vĩ đại quá làm cho bao nhiêu chúng có đều bị chôn vùi đi, vĩ đại quá có thể chiếu bay hết những thứ làm cho ông bị bất lợi.

Thần sắc của y thật là thâm đạm:

- Hiện tại tôi đã phát giác ra, hạng người như ông, không phải là một người như tôi có thể đối phó được, trên đời này quả thật có những chuyện bất kỳ ai cũng chẳng làm gì được tới, không làm gì hơn được vậy.

Địch Thanh Lân lắng nghe y nói xong, gương mặt vẫn không một chút biểu tình, ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Dương Tranh cũng giống như một người gỗ, y ngồi đó cả nửa ngày bỗng đứng dậy bước ra ngoài.

Địch Thanh Lân nhìn y bước ra, bước tới cửa, bỗng kêu y lại:

- Chờ một chút.

Dương Tranh chậm bước lại, bước tới trước vài bước rồi mới ngừng lại, y từ từ quay người lại đối diện với Địch Thanh Lân.

Địch Thanh Lân nhìn y, khóe miệng lại nhếch lên nụ cười tàn bạo, giọng nói của y vẫn lãnh đạm:

- Ta có thể để ông đi, để người khác lại đối phó ông, đối phó với ông như một kẻ đạo tặc, tra vấn tiền bảo tiêu bị mất cướp.

Địch Thanh Lân nói:

- Bất kể ông biện bạch ra sao cũng chẳng có ai tin ông nói một chữ, ông chỉ có một con đường chết.

- Đúng vậy.

Dương Tranh nói:

- Đúng là như vậy, có rất nhiều chuyện cũng đều là như vậy.

- Nếu ta không muốn để cho ông đi, hiện tại sẽ không có một người như ông trên thế gian này.

Địch tiểu hầu nói:

Y lập tức chứng minh lời nói của y không phải là dọa nạt suông. Bởi vì bàn tay của y vừa hạ xuống, chiếc bô đoàn đối diện với y lại chuyển qua một bên, trên mặt nhà lại lộ ra một lỗ hổng đen ngòm.

Dĩ nhiên là Dương Tranh nhìn không được muốn nhìn xuống, y chỉ nhìn một cái, đã khom lưng lại, cơ hồ muốn mưa ra.

... Y đã thấy gì ?

Tuy chuyện y đã thấy y sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên, nhưng y sẽ không bao giờ muốn nói ra.

Bồ đoàn đã trở về lại chỗ cũ, tất cả lại trở về nguyên trạng thái cũ.

Địch Thanh Lân mới hỏi Dương Tranh:

- Ông có biết tại sao tôi không làm như vậy với ông ?

Dương Tranh lắc đầu, y gắng gượng để cho mình không phải bị mưa ra.

- Bởi vì ông là một người thông minh, tuy còn thông minh hơn cả tôi tưởng tượng, nhưng lại không thông minh quá lộ.

Địch Thanh Lân nói:

- Ông nói câu nào cũng có đạo lý, làm gì cũng rất công bình, vì vậy, ta sẽ nhất định dùng phương pháp đồng dạng công bình để trả lại ông.

Khóe miệng của y lại lộ ra nụ cười càng tàn bạo hơn:

- Tư Tư quả thật chết dưới tay ta, tiền bảo tiêu bị cướp cũng ở nơi chỗ ta đây, chỉ cần ông có thể dùng vũ khí trong tay ông đánh bại được ta, tiền bảo tiêu là của ông, cái mạng này của ta cũng là của ông, ông có thể tùy ý đem đi.

Dương Tranh nhìn y, yên lặng nhìn y dăm dăm một hồi thật lâu, y mới lấy giọng tàn bạo hững hờ đồng dạng như vậy trả lời:

- Tôi biết là ông nhất định sẽ làm vậy.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì ông quá kiêu ngạo, quá xem thường không coi ai ra gì cả.

oo Địch Thanh Lân quả thật là một con người kiêu ngạo phi thường, nhưng y cũng có cái lý do đáng cho y kiêu ngạo.

Vũ công của y quả thật không phải thuộc hạng Dương Tranh đối địch lại được. Y không sử dụng kiếm của y để đối phó với Dương Tranh, y sử dụng thanh kiếm mỏng dính ngắn cũn đó.

Cũng như Ly Biệt Câu của Dương Tranh vậy, cùng một người làm ra, không những vậy, còn cùng bởi một nguyên nhân, vì luyện hư kiếm mà có một cây đao và một cây câu.

Nhưng Địch Thanh Lân sử dụng thanh đao này đã đến mức đặng phong, đã đến mức tùy tâm sở dục.

Y điều khiển thanh đao cũng như người ta điều khiển tư tưởng của mình vậy, muốn nó đi đến đâu, nó sẽ đi đến đó, muốn nó đâm vào trái tim một người, nó sẽ nhất định không sai đi nửa phân.

Ánh đao lóe lên, lưỡi đao đâm vào huyết Khúc Trì trên cùi chỏ của Dương Tranh, bởi vì Địch Thanh Lân vốn chỉ muốn nó đâm vào đó. Y không muốn Dương Tranh chết đi sớm quá.

Dương Tranh là một người thú vị, không phải lúc nào y cũng được hưởng thụ cái lạc thú tàn bạo đó.

Y cũng biết huyết Khúc Trì của một người lúc bị đâm vào, nửa người sẽ lập tức bị tê dại đi, hoàn toàn mất đi khả năng đề kháng.

Tư tưởng của y nhất định chính xác, chỉ tiếc là y không nghĩ đến chuyện Dương Tranh dám dùng cây Ly Biệt Câu trong tay để đối phó với chính mình.

Hàn quang của cây Ly Biệt Câu bỗng xẹt tới cánh tay của Dương Tranh, cánh tay có huyết Khúc Trì bị đâm vào.

Cánh tay đó lập tức bị ly biệt khỏi thân hình của y.

Ly biệt là để tương tự, chỉ cần được tương tự, bất kể bao nhiêu thống khổ phải ly biệt đều có thể nhẫn nhịn được.

Trong cơn đau đớn thấm nhập vào cốt tủy đó, cây Ly Biệt Câu trong cánh tay đã bị ly biệt bỗng tà tà bay lên, bay tới cổ họng của người ở mãi mãi trên cao đó là Địch Thanh Lân.

Do đó Địch Thanh Lân bèn ly biệt khỏi thế giới này.

Kẻ kiêu sẽ bại.

Câu nói ấy bất kỳ là ai cũng phải nên nhớ kỹ trong lòng. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-chung-vo-khi-6-ly-biet-cau>